

Mục Thần Đích Ngô Hậu

Contents

Mục Thần Đích Ngô Hậu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	47
10. Chương 10	53
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	68
14. Chương 14	73

Mục Thần Đích Ngô Hậu

Giới thiệu

Editor: JinheeBR: Hia_chanThể loại: đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, HE. Mục Thần nửa người nửa thú vào một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muc-than-dich-ngo-hau>

1. Chương 1

Tôi gọi là Vu Tiệp, tên này là do cha tôi đặt. Ông nói, lúc ông lần đầu tiên ở bệnh viện phụ sản nhìn thấy tôi, tôi vừa tiêm thiệp đi vào giấc ngủ sau trận quấy khóc dữ dội, một hàng lông mi dày rủ xuống một giọt nước mắt, trong đầu ông thoáng hiện lên câu *Lệ doanh vu tiệp*||. Vì thế, Vu Tiệp trở thành tên của tôi.

Trước năm 18 tuổi, thế giới của tôi chỉ có đàn vĩ cầm và nhạc giao hưởng, đại đa số thời gian gắn liền với những giờ luyện tập các tác phẩm của Kayser (Keinrich Ernst Kayser), Sevcik (Ottokar Sevcik), Mazas (Jacques Fereol Mazas) và 42 Études ou Caprices của Kreutze (Rodolphe Kreutze). Ba mẹ tôi làm việc ở bộ phận truyền tin trong cơ quan trực thuộc chính quyền trung ương, còn trang thiết bị trong khu ký túc xá mà tôi ở khá hoàn hảo, trước cửa có bảo an mang súng đứng canh, ba mẹ tôi an tâm để tôi ở lại thành lũy an toàn này, tự mình chuyên tâm vào sự nghiệp. Tôi cũng là một đứa nhỏ khiến người khác hài lòng, từ bé liền bắt đầu cuộc sống tự lập và có quy luật, đúng giờ đến trường, tự giác tự nguyện luyện đàn, nghe băng ghi âm diễn tấu..... Không thấy chán ghét cũng như không thấy nó là gánh nặng.

Khi tôi bắt đầu tập bản Caprice no.24 của Paganini thì tôi tốt nghiệp trung học, trở thành sinh viên năm nhất chuyên ngành vĩ cầm thuộc khoa giao hưởng của học viện âm nhạc.

Tất cả, đều theo lẽ thường phải làm. Tất cả, đều được tôi đoán trước.

Mãi đến khi vào học viện âm nhạc, mãi đến khi người nọ xuất hiện, cuộc sống của tôi dần xảy ra nhiều chuyện không ngờ. Trừ bỏ đàn vĩ cầm và âm nhạc, sinh mệnh của tôi bắt đầu có thêm thứ gì đó quan trọng

...

Tháng 9 năm 1998, tôi 18 tuổi, háo hức chờ mong cuộc sống mới của đại học.

Ngày khai giảng đầu tiên, tôi hai tay không trở lại trường. Đồ dùng hằng ngày đã được dọn đến ký túc xá ngay trong ngày đăng ký nhập học. Tuy rằng điều kiện của ký túc xá mới xây không tồi, một phòng bốn người một nhà tắm, nhưng đăng ký xong tôi vẫn về nhà, dù sao giao thông cũng thuận tiện. Đi vào phòng học, tôi nâng cổ tay xem đồng hồ, sắp đến giờ rồi, phòng học ở tầng bốn, tôi vội tăng cước bộ chạy lên cầu thang.

Tấm bảng số 4 màu đỏ vừa chợt lóe, đầu tôi lập tức đánh lên một vật thể đang chạy xuống phía dưới, chấn động rất lớn làm cơ thể tôi không khống chế được mà ngã về phía sau. Tôi không kịp kêu ra tiếng, bên gáy phải lại bị đánh mạnh một cái, cơ thể đang ngã về phía sau liền bật về bên trái. Một đòn vào gáy phải này, lực đạo lớn đến mức làm cơ thể tôi không chống đỡ được mà ngã về bên trái, cả người té lên thanh vịn cầu thang, chính xác mà nói là lấy lưng của tôi làm điểm tựa treo lên đó. Tôi từ trong cơn hoảng hốt tỉnh lại, lòng còn sợ hãi cúi đầu liếc mắt về phía cầu thang, cũng may không có té về phía sau, bằng không cái đầu té lăn xuống mười bậc cầu thang, chắc chắn thê thảm.

Tôi cứu cậu một mạng! Một giọng nói trầm thấp vang lên, tái ngắt đầu, người nọ đã đứng ở trước mặt, không đợi tôi kịp nhìn rõ, một bàn tay đã sờ vào gáy phải của tôi: Không làm cậu bị thương chứ?||

Không quen cùng người lạ tứ chi tiếp xúc, tôi nghiêng đầu tránh khỏi tay hắn: Không có việc gì đâu.||

Tôi vừa dứt lời, thân ảnh màu đen đã chạy vụt đi, tới nửa lầu ba thì chợt dừng lại, Nếu bị thương, cứ tìm Tề Ca năm nhất chuyên ngành vĩ cầm bên khoa giao hưởng!||

Hừ, gì chứ? Cũng dân năm nhất sao?|| Tôi thấp giọng mắng, xoa xoa cái cổ, đi theo giáo sư nhạc lý vào trong phòng học.

Tôi chuyển động cổ, phát hiện nó hoạt động tự nhiên, không có gì đáng lo ngại, thế nên không cần tìm cái kia Tề Ca. Tôn xưng này làm tôi liên tưởng tới lão đại xã hội đen.

Tề Ca! Thanh âm lão giáo thụ đánh gậy cơn mắng trong lòng tôi. Trời! Có người thật sự kêu tên này! Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía.

Ai ai đến đây!|| Tiếng đến người đến, một bóng đen vọt vào phòng học.

Tên hay thế, trước chiếm tiện nghi làm lão đầu nhi cơ đấy!|| Phía sau có một nam sinh tán thưởng, trong phòng học một mảnh ồ lên, hỗn loạn vài tiếng cười trộm.

Ngại quá ngại quá, thật xin lỗi, là Tề Thanh Ca, gọi tắt là Tề Ca đó mà.|| Lời xin lỗi hài hước, giọng nói giống như từng nghe qua. – Là hắn

Tề đồng học, đến muộn thì nhanh vào chỗ ngồi đi.|| Lão giáo thụ phản ứng rất nhanh, lập tức sửa miệng.

Tề Ca cười khê, tựa anh hùng trong chiến thắng trở về, vui vẻ đi đến bàn kế bên tôi ngồi. Hắn hướng tôi khách khí gật đầu như thể chưa từng gặp qua tôi, ngồi xuống xong bắt đầu xoay sang nam sinh đằng sau chào hỏi.

Bất quá chỉ mới có vài phút, hắn cư nhiên không nhớ tôi? Tôi cảm thấy buồn cười, chẳng biết nhìn người, không nghĩ tới miệng tôi vừa nhếch lên một nửa, hắn giống như có mắt sau gáy, đột ngột quay đầu lại nhìn tôi, dọa tôi một trận run run.

Hắn để sát vào mặt tôi, con ngươi đen láy, ánh mắt sáng như đuốc cứ nhìn chăm chăm. Kỳ quái quá, hai má của tôi có điểm ngứa.

Là cậu hả?|| Hấn cuối cùng nhận ra tôi.

Là tôi.|| Tôi bắt động thanh sắc trả lời.

Cậu cũng ở khoa giao hưởng sao?|| Hấn ngồi thẳng thân mình, đem ánh mắt nhìn về phía trước, không hề nhìn lại.

Phải.|| Tôi cũng nhìn về phía bục giảng, theo bản năng gãi gãi chỗ tầm mắt hấn vừa nhìn. Lão giáo thụ khép sổ điểm danh lại chuẩn bị giảng bài.

Cùng cậu giống nhau, đều là chuyên ngành vĩ cầm.|| Tôi lại bổ sung thêm một câu.

Hấn quay đầu liếc nhìn tôi một cái, nói: Thật đúng là mẹ nó trùng hợp.|| Sau đó từ trong túi quần lấy ra hộp mắt kính, đem cái mắt kính màu bạc đặt trên sống mũi.

Vừa rồi là chạy xuống lấy mắt kính?|| Tôi khẽ hỏi.

Ừ.|| Hấn trả lời ngắn gọn, còn chuyên tâm nhìn về phía bảng đen.

Thì ra không phải là chạy đi giành chết, tôi cười thầm.

Chúng tôi không nói gì thêm nữa, bắt đầu ghi chép bài.

Rubato: thay đổi tốc độ. Một kỹ xảo nhỏ thay đổi tốc độ biểu diễn, tạo ra sự trầm bổng giữa cao trào bản nhạc. Điểm đặc trưng quan trọng của thời kỳ chủ nghĩa lãng mạn trong âm nhạc...

Tan học xong, tôi và Tề Ca cùng nhau đi về khu ký túc xá. Hấn nói sáng nay vừa dọn đến phòng trọ, còn chưa ngồi yên chỗ thì cảm thấy con mắt ngứa ngáy, tùy tiện dụi dụi một bên mắt đang đeo kính sát trùng, lúc sau vẫn không xong, đành phải chạy ngược về phòng trọ lấy loại mắt kính kia, ma xui quỷ khiến thế nào mà đụng phải tôi trên đường.

Nhìn ra được, hấn đối với ký túc xá thập phần hưng phấn, tôi nhin không được tạt gáo nước lạnh: Có cái gì mà cao hứng? Ở nhà mình vẫn thoải mái hơn, chừng vài ba bữa thế nào cậu cũng chạy về nhà cho xem!||

Sẽ không, sẽ không.|| Hấn lắc lắc tay phủ định, Có thể thoát ly khỏi giám sát của ba tôi, tôi mừng muốn chết. Vài ba bữa chạy về nhà hả?! Tôi không ngốc như vậy đâu.||

Hấn nói lão ba hấn là chỉ huy bên hải quân, vài chục năm đi quân đội, tất cả mọi việc đều được quân sự hóa, yêu cầu nghiêm ngặt cấp dưới phải tuyệt đối phục tùng, ai có ý kiến phản đối thì dùng vũ lực trấn áp||.

Ở trong đơn vị cũng đánh sao?|| Tôi cả kinh.

Không phải. Ở đơn vị, cấp dưới đối với cấp trên như ông là tuyệt đối phục tùng, về nhà cũng đem tôi và mẹ tôi trở thành tiểu binh.|| Hấn bĩu môi, điệu bộ rất chi là xem thường.

Mẹ hấn là người hát giọng cao (soprano) của đoàn ca múa quân đội, tuy nói là văn chức nhưng cấp bậc rất cao, không ngờ một khi về đến nhà thì bị ba ba hấn tự tiện giáng xuống làm binh nhất.

Có điều, lão mẹ binh nhất này bị chỉ huy ức hiếp đến nóng nảy, cũng sẽ đào binh trốn sang nhà bà ngoại tôi vài ngày. Mấy năm nay tôi chịu đủ rồi, hy vọng sẽ có ngày thoát ly khỏi ma chướng của ông.|| Hấn cười đến phi thường sáng lạn dưới ánh mặt trời, lộ ra một ngụm răng trắng đều nhau.

Trở lại ký túc xá, hai người cùng phòng còn lại chưa về. Tề Ca nói hai người bọn họ cũng là sinh viên mới bên khoa giao hưởng, chỉ khác ngành với chúng tôi, chắc giờ này còn đang học.

Tôi bò lên chiếc giường có dán tên mình, bắt đầu tháo hành lý ra.

Cổ của cậu thế nào rồi? Thật sự không có việc gì sao?|| Tề Ca nằm ở chiếc giường đối diện tôi, gối đầu lên cánh tay bắt đầu hỏi.

Tôi khom người sửa sang lại khăn trải giường, không kiên nhẫn đáp: Cậu sao mà dài dòng như ông già vậy. Đã nói không có việc gì thì không có gì, hơn nữa tôi cũng không đến nỗi yếu đuối như vậy chứ?||

Kháo! Hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú!|| Hấn ngồi dậy, vỗ vào tay một cái, Tôi nói cho cậu biết, tôi ném cậu một cú kia không nhẹ tay chút nào, khó bảo đảm không lưu lại cho cậu di chứng. Hừ, tuy nói là tôi hảo ý cứu cậu khỏi lặn xuống cầu thang, nhưng ai biết được tương lai cậu lấy có tổng tiền tôi.||

Tôi không chịu thua đáp lại: Cái tên này bụng dạ suy tính quá mức, chỉ biết nghĩ xấu người khác.|| Nói xong, tôi xoay đầu một vòng, khoa trương thở dài: Làm sao không có việc gì được? Xui xẻo gãy xương cổ, sinh hoạt không thể tự xoay sở v.v..., như vậy, nửa đời sau tôi đành phải dựa vào cậu!||

Hấn kêu to: Dựa vào tôi? Nếu cậu là một cô nàng xinh đẹp trẻ trung thì còn có khả năng. Kiểu như cậu? Để tôi giết cậu trừ hậu hoạn trước!||

Cậu điên rồi, quá độc ác.|| Tôi ngã vào chăn cười lên, hấn đứng ở giữa phòng gương nanh múa vuốt đe dọa. Ánh nắng tháng chín xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, làm hết thấy mọi thứ trong phòng phủ lên một tầng màu vàng, hết thấy đều đẹp tựa mộng ảo không giống thật.

Buổi chiều, hai đứa chúng tôi hết như mấy con nhặng nhảy loạn khắp nơi trong khuôn viên trường, lục lọi đến từng cái góc trong học viện âm nhạc, ngoại trừ xin miễn đi thăm khu ký túc xá nữ cùng hội trường biểu diễn, nơi nào cũng để lại dấu chân của chúng tôi.

Chạng vạng tối, chúng tôi kéo nhau đến căn tin ăn cơm rồi chui vào phòng tập đàn. Nói là phòng tập đàn, kỳ thật chỉ là một căn phòng siêu lớn, dùng loại gỗ cách âm chia thành từng gian nhỏ, mỗi gian ước chừng hai mét vuông. Tuy giống phòng tạm giam nhưng hiệu quả cách âm cũng không tệ lắm.

Chúng tôi hẹn hai giờ sau gặp nhau ở trước cửa chính phòng tập đàn.

Một khúc Étude của Kreutze còn chưa đàn xong, tôi liền cảm nhận được di chứng do cú va chạm sáng nay để lại ở một chỗ trên cơ thể đang âm ỉ đau nhức. Tôi luồn tay vào áo sơ mi kiểm tra một chút, không có trầy da, không có chảy máu, chắc là bị tụ huyết gì đó chăng? Tôi thả lỏng tâm tình tiếp tục luyện đàn, đàn xong mấy khúc, cảm giác đau cũng không thấy rõ. Trước giờ tôi làm việc gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, đầu óc chuyên tâm vào đó.

Hai giờ sau đi ra, tôi nhìn thấy Tề Ca dựa vào cửa chính phòng tập đàn chờ tôi, đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng phác họa rất rõ ràng. Hấn cúi đầu, cầm một điều thuốc để lên mũi ngửi, sợi tóc trên trán theo gió phiêu động, tay kia cầm hộp đàn. Hấn không phát hiện tôi ra đi ra, cho đến khi tôi đi đến trước mặt gõ gõ lên hộp đàn của hấn, hấn mới ngẩng đầu cười, đứng thẳng lên chờ tôi đi trước rồi mới đi sát theo sau cùng rời khỏi phòng tập đàn.

Sao đi ra trước vậy? Tới giờ nghiện thuốc lá sao?|| Tôi giương mắt hỏi hấn.

Không có, vừa mới đứng vững thì cậu ra tới.|| Hấn tiếp tục ngửi ngửi điều thuốc chưa được châm kia.

Biết rồi phải không? Bên ngoài cho phép hút thuốc.|| Hấn đại khái là bị chi chút ký hiệu cấm hút thuốc trong phòng tập đàn làm cho choáng váng.

Để ngửi lắm, cậu thử xem.|| Hấn đưa điều thuốc không châm kia đến trước mặt tôi.

Tôi liền ngửi một chút: Mùi bạc hà?|| Tôi không hút thuốc, cũng không biết còn có loại thuốc lá mùi này.

Ừ.|| Hấn đáp, Lục Sa Long.||

Quay lại phòng trọ, hai vị bạn cùng phòng kia đã trở về, dĩ nhiên không tránh được một phen dào dạt nhiệt tình tự giới thiệu. Mã Tiêu Tiêu là chuyên ngành kèn ô-boa (oboe), người tỉnh Triết Giang, có một đôi mắt đen to tròn, nhìn cái gì cũng là một dạng biểu tình kinh ngạc. Tôn Sâm chơi đề cầm (violoncello) đến từ Thanh Đảo, có cá tính hào sảng và thân hình cao lớn của người Sơn Đông. Hấn chính là nam sinh ngồi sau lưng Tề Ca trong giờ học nhạc lý.

Tôn Sâm hí hoáy cây đàn nói: Mã Tiêu Tiêu cậu nên chơi đề cầm như tôi, tương lai chắc chắn có tiền đồ hơn.||

Mã Tiêu Tiêu ngừng lau chùi chiếc kèn ô-boa vốn đã sáng bóng, vẽ mặt dấu chấm hỏi nhìn về phía Tôn Sâm: Tại sao? Sao tôi không biết mình có tiềm năng chơi đề cầm?|| Nói xong còn mở bàn tay trái ra, chăm chú xem kỹ từng ngón tay.

Cậu kéo đề cầm có thể cùng Mã Hữu Hữu làm họ hàng!|| Tề Ca giành lấy câu nói của Tôn Sâm mà trả lời.
(mã hữu = bạn ngựa)

Tôi và Tôn Sâm cùng cười ngã nghiêng.

Tổ chức đại hội âm nhạc, áp phích còn có thể hù người ta.|| Tôn Sâm bổ sung thêm.

Mấy tên tiểu tử thôi, chỉ biết lấy người khác ra giấu cợt!|| Mã Tiêu Tiêu cảm giận mắng, chợt lại có chút dăm chiêu: Quay lại vấn đề lúc này, tôi vẫn thích kèn ô-boa hơn. Một khi xướng có thể kéo cả dàn nhạc.....||

Không để ý tới tự tình của Mã Tiêu Tiêu đối với kèn ô-boa, tôi cầm quần áo chuẩn bị đi tắm. Tề Ca vươn vai, xoa nắn lại cái thắt lưng, hướng về phía bóng dáng của tôi hét to: Giới hạn mười lăm phút, không ra đừng trách bị xông vào!||

Xông vào hần có gì vui? Đều là đàn ông, người có ta có hần đều có.|| Tôn Sâm nháy mắt cười, Có bản lĩnh thì xông vào phòng trọ bên nữ kìa.||

Người tự mình hư hỏng đi!|| Tôi cười đóng cửa, tiếng nước ào ào át đi tiếng cười nói của bọn họ.

Tắm rửa xong, tôi đưa lưng về phía tấm gương trong nhà tắm mà xem kỹ bản thân, trong gương chiếu ra một mảnh ứ thanh (máu bầm) trên eo, to chừng một bàn tay, tình huống có vẻ nghiêm trọng hơn tôi dự đoán. Đèn neon chiếu xuống, một mảng lớn đen xanh đối lập với làn da tuyết trắng của cái lưng, nhìn thấy có chút kinh dị.

Vu Tiệp, cậu định tẩy tủy cái xương luôn hả?|| Tề Ca đập cửa phòng tắm kêu to, Nếu không ra, lão tử xông vào thật đó!||

Tôi cẩn thận mặc bộ áo ngủ đi ra mở cửa, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: Mẹ nó gấp cái gì? Vội vàng đi đầu thai nha?|| Hung hăng trừng mắt hần một cái, tôi xoay người bước đi.

Hần gơ hai tay lên, giả vờ đánh về phía lưng tôi một quyền: Khi để lão tử phải bị ăn đòn!||

Tôi có thể cảm nhận quyền phong của hần, có mấy quyền đánh vào không trung, có mấy quyền đánh nhẹ vào lưng tôi, tôi không thèm để ý đến hần. Lúc này, một quyền đứng lúc đánh vào chỗ đau của tôi, tôi kinh hô một tiếng, tay vịn đằng sau thắt lưng, Shhh|| hút một ngụm lạnh khí.

Làm sao vậy? Tôi...tôi không có dùng nhiều lực a!|| Hần hoảng hốt nhìn bàn tay của chính mình.

Không có việc gì đâu, không phải cậu.|| Tôi chuyển động thân mình, dựa vào vách tường.

Đôi mắt đen láy của hần kinh ngạc nhìn tôi, bỗng nhiên dường như nhớ ra cái gì, vội vàng ôm trụ bả vai của tôi, tay kia chuẩn bị vén vạt áo ngủ lên, Là do sáng nay đụng phải không? Để tôi xem.||

Tôi vặn vẹo thân mình giãy dụa, tránh né tay hần, Nhìn cái gì mà nhìn? Có cái gì đẹp đâu chứ?||

Mã Tiêu Tiêu chạy tới hô to gọi nhỏ: Sao thế? Sao thế? Có chuyện gì hảo hảo nói, đừng động tay chân.|| Tên ngốc này còn tưởng rằng chúng tôi đang đánh nhau.

Tôi há miệng muốn giải thích, không kịp để ý, vạt áo sau đã bị Tề Ca xốc lên. Tề Ca và Mã Tiêu Tiêu đều sững sờ cả người.

Thiết.Sa.Chuông?|| Mã Tiêu Tiêu khề nói, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Tôi cùng Tề Ca á khẩu.

Thiết cái đầu cậu!|| Tề Ca đánh một quyền vào vai Mã Tiêu Tiêu, Dầu gió đâu?||

Nga!|| Mã Tiêu Tiêu lên tiếng xoay người bước đi.

Tề Ca tóm lấy áo tôi kéo tôi đến giường hần, không khỏi ấn tôi nằm úp sấp xuống giường.

Dầu gió hôm qua cậu dùng đâu?|| Mã Tiêu Tiêu đẩy Tôn Sâm đang nằm trên giường đeo tay nghe.

Mắt Tôn Sâm sáng lên, gờ chai dầu gió lòi từ dưới đệm giường, lộ đầu ra hỏi: Ai? Ai vừa trượt té?||

Nhìn đến tôi đáng thương nằm úp sấp trên giường Tề Ca, hần khom người đem chai dầu gió nhét vào trong tay tôi, vô cùng đồng tình nói: Là cậu nha? Như thế nào lại xui xẻo giống tôi vậy? Thực mẹ nó nên tìm viện trưởng khiếu nại!||

Tìm viện trưởng khiếu nại?|| Tôi mặc danh kỳ diệu, đem dầu gió đến gần mũi ngủi, lập tức vội né mũi sang chỗ khác.

Vu Tiệp không phải té khi tắm, là sáng nay tôi đụng phải cậu ấy!|| Tề Ca đoạt chai dầu gió trong tay tôi, vụn nắp.

Hần không bị nhưng tôi bị! Phòng tắm trơn trượt lắm, mông lão tử muốn vỡ thành tám cánh hoa luôn!|| Tôn Sâm không bỏ qua than thở, bò lại lên giường.

Tề Ca đổ một ít dầu gió ra tay, vén áo tôi lên. Tôi đỏ mặt, xoay người giữ tay hắn lại, Bỏ đi, tôi chịu không nổi mùi này.||

Không được, chịu không nổi cũng phải thoa!|| Hắn giật cánh tay tôi đang giữ hắn.

Tôi cầm chặt tay hắn không buông, nhỏ giọng nói: Để tôi tự làm.||

Hừ! Còn làm bộ với tôi. Xem thường tôi nguyện ý hầu hạ cậu? Tôi đây là lấy công chuộc tội, đỡ phải sau này cậu lấy cớ tổng tiền tôi.||

Tề Ca dùng mu bàn tay đánh khẽ vào gáy tôi, gầm nhẹ: Nằm sấp đằng hoàng đi!|| Tiếp theo, một bao Lục Sa Long ném tới trước mặt tôi. Mùi bạc hà mát lạnh che dấu đi mùi dầu gió.

Khi tay hắn đụng đến làn da của tôi, tôi run lên một chút, cảm thấy hai gò má nóng rực như bốc cháy. Thật là khó hiểu.

Đừng nhúc nhích!|| Tề Ca thấp giọng quát.

Tôi che giấu xấu hổ mắng: Mẹ nó điểm nhẹ thôi!||

Hôm thứ năm sau khi khai giảng được hai tuần, Mã Tiêu Tiêu nhận được thông báo thức giục đóng phí. Trường có quy định, tuần đầu tiên không thể đóng học phí được thì phải viết đơn xin phép trì hoãn đến tuần thứ hai, nếu tuần thứ hai không đóng được thì bị gạch tên.

Ba người chúng tôi đêm đó thảo luận cùng với Mã Tiêu Tiêu. Tra hỏi mãi hắn mới cho hay ba mẹ hắn đã mất sớm, còn chị gái thì đang ở bên gia đình chồng, xoay sở đến giờ vẫn còn thiếu hai ngàn đồng. Tề Ca đề nghị hắn tiếp tục đợi đến thứ sáu, nếu đến khi đó chị hắn gọi điện báo không chuyển tiền kịp thì ba người chúng tôi sẽ cho hắn vay tạm.

Tề Ca không cho Mã Tiêu Tiêu cự tuyệt, nói: Vay nợ có trả lãi mà, tự cậu quyết định đi.||

Thứ sáu cuối tuần, Mã Tiêu Tiêu tan học sớm liền về phòng trọ, ngồi trước điện thoại khổ sở chờ đợi, ngay cả cơm trưa cũng do Tôn Sâm mua từ căn tin đóng hộp đem về.

Buổi chiều Tôn Sâm có tiết học, tôi, Tề Ca và Mã Tiêu Tiêu cùng chờ điện thoại. Tiểu Tiểu Vệ chuyên ngành nhạc trưởng (conductor) ở phòng kế bên chạy qua chơi, ngồi trước bàn học của Tôn Sâm đọc tạp chí Ô tô thời nay, tôi nằm trên giường nghe bản nhạc mà lão sư chỉ định, Tề Ca chui xuống dưới gầm giường tìm chiếc vớ mất tích.

Lúc Mã Tiêu Tiêu vào nhà vệ sinh thì điện thoại reng lên, Tiểu Tiểu Vệ gần điện thoại nhất thuận tay nhắc máy: A lô, nơi này là trung tâm phục vụ leng keng leng keng. Xoa bóp khác phái thỉnh bấm phím 1, phục vụ đặc biệt thỉnh.....||

Ô!|| Tiểu Tiểu Vệ đang cười thì đột nhiên kêu to một tiếng, điện thoại trong tay rớt xuống đất.

Nguyên lai, Tề Ca chờ không kịp Mã Tiêu Tiêu đi ra, từ dưới gầm giường giơ chân đá hắn một cước.

Mã Tiêu Tiêu cảm theo quần chạy đến: Là điện thoại tìm tôi phải không?||

Tiểu Tiểu Vệ xoa xoa đầu gối cười nói: Không biết. Tôi chưa nói xong bên kia đã cúp máy rồi.||

Tề Ca lại bay lên đá thêm một cước vào chân khác của hắn, Tiểu Tiểu Vệ bắt đầu thay đổi sắc mặt.....

Tôi từ trên giường nhảy xuống, chen tay đứng giữa hai người, nói với Tiểu Tiểu Vệ: Đừng...|| Vừa mới nói được một chữ, trước mặt tôi sầm lại, xương gò má đã trúng một quyền thật mạnh.

Tôi vẫn duy trì tư thế đứng đối mặt với Tiểu Tiểu Vệ, lấy vẻ mặt bình tĩnh, hòa khí tiếp tục lời nói bị cắt ngang lúc này: Đừng đánh nhau. Quản lý ký túc xá đang ở tầng này kiểm tra vệ sinh.|| Trường quy định đánh nhau sẽ bị gạch tên, điều này là nỗi khiếp sợ của bọn nam sinh năm nhất.

Không vui! Tên này thực mẹ nó chẳng thú vị.|| Tiểu Tiểu Vệ đóng sầm cửa mà đi.

Mã Tiêu Tiêu tiến lên đem điện thoại đóng lại. Tề Ca hơi nhú mi nhìn chăm chăm mặt tôi. Gò má vốn rất đau bắt đầu ngứa lên, tôi nhịn không được lấy tay gãi, đụng tới chỗ đau liền hút một ngụm lạnh khí. Tề Ca bởi vì quá mức chăm chú nhìn, phản xạ có điều kiện cũng shh|| theo một tiếng. Tôi phũ|| một tiếng nở nụ cười.

Cậu chặn trước tôi làm cái gì, chơi trò điều hâu bắt gà con a?|| Tề Ca cười mỉa nâng bàn tay hướng về phía mặt tôi, điện thoại reng lên, chúng tôi cùng nhau nhìn về phía Mã Tiêu Tiêu.

Vâng, chiều nay em sẽ ghé ngân hàng..... Ân... Số điện thoại đúng rồi, là đứa bạn nó đùa thôi..... Chị cũng phải chú ý thân thể, đừng quá gắng sức...||

Xem ra chị của Mã Tiêu Tiêu đã gửi tiền lại đây, tôi đi đến giường nhắm hai mắt lại, gò má lạt lạt đau nhức, Tiểu Tiểu Vệ này đánh cũng độc ác quá.

Kế đó, một khối khăn lạnh được đắp lên chỗ đau. Tôi không mở mắt, ngửi mùi bạc hà mát lạnh thoảng qua, lười biếng nói: Bỏ qua cho Tiểu Vệ đi. Đừng có hờn chút là động tay động chân đá người khác.||

Hết chapter 1

Thuốc lá hiệu Lục Sa Long

Đề cầm (Violoncello)

Ô-boa (Oboe)

2. Chương 2

Mấy tháng cuộc sống ở đại học làm tôi dần nhận ra, tuy rằng sinh viên chỉ cao hơn học sinh một bậc, nhưng trong nhảy mắt chúng tôi bắt đầu trưởng thành hơn. Có lẽ phải nói là ứng xử khôn khéo. Tôi và những sinh viên khác đều ý thức được sự cạnh tranh tàn khốc trong ngành, dù sao những người có thể kiên trì đi đến cuối cùng, có thể làm một người chơi vĩ cầm chuyên nghiệp như nguyện vọng cũng không phải nhiều. Tận mắt chứng kiến rất nhiều đàn anh đàn chị xuất sắc bắt buộc phải chuyển nghề, vì khả năng hữu hạn của chính mình trong giới nhạc đàn vô số tài năng, chúng tôi học được phải biết trong lòng thế này nhưng ngoài mặt thế kia. Trong tiết học biểu diễn, chúng tôi ghi chép sai sót của người khác xuống nhạc phổ, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ khen ngợi đối phương, sau đó lưu bản ghi chép này để tham khảo. Đây là ích kỷ do hoàn cảnh thúc đẩy, cũng là bản tính thể hiện tình thế bất buộc.

Bởi thế, khi Tề Ca đem cuốn nhạc phổ ghi chép sai sót của tôi cho tôi xem, tâm tình tôi thực phức tạp, cũng xen lẫn cảm kích. Để báo đáp, tôi chỉ ra những lỗi hấn phạm phải khi diễn tấu. Lại nói tiếp, tuy rằng giống như rất cao thượng nhưng cũng là sự thật, tinh thần hữu nghị của chúng tôi được hình thành dựa trên sự đóng góp, phê bình lẫn nhau. Bắt đầu từ lúc đó, chúng tôi thường xuyên cùng luyện đàn, nếu phòng tập đàn hết chỗ, tôi sẽ dẫn Tề Ca đến nhà mình. Dù sao ba mẹ tôi thường xuyên đi công tác, căn nhà trên cơ bản là thế giới của riêng tôi.

Cây đàn lúc ấy tôi sử dụng là Anthony Pitt làm từ gỗ tạp, Tề Ca cho rằng nó quá cứng. Hấn đề nghị tôi đổi loại đàn Tô Mộc nhẹ hơn, hấn nói nếu muốn chú trọng nghệ thuật biểu diễn thì nên dùng loại cầm mềm và nhẹ.

Tôi cầm cây đàn Tô Mộc của hấn thưởng thức. Trọng tâm đàn hơi nghiêng về một bên, có lợi cho việc điều khiển chuyển động, cán cung vừa thấy chính là được tỉ mỉ tuyển chọn, ở đuôi cung nối liền với cán chỉ phối

bằng loại gỗ mun bình thường, chỉ bạc, không có trang trí râu cá voi cao cấp, là loại mộc mạc nhưng tinh xảo. Tôi thử kéo một khúc ngắn, cảm giác cực kỳ thuận tay.

Hắn nhìn ra tôi thích nó, hào phóng bảo: Thích thì tôi đưa cậu!||

Như vậy sao được?|| Tôi cuống quýt đưa cây đàn lại cho hắn, Cho tôi rồi cậu dùng cái gì?|| Tôi biết, chọn được một cây đàn ưng ý thật sự không dễ dàng.

Hắn không có đón lấy, tùy tiện dựa lưng vào sofa ngồi xuống đất, Khi đó tôi cảm thấy dùng tốt nên mua nhiều cái giống hệt nhau. Cái này đây, đàn tốt thì nên tặng tri âm!||

Bao nhiêu tiền?||

Muốn thì cứ lấy đi, mẹ nó đừng có giả vờ!|| Hắn trừng mắt liếc tôi một cái, trong mắt có chứa phần nộ vì chịu nhục.

Vậy cảm tạ!|| Tôi rất sợ ánh mắt hắn khi tức giận, vội vàng cúi đầu nhìn cây đàn.

Thao!|| Hắn nhỏ giọng mắng, ném một khối nhựa vào giữa cái trán tôi.

Cậu nói cái gì?|| Tôi che cái trán nhìn hắn.

Tiện!|| Hắn đứng lên, vỗ vỗ tay nói: Nghỉ ngơi chút, nghe cái gì đi!||

Bản L'Après-midi d'un Faune do Claude Debussy sáng tác, được lấy cảm hứng từ bài thơ cùng tên của thi sĩ nổi tiếng Stephane Mallarme, là bản nhạc chúng tôi yêu thích nhất. Nếu Tề Ca nói nghe cái gì, cái gì|| này nhất định là L'Après-midi d'un Faune .

Khi thanh âm réo rắt của ống sáo lưu chuyển giữa căn phòng khách yên tĩnh được bao phủ bởi ánh tà dương, Tề Ca hướng về phía tôi gật đầu bày tỏ tán thưởng. Chúng tôi lắng lắng ngồi, lắng nghe.....

Tiếng đàn hạc chậm rãi đi vào bài biểu diễn, sau đó là tiếng kèn ô-boa khinh nhu dung hòa với hợp âm của tổ huyền nhạc..... Mục Thần gặp Thủy tinh linh.....

Âm độ của vĩ cầm từ nhẹ dần tăng mạnh lên, tiếng đàn du dương, da diết của tổ huyền nhạc làm nổi bật lên cao trào Mục Thần truy đuổi Thủy tinh linh.....

Dưới sự rung động của tổ huyền nhạc phụ trợ, tiếng sáo vẫn chủ yếu từ từ giảm bớt..... Áo tường của Mục Thần dần biến mất.....

Đi thôi!|| Tôi đứng trước mặt Tề Ca, dùng mũi giày đạp chân hắn, Ra ngoài ăn cơm đi!||

Hắn ngồi dưới đất, chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi.

Choáng váng?|| Tôi lấy tay đẩy cái trán của hắn.

Đầu Tề Ca bị đẩy về phía sau một chút, đại mộng sơ tỉnh thốt ra: Trời tối rồi.||

Đúng vậy!|| Tôi đưa tay kéo hắn lên, Cần ăn cơm chiều, Tề thiếu gia!||

Tới kỳ nghỉ đông, ba mẹ tôi vẫn là mỗi người một nơi.

Hơn mười giờ sáng, tôi nghe Các tuyển tập đàn vĩ cầm , ngồi bên bàn trà chơi trò ghép hình. Điện thoại reng lên, tôi nhấc máy a lô|| một tiếng, tiếp tục chơi mấy miếng hình đủ màu sắc trong tay.

Tiểu thỏ nhân quai quai, bả môn nhân khai khai!|| Từ điện thoại truyền ra giọng hát.

Tề Ca?||

.....||

Con mẹ nó!|| Tôi hơi bực bội, quăng hộp xếp hình xuống đất, Hồn đản, nói chuyện nha? Phải cậu không?||

Tính tình lớn quá, trong bụng không chứa điểm tâm mà chứa đầy cơn tức sao?|| Quả nhiên là cái tên gia hỏa kia.

Đang bị đói đây, cậu mời hả?|| Tôi tức giận nói xong, nhặt mấy miếng hình ghép để lại lên bàn trà.

Mở cửa! Bên ngoài có đồ ăn nè!|| Hấn bắt thành linh hét lớn một tiếng trong điện thoại.

Tôi kinh ngạc đi ra mở cửa, một tay hấn cầm di động một tay mang theo hai hộp Pizza Hut cỡ lớn nhe răng cười.

Sao cậu lại đến đây?|| Tôi tiếp nhận hộp pizza đi vào nhà. Hộp bánh vẫn còn nóng hổi.

Ở nhà một mình chán lắm, đến chỗ cậu phóng lương thực cứu trợ thiên tai.|| Hấn quen thuộc mở tủ lạnh, lôi hai lon coca ra hưởng tôi bầu môi, Ăn nhanh đi, còn nóng đó.||

Tôi mở hộp, là Tokyo quyền rũ|| và Thiên đường Ha-oai||, toàn là món tôi thích. (tên mấy món bánh ở Pizza Hut bên TQ)

Ăn xong cơm trưa sớm||, chúng tôi cùng nhau chơi trò ghép hình.

Hấn tương đối không có kiên nhẫn, không ngừng oán giận lung tung: Không đúng, miếng này chắc chắn dư thừa, chứ không sao đặt chỗ nào cũng không được?||

Tôi đoạt miếng hình ghép trong tay hấn, âm thanh bất mãn: 300 miếng, mỗi cái đều dùng được hết, cậu đừng nói hươu nói vượn!||

Hai miếng này như thế nào lại giống nhau y hệt, nhất định là bị trùng lặp rồi!|| Hấn giống như đứa nhỏ càn quấy, làm tôi dở khóc dở cười.

Gom lại thôi.|| Tôi quyết định từ bỏ. Trò ghép hình là tôi dùng để giết thời gian, có thêm hấn căn bản chơi không được.

Đi viện bảo tàng nghệ thuật đi! Tôi có hỏi qua, ở giữa hội trường có triển lãm tranh chủ nghĩa tượng trưng.|| Tề Ca dào dạt phần khích nói.

Nhiều tác phẩm âm nhạc trường phái ấn tượng Châu Âu được lấy cảm hứng từ thơ ca, hội họa, đệm hòa âm phối khí mà thành, đa số đều thấm đượm sắc thái hùng hồn, mạnh mẽ. Đối với những kẻ mê luyện âm nhạc trường phái ấn tượng như chúng tôi tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chúng tôi mặc kệ tuyết rơi chạy đến viện bảo tàng nghệ thuật, chiếu theo thói quen cũ, bốn giờ sau gặp nhau tại cửa chính.

Bốn giờ, tôi đi về phía cửa. Tựa như đêm trăng tròn ấy, Tề Ca dựa người vào cửa chính, những sợi tóc mềm mại bao phủ vàng trán hơi phiêu động trong gió, trong tay thưởng thức một điệu Lục Sa Long chưa chấm.....

Hình ảnh này chợt khắc sâu trong tâm trí tôi, nhớ tới hấn sẽ nhớ đến hình ảnh này.....

Tôi đi đến bên cạnh Tề Ca, hấn ngẩng đầu cười khế, mày kiếm phi trường, khóe môi nhếch lên, ánh mắt rất sáng.

Hấn mặc áo khoác da ngắn bên ngoài, quần jean màu lam ôm sát đôi chân dài, dáng người rắn rỏi. Mùa tuyết ở Bắc Kinh, băng lãnh tận xương, chớp mũi hấn hơi đỏ lên vì đông lạnh.

Tôi thổi thổi hai bàn tay lạnh lẽo, hỏi: Sao đi ra trước chi để bị đóng băng thế này?||

Để cậu đứng trước gió chờ tôi, thực không nhân đạo.|| Hấn kéo tay tôi qua bỏ vào trong áo khoác của mình.

Nào chứa thì a!|| Tôi rút tay khỏi lòng ngực hấn. Nếu không phải tại cửa chính viện bảo tàng quá nhiều người qua lại, có lẽ tôi sẽ thoải mái để tay ở trong lòng ngực hấn mà sưởi ấm chẳng?

Viện bảo tàng nghệ thuật cách công viên Bắc Hải rất gần, Tề Ca đề nghị đi trượt băng. Tôi kiên quyết phản đối.

Đi thôi! Hoạt động gân cốt rồi đi ăn cơm chiều.|| Hấn năn nỉ.

Không đi!|| Tôi cự tuyệt ngắn gọn.

Tại sao?|| Hấn có chút khó hiểu hỏi: Sợ trượt té?||

Không phải. Là sợ lúc té úp sấp xuống, mình chưa kịp đứng lên thì có người mang giày trượt băng lướt qua, chờ đến lúc đứng lên rồi thì trên tay cũng chỉ còn lại hai ngón tay cái!|| Tôi vươn ngón cái ra dấu.

Tề Ca run run thụt cổ một chút, đánh giá tôi từ đầu đến chân.

Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua đẹp trai sao?|| Tôi hét vào mặt hắn.

Trong đầu cậu chứa cái gì thế? Chuyện kinh khủng như vậy mà cũng nghĩ ra được!|| Xem ra chuyện tôi miêu tả lưỡi trượt băng cắt ngón tay làm hắn sợ, hắn không kiên trì đòi đi Bắc Hải nữa.

Bên cạnh viện bảo tàng nghệ thuật chính là Long Phúc Tự, chúng tôi quyết định đến phố ăn uống Long Phúc Tự ăn cơm chiều. Tuyết đọng trên mặt đất rất dày, xe chạy như ốc sên đang bò, đi bộ ngược lại còn nhanh hơn.

Tôi vừa đi vừa trượt rất nhanh trên mặt tuyết. Tôi biết tôi sẽ không té xuống, mỗi lần tôi lao đảo chắc chắn sẽ có một bàn tay hữu lực bắt lấy cánh tôi tôi, giúp tôi bảo trì thăng bằng.

Mẹ nó đi chậm chút coi, làm gì cứ như đồ chơi vận dây cót là vọt nhanh thế hả? Mặc kệ cậu a!|| Tề Ca bắt mắt đe dọa tôi, nhưng cũng không thật sự buông tay.

Tôi giống như tám trăm năm chưa được ăn cơm, thì triển quyền cước tại phố ăn uống ở Long Phúc Tự, gặp cái gì ăn cái đó. Du tặc băng kích lâm (kem chiên), khảo nhục xuyên, niên cao, trà thang ... toàn bộ hướng miệng tôi tiếp đón.

Khi tôi chuẩn bị tiến quân đến quán Hồ lô của Lão Cao thái thái||, Tề Ca một phen kéo tôi lại: Cậu là quỷ chết đói đầu thai a, còn muốn ăn?||

Tôi vung tay muốn tránh khỏi hắn, cuối cùng đành phải từ bỏ. Khí lực hắn lớn hơn tôi nhiều, bàn tay giống như kim sắt giữ chặt lấy cổ tay của tôi.

Buông tay! Nếu không tôi hét lên bây giờ.|| Tôi hướng về phía mút quả đỏ tươi nuốt một ngụm nước miếng. Ân, bánh đậu nhân hồ lô đường.

Hét cái gì? Phi lễ?|| Tề Ca cười xấu xa, biết tôi tuyệt đối sẽ không hét lên cái từ kia.

Chủ nghĩa xã hội bỏ đói chết người rồi!|| Tôi quay sang kêu to với đám đông. Vô số gương mặt kinh ngạc chuyển về phía chúng tôi, mỗi cái miệng đang hé mở đều dính đầy dầu mỡ bóng loáng.

Tề Ca hơi buông lỏng tay ra, không biết làm sao mà quay sang tôi trừng mắt.

Tôi nhai quả đỏ bọc đậu vừa chua vừa ngọt trong miệng, cười tươi đắc ý.

Sao không no chết luôn đi?|| Hắn ác độc lâu bầu, đưa tay quét vụn đường dính tại khóe miệng tôi rồi đặt trên đầu lưỡi mình.

Khi tôi nuốt xuống ngụm ngải oa oa cuối cùng, Tề Ca không thể nhịn được nữa mà lôi tôi đi.

Chúng tôi đang ngồi xe điện ngầm đến viện bảo tàng quân sự. Tôi đi bộ vài bước là có thể về đến nhà, hắn còn phải chuyển xuống đi xe buýt số 52. Chúng tôi vừa đi lên khỏi mặt đất thì đúng lúc phát hiện chiếc xe buýt số 52 đang dừng ngay trạm, nhìn đồng hồ là 10 giờ 45 phút. Đó là tuyến cuối cùng của ngày hôm nay.

Tề Ca đập từng cước trên lớp tuyết dày đuổi theo đằng sau xe buýt kêu to: Tài xế sư phụ! Chờ đã! Sư phụ! Sư phụ.....||

Đột nhiên, hắn trượt chân, phịch|| té ngã chống vó. Bởi vì cú trượt này rơi mạnh, hắn không kịp thu miệng, vẫn còn nằm trên mặt đất tha thiết gọi một tiếng Sư phụ||.

Có thể tuyết nhiều quá nên không dễ phanh xe lại, hoặc là tài xế thật sự không thấy hắn, xe bon bon chạy đi mất.

Tôi nén cười đi đến bên cạnh hắn, chấp tay sau lưng nhìn xuống, mềm giọng an ủi: Bát Giới, đừng đuổi theo, sư phụ đã không cần cậu nữa rồi.||

A.....|| Hắn nằm trên mặt đất gào to, Ngọc Đế Như Lai Quan Thế Âm a! Thịnh các vị mở mắt nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái bị lưu đầy nhân gian đi!||

Tiếng gào của hắn vang vọng khắp con đường Trường An trống trải, chúng tôi cười ha ha.

Tôi duỗi tay nắm lấy hân, nhin cười bảo: Đứng lên đi, vậy được rồi, ầm ỉ nữa cảnh sát sẽ tới đó.‖

Hân giữ chặt tay tôi dùng sức kéo một cái, trọng tâm của tôi ngã về phía người hân. Tôi định đứng lên, lại bị hân dùng cánh tay chặn lại, cùng hân nằm song song trên tuyết.

Tề Ca quay đầu, cười khanh khách nói với tôi: Hân (khí) ca, tôi muốn nằm trên tuyết chút đã.‖ Không đợi tôi phản ứng lại, giọng ca trầm thấp của hân đã vang lên:

Cấp ngã điểm nhân nhục, cấp ngã điểm nhân huyết

Hoán điệu ngã đích chí như cương hòa nghị như thiết

Khoái nhượng ngã khốc, khoái nhượng ngã tiếu

Khoái nhượng ngã tại giá tuyết đích thượng tất điểm nhân tuyết.....

Yi yeah – yi yeah

Nhân vi ngã đích bệnh tự thị một hữu cảm giác

Yi yeah – yi yeah

Khoái nhượng ngã tại giá tuyết đích thượng tất điểm nhân đã....‖

Cái gì nha? Làm sao lại hát thứ này chứ.‖ Tôi cau mày kéo hân đứng lên, Đi thôi, đêm nay tôi thu nhận cậu cho.‖

Lúc kéo hân xoay người rời đi, tôi vô tình nhìn đến tuyết đằng sau ẩn xuống hình dạng hai người. Trận tuyết này, thật sự rất lớn.

Rửa mặt xong, chúng tôi nằm kề nhau trên giường. Tề Ca nhéo nhéo xương sườn của tôi, cảm giận nói: Con heo này, ăn nhiều quá chường mà còn gầy như vậy?‖

Ghen tị a?‖ Tôi quần chăn cười đắc ý.

Kỳ thật chúng tôi đều biết, sức ăn đêm đó của tôi rất khác thường.

Ngủ đến nửa đêm, tôi bị dạ dày hành hạ dữ dội đến mức tỉnh lại, chặt vật nằm sắp trên giường, một tay đặt ở vị trí dạ dày, một tay nín chặt cái gối đầu giường, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán.

Tề Ca bị tiếng rên của tôi đánh thức, hân bật đèn bàn lên, ngồi xuống lật mặt tôi ra xem.

Mặt tôi vằn vẹo, khóc nức nở: Dạ dày khó chịu quá.‖

Cho no chết luôn!‖ Hân vừa mắng vừa nhảy xuống giường thay quần áo, Đi bệnh viện gấp thôi!‖

Tôi rướn người ngồi dậy, che miệng nhìn hân một cách tội nghiệp: Tôi muốn nôn.‖

Tề Ca tiến lại gần kéo tay định giúp đỡ tôi đứng dậy, nhưng lại buông ra, mắng một câu shit‖ rồi xoay người chạy vào phòng tắm.

Hân đem nửa chậu nước đặt bên cạnh giường tôi, ấn đầu của tôi xuống nói: Nôn đi.‖

Tôi nôn như điên, cả người dính đầy mồ hôi. Miệng không đủ dùng, cả cái mũi cũng giúp tôi phun ra ngoài.

Ngừng một chút, hai mắt đầm lệ nhìn Tề Ca: Tôi không muốn đi bệnh viện!‖

Hân vỗ nhẹ sau lưng tôi trấn an: Lo phun đi! Cậu là lão đại, cậu nói gì thì nghe vậy.‖

Tôi tiếp tục nôn mẫn liệt, cuối cùng ngay cả mắt cũng muốn nôn ra ngoài. Nôn khan vài tiếng, phỏng chừng không phun ra cái gì nữa, tôi suy yếu ngã vào giường. Dạ dày không quặn đau như ban nãy, nhưng cả người lại vô lực.

Tề Ca nâng dậy giúp tôi súc miệng, uống một viên thuốc, còn lấy khăn nóng lau mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng khắp mặt tôi.

Thấy đỡ hơn chưa?‖ Hân nhẹ giọng hỏi. Tôi mệt mỏi gật đầu.

Ngủ đi. Không thoải mái nhớ kêu tôi. Hắn đỡ tôi nằm xuống, đắp chăn đàng hoàng rồi mới đứng dậy thu dọn ô vật mà tôi nôn.

Tề Ca ngồi trở lại bên giường, phát hiện tôi híp mắt mỉm cười về phía mình, không khỏi sửng sốt: Còn chưa ngủ? Cười ngậy ngô cái gì?

Quần áo phối hợp kinh dị quá. Tôi phiết miệng cười. Hắn nửa trên mặc áo khoác da, nửa dưới lại mặc quần ngủ sọc ca rô màu lam, thực buồn cười.

Tên này.... Tôi xoa lông mi của tôi, Tự mình chuốc khổ, cần gì phải vậy?

Một bàn tay vói vào trong áo tôi, ở bộ dạ dày nhẹ nhàng matxa. Tay hắn rất ấm, ấm đến mức làm dạ dày tôi thực thoải mái. Đầu ngón tay của hắn có vết chai. Tôi biết đó là tay trái. Đầu ngón tay của tất cả những người chơi vĩ cầm đều bị chai, chúng tôi đều giống nhau.

Trong lúc ngủ mơ màng, tôi nhắm nghiền hai mắt hồ khát. Đầu được nâng lên, cái chén đưa tới gần miệng, tôi ừng ực uống sạch một hơi, đầu lại được nhẹ nhàng thả xuống gối, ngón tay ấm áp xóa đi vết nước nơi khóe miệng.

Tôi hơi hơi hé mở mắt, bắt lấy cái tay kia, đối với bóng người mơ hồ nói: Mẹ! Người đã về rồi!

Tôi ở giữa ánh mặt trời tỉnh lại, bên người không có ai, dạ dày không còn khó chịu nhưng đầu lưỡi lại chát và khô khốc.

Tề Ca từ phòng bếp đi ra, thấy tôi dựa vào cạnh giường ngây người, tức giận mắng: Thức rồi thì đi rửa mặt đi, đừng bắt động giả làm cương thi. Tôi đang nấu cháo trắng, sắp xong rồi.

Tôi ướt đầm tóc ngồi ở bàn ăn, nhìn cháo trắng trước mặt: Không muốn ăn, không muốn ăn.

Không muốn ăn cũng phải ăn! Tề Ca vẽ mặt dữ tợn, Ngày hôm qua ăn nhiều như tráng hán, hôm nay đừng có ở trước mặt tôi giả bộ làm mèo con.

Tôi ăn nhiều hay ít liên quan cái rắm? Tôi quay đầu đi không để ý tới hắn.

Tề Ca buông cái chén trong tay, vòng qua cái bàn đi đến bên cạnh tôi, nắm lấy cằm tôi nói: Liên quan gì tới? Sớm biết cậu lang tâm cầu phước như vậy, tối hôm qua tôi nên lưu trữ chậu canh cậu nôn, cho cậu.....

Tôi nhăn mày lại, một tay che miệng, một tay thủ thế đình chỉ hướng về phía hắn. Tề Ca ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không hề tiếp tục chủ đề buồn nôn. Tôi cũng ngoan ngoãn ăn chén cháo.

Có ảnh chụp không? Hắn cắn một miếng bánh bao đậu, ngẩng đầu hỏi tôi.

Ảnh gì? Tôi có điểm mặc danh kỳ diệu.

Muốn nhìn một chút bộ dạng của mẹ cậu ra sao. Hắn vẽ mặt bất hảo cười.

Làm gì? Tôi cảnh giác hỏi.

Hôm qua cậu kéo lấy tay tôi gọi mẹ! Hắn phù một cái cười thành tiếng.

Cậu bị bệnh hoang tưởng! Tôi cúi đầu ăn cháo không thèm để ý hắn.

Ăn xong điểm tâm, tôi cuộn mình trên sofa nghe Violin Sonata của Maurice Ravel, Tề Ca ở góc phòng khách gọi điện thoại.

..... Bạn con bị bệnh, ba mẹ hắn đều đi công tác..... Vâng... Con biết rồi..... Hai ngày nữa con về..... Mẹ, gặp lại sau.

Ngày đó là mừng một tết âm lịch năm 1999, cái đêm tôi nôn dữ dội chính là đêm giao thừa.

Ngày đó, ba tôi ở Mỹ Quốc, đang lấy tin tức mấy vị lãnh đạo Trung Quốc và người Mỹ gốc Hoa, tức cộng đồng Hoa kiều đón năm mới. Mẹ tôi thì đến Nhật Bản lấy tin, làm bài phóng sự về không khí đón tết ở các nước châu Á.

Tết âm lịch năm đó, bên cạnh tôi chỉ có Tề Ca.

Kì nghỉ đông chấm dứt, khai giảng cũng đã hơn nửa tháng, Mã Tiêu Tiêu vẫn chưa trở về. Nghe vài đứa bạn cùng ngành hần nói, hình như trong nhà hần xảy ra chuyện, mấy đứa chúng tôi thực lo lắng cho hần.

Tối hôm ấy, Tôn Sâm dùng tiền phục vụ diễn tấu vừa mới lãnh được mua rất nhiều đồ ăn ngon về ăn khuya, ba người chúng tôi hào hứng mở tiệc đêm, còn tiếc cho Mã Tiêu Tiêu, đứa nhỏ này không có lộc ăn.

Chúng tôi vừa chuẩn bị ăn, đứa toàn bộ giờ lên thì cạch một tiếng, cửa được đẩy ra, Mã Tiêu Tiêu đứng ngay tại cửa.

Tôn Sâm kêu to: Tôi nói cậu nha! Cậu là thần đèn a? Vừa mới nhắc tới cậu là lập tức xuất hiện?||

Hần không phải thần đèn, hần là thần mũi, nghe mùi mà tới.|| Tề Ca tiếp nhận hành lý của Mã Tiêu Tiêu, Sao cậu về trễ như vậy, trong nhà có chuyện?||

Tôi phát hiện sắc mặt Mã Tiêu Tiêu không được tốt, chắc là vừa mệt vừa đói, nhanh nhẩu chen vào: Mấy người đừng hỏi này hỏi nọ nữa, để người ta ngồi xuống ăn chút gì đi. Nhìn xem con ngựa của chúng ta gầy thành bộ dạng gì.||

Mã Tiêu Tiêu hơi nở nụ cười, nhìn nhìn thức ăn trên bàn: Có đồ ăn ngon nhưng không có rượu ngon sao có thể thành tiệc nha! Tôi hôm nay đúng là thần đèn cầu gì được nấy, xem tôi mang về cái gì nè?|| Hần lôi một bình sứ từ trong ba lô ra đặt lên bàn, Nhà tôi tự ngâm rượu dương mai, chỉ dùng quả dương mai tươi với đường phen ủ lên. Mấy cậu ném thử đi!||

Cái bình được mở ra, hương rượu nồng xộc vào mũi, đổ ra chén thủy tinh mới nhìn thấy rõ màu sắc, màu đỏ rất đậm, trong chén còn có mấy quả dương mai tròn tròn đỏ tươi.

Quả dương mai ngâm rượu cũng có thể ăn được đó.|| Mã Tiêu Tiêu vừa nói vừa đưa cho chúng tôi mỗi người một chén.

Tiêu Tiêu, cậu thật sự là rất đẹp trai, tôi yêu cậu chết mất!|| Tôn Sâm cầm chén rượu, vẻ mặt cảm kích.

Tôi bĩu môi nói: Câu này cậu nói lưu loát thế? Chẳng lẽ gặp ai cũng nói câu này?||

Mấy chén rượu dương mai vào bụng, Tề Ca còn mắt hồng hồng lắm lắm: Rượu uống ngon thật, nhưng mùi rượu.....|| Hần liếm môi một chút, Sao giống mùi son phấn của con gái vậy? Chẳng lẽ rượu này là do nàng nào ngâm sao?||

Mã Tiêu Tiêu thay đổi sắc mặt, cái chén trong tay ngã xuống đĩa tôm bóc vỏ, con tôm màu trắng bị nhuộm thành đỏ.

Tôi nháy mắt về phía Tề Ca, nhanh miệng xoa dịu không khí: Quê mùa quá, cái này không phải mùi son phấn gì đâu, rõ ràng là mùi dương mai. Cậu chưa ăn hoa quả phương nam không cần nói lung tung.||

Tôi.....|| Tề Ca không hiểu ý còn muốn tiếp tục, Mã Tiêu Tiêu bỗng nhiên bưng mặt khóc nghẹn ngào, ba người chúng tôi toàn bộ hoảng sợ, không biết làm sao xoay qua nhìn lẫn nhau.

Hết chapter 2

Tổ huyền nhạc: còn được gọi là Bộ dây. Bộ dây giữ vai trò quan trọng, gần như then chốt trong dàn nhạc giao hưởng, được sử dụng thường xuyên trong suốt tác phẩm. Các nhạc cụ bộ dây có kỹ thuật phong phú, âm sắc đồng nhất, hài hòa và có sự thống nhất chặt chẽ. Khác với bộ đồng và bộ gõ, câu nhạc không quá dài bởi phụ thuộc hơi thở của nhạc công, thời gian diễn tấu của bộ dây không bị hạn chế. Âm vực rộng, ngoài phần đảm nhận giai điệu, bộ dây còn đảm nhiệm phần hòa âm. Bộ dây là bộ duy nhất trong dàn nhạc có thể tự đảm nhận toàn bộ hòa thanh mà không cần sự hỗ trợ của các bộ khác. Trong tổng phổ, bộ dây đặt nằm dưới cùng, xem như làm nền cho toàn bộ dàn nhạc.

Các nhạc cụ bộ dây có cấu tạo tương tự, chỉ khác nhau về kích cỡ. Âm thanh được phát bằng cách dùng vĩ (archet) tác động vào dây. Nhạc cụ bộ dây bao gồm violon, violoncello, viola, contrebasse, riêng đàn hạc là nhạc khí bổ sung nhưng cũng được xếp vào bộ dây. (Nguồn: wiki)

Khảo nhạc xuyên

Niên cao
Trà thang
Ngải oa oa

3. Chương 3

Trầm mặc một hồi, Mã Tiêu Tiêu nhanh chóng lau mặt, cười bảo: Tề Ca nói đúng đó, rượu này là do chị tôi ủ, đương nhiên có mùi của chị ấy rồi.‖

Thấy chưa! Tôi đã nói mà, uống ngụm đầu tiên tôi liền nhận ra ngay. Có điều, rượu này uống ngon thật, cậu chuyển lời cảm ơn đến chị ấy giùm tôi.‖ Tề Ca nắm cả hai vai Mã Tiêu Tiêu cười toe toét.

Sắc mặt Mã Tiêu Tiêu lại trầm xuống, thanh âm khàn khàn: Chị ấy... đi rồi, có muốn cũng không gặp được.‖

Vừa khai giảng chúng tôi liền biết được cha mẹ Mã Tiêu Tiêu đã mất sớm, hần và chị mình nương tựa lẫn nhau mà sống. Chị ấy vì học phí của hần mà đi làm công hai ba việc cùng lúc, luôn đi sớm về khuya.

Mã Tiêu Tiêu miễn cưỡng nở một nụ cười: Quên đi, đừng nói chuyện này. Ngày mai tôi đi làm thủ tục thôi học. Mấy người chúng ta cũng đã ở bên cạnh nhau hơn sáu tháng, hôm nay

nói lời từ biệt với các cậu, chúng ta uống một trận cho đã đi.‖ Hần rót rượu đầy chén, một hơi uống cạn.

Tôn Sâm một phen giật chén rượu trong tay của Mã Tiêu Tiêu lại, quát to: Không ai cấp học phí cậu cũng không thể nghỉ học!‖

Căn phòng chợt yên tĩnh, bốn người không nói được một câu. Ai cũng đều biết, học phí của học viện âm nhạc đều cao gấp mấy lần so với những trường đại học bình thường khác, không đóng học phí lại không nghỉ học, nào có chuyện tốt như vậy?

Vì sao chị ấy phải làm mấy công việc cùng lúc để kiếm tiền học phí cho cậu? Là vì một ngày nào đó cậu nghỉ học hay sao?‖ Tề Ca đẩy mạnh Mã Tiêu Tiêu chất vấn hần.

Tề Ca, cậu đừng nói thế.‖ Tôi kéo cánh tay Tề Ca ra, ngăn cản hần nói thêm. Hần ăn nói thẳng thắn mặc dù có lý, nhưng thật sự là quá mức tổn thương người khác.

Tề Ca vung tay tôi ra, nắm lấy cổ áo Mã Tiêu Tiêu mắng: Khóc cái rắm gì?! Nghỉ học có thể giải quyết được vấn đề?‖ Hần kéo Mã Tiêu Tiêu tới trước bàn, đem mặt hần đặt trên bình rượu, âm thanh không át được phần nội: Không nghĩ cách giải quyết học phí, chỉ biết trốn tránh. Cậu không thấy có lỗi với chị ấy sao? Cậu không thấy có lỗi với bình rượu này sao?‖

Đầu Mã Tiêu Tiêu để trên bình rượu, lặng lẽ nhắm lại hai mắt.

Tôi gạt đầu tỏ ý khen ngợi Tề Ca, kéo Mã Tiêu Tiêu lại gần, ôn hòa khuyên nhủ: Cậu là cô nhi, có thể cố gắng xin học bổng, cũng có thể xin miễn giảm học phí, còn có thể tranh thủ ngày nghỉ đi làm thêm. Tóm lại, thôi học là hạ sách.‖

Tinh thần Tôn Sâm phần chấn, giống như phát hiện được tân đại lục, hô lên: Đúng rồi! Chúng ta còn có thể quyên tiền!‖

Tôn Sâm!‖ Tề Ca trừng mắt trách cứ: Cậu nếu không nghĩ ra ý kiến hay thì đứng một bên hóng mát đi, đừng có mở miệng nói lung tung!‖

Tôn Sâm không phục cố cãi lại: Quyên tiền thì có sao? Rõ ràng là đường tắt mà.‖

Mã Tiêu Tiêu là đại nam nhân có tay chân đầy đủ, thân thể khỏe mạnh, làm gì phải quyên tiền?‖ Tề Ca thái độ ác liệt phản bác Tôn Sâm.

Điểm này tôi rất ủng hộ Tề Ca. Bởi vì quyên tiền, cái có được không chỉ là tiền tài mà còn tặng kèm cả thương hại. Tề Ca chắc chắn giống tôi, cho rằng kiểu quà tặng kèm này sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người nhận.

Cậu ngày mai hảo hảo đi học, ý định thôi học sớm quên đi. Chuyện học phí cứ từ từ nghĩ biện pháp. Tề Ca vỗ vai Mã Tiêu Tiêu an ủi.

Quyên tiền tuyệt đối không thể. Mã Tiêu Tiêu nhìn về phía Tôn Sâm.

Được được được, coi như vừa rồi tôi chưa nói cái gì. Tôn Sâm giơ hai tay lui về phía sau, đi thu thập đồ ăn thừa trên bàn. Nghĩ nghĩ một hồi lại không chịu bỏ qua lần này: Tôi không

hiểu, quyên tiền có sao đâu? Vì sao vẽ đường thuận tiện cho thì không chịu đi, càng muốn ra vẻ đại nam nhân đâm đầu vào khó khăn? Cái này không phải là sĩ diện làm khổ thân sao?

Cậu còn nói nữa tôi đánh cậu đó! Tề Ca đá Tôn Sâm một cước, cầm di động đi ra ngoài gọi điện.

Tôi hỏi Tôn Sâm: Cậu có biết cái gì gọi là tôn nghiêm vô giá không?

Cậu cũng đừng có dạy đời tôi, tôi thừa nhận, các người đều là đại nam nh ân boong boong mình sắt, tôi là loại nhu nhược mặt dày, được chưa! Tôn Sâm đẩy đẩy Mã Tiêu Tiêu, Anh hai, anh mau tắm rửa rồi ngủ đi. Vắng học hơn nửa tháng, chỉ mỗi việc chép lại bài thôi cũng đủ cho cậu mệt chết luôn.

Tôn Sâm, cảm ơn cậu, tôi biết là cậu có ý tốt. Mã Tiêu Tiêu bị Tôn Sâm đẩy về phía phòng tắm, cố gắng quay sang nói lời cảm tạ.

Có những lời này của cậu, làm anh em như tôi chết cũng sáng mắt! Tôn Sâm làm điệu bộ nhắm mắt thè lưỡi, mặt lại đỏ lên, Cái thằng này, thật đúng là mẹ nó phiền tình.

Vài ngày kế tiếp, Tề Ca thông báo với Mã Tiêu Tiêu, đã giúp hắn liên hệ được một chỗ làm thêm. Mẹ Tề Ca có một chiến hữu ở đoàn ca múa, xuất ngũ xong thì mở một nhà hàng có phục vụ biểu diễn nhạc khí, hôm nào Mã Tiêu Tiêu không có tiết học hoặc là ngày nghỉ thì có thể ghé nơi đó biểu diễn kèn ô-ba, tiền lương tính theo giờ. Một tuần sau, trường chấp nhận đơn xin giảm nửa tiền học phí của Mã Tiêu Tiêu, học bổng cũng nhanh chóng được phê chuẩn.

Chuyện này trôi qua không bao lâu, mùa hè oi bức lại đến, cuộc thi cuối kỳ đáng sợ cũng bắt đầu cận kề. Tất cả người bị nạn của mười bốn ngành thuộc khoa giao hưởng đều đem tinh thần Cầu đồng tồn di (có tìm cái chung, gác lại bất đồng) phát huy tới cực điểm, bất luận chuyên ngành nào, không phân biệt nam nữ, ai cũng cầm trong tay quyển Âm nhạc

đại cương, tái hiện lại tình cảnh thời kỳ cải cách văn học, toàn dân cùng học Hồng bảo thư. Ở căn tin, phòng trọ, bên rừng cây, thư viện, dễ dàng có thể thấy được đám người bị thuật ngữ âm nhạc tiếng Pháp và tiếng Ý tra tấn đến mức hai mắt phát lục quang, nhưng vẫn không chịu bỏ quyển sách trong tay xuống.

Công dụng của cuốn Âm nhạc đại cương cũng bị đào xới đến cực hạn, ngoại trừ làm quạt khi trời nóng, rảnh thì để hù dọa người, còn có tác dụng xúc tiến hòa bình, biến chiến tranh thành tơ lụa.

Ở căn tin, hai tên nam sinh đang giương cung bạt kiếm vì xếp hàng chen lấn, chuẩn bị một trận đại chiến, chợt nghe hai nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng nói thầm.

Một người trong đó hỏi: Cậu học nhạc lý được mấy chương rồi?

Người kia đáp: Trời! Đừng nói nữa, ngày hôm qua thức đêm học hai chương, sáng nay tỉnh lại giống hệt như chưa học qua, đầu óc trống trơn!

Nghe được đoạn nói chuyện này, hai tên nam sinh đang nổi giận dưng dưng phút chốc biến thành gà trống bại trận, đồng thời rút cuốn Âm nhạc đại cương kẹp dưới nách ra, vùi đầu vào học tiếp trong khi xếp hàng chờ lượt. Quả thật hai tai không nghe cái gì, chỉ lo chuyên tâm học cuốn nhạc lý.

Bốn người cùng phòng chúng tôi đã sớm không còn tranh luận cái gì để cảm thâm trầm nhất, vĩ cầm tao nhã nhất hay kèn ô-ba du dương nhất, hiện tại cùng nhất trí, lý thuyết âm nhạc đáng ghét nhất.

Quãng thời gian đó, chiều nào rảnh rỗi chạy đến thư viện là lập tức thấy đông nghịt, Tôn Sâm phát hỏa muốn vọt vào đánh người.

Buổi tối hôm nay, chúng tôi lại giành không được chỗ ngồi ở thư viện, chỉ có thể bật quạt trong phòng trọ khổ sở học bài.

Bắc Kinh tháng 7, vừa khô vừa nóng, hơn nữa tâm tình buồn bực, tuy rằng tất cả chúng tôi đều ăn mặc đơn giản đến mức tối đa – phía trên ở trần, phía dưới mặc quần đùi rộng thùng thình, nhưng mồ hôi vẫn chảy không ngừng.

Tôn Sâm đem chân bắt chéo gác lên trên bàn học, cuộn tròn mép cuốn Âm nhạc đại cương trong tay, than ngán thở dài: Chờ tương lai tôi có tiền, nhất định bắt con tôi bỏ học. Tuyệt đối không thể để nó tiếp tục chịu đựng kiểu dày dạn này.‖

Lý luận cái quỷ gì chứ!‖ Tôi bật cười, Không cho trẻ em nhận chín năm giáo dục phổ cập là trái pháp luật đó.‖

Tôn Sâm lấy hai cái đùi làm điểm tựa trên ghế, dưới chân đung đưa tới lui, diên diên đáp lại: ‖Tui có tiền, tui nguyện ý nuôi con mình thất học, cậu quản được chắc?‖

Không được, nóng quá chịu hết nổi! Tôi lên thư viện đây, giờ này chắc có chỗ trống rồi.‖ Mã Tiêu Tiêu khoác thêm áo sơ mi lên người, cầm cuốn nhạc lý sắp rách nát đi ra ngoài.

Tôn Sâm nhảy xuống ghế, một bên mặc thêm quần áo một bên kêu: Mã Tiêu Tiêu, chờ với, tôi đi với cậu, tôi cũng muốn được hưởng thụ đãi ngộ của máy điều hòa!‖

Kháo! Tôi học hết nổi.‖ Tề Ca từ trên ghế đứng lên, xoa nắn thất lưng cần nhàn: Nhìn cái Pianissimo và Pianississimo mãi lâu tôi muốn choáng váng.‖

Tôi dịch chuyển qua giường Tề Ca ngồi, ánh mắt mơ màng lẩm nhẩm: Pianissimo, cực yếu, hai cái P, phi thường phi thường nhỏ tiếng Pianississimo, yếu nhất, ba P, nhỏ tiếng đến mức khó tin.‖

Cậu nhớ rõ như vậy muốn bức tử tôi à!‖ Tề Ca quăng cuốn Âm nhạc đại cương lại đây, hung hăng nhìn tôi, Thật muốn đem đầu cậu vụn xuống dưới.‖

Tôi bĩu môi khinh thường, nhặt cuốn nhạc lý nhàu nát của hắn lên, Không đợi cậu vụn đầu, nó cũng sắp rớt rồi. Đầu tôi giờ như quả dưa hấu chín quá mức, lắc qua lắc lại liền nghe bên trong kêu rộp rộp.‖

Không được, tôi phải thay não thôi, bằng không sẽ bệnh tâm thần mất.‖ Tề Ca mở máy phát nhạc, tiếng sáo xa xôi vang lên, Mục Thần truy đuổi Thủy tinh linh.....

Tôi ngồi trên giường xoay lưng về phía Tề Ca, tiếp tục gặm cuốn Âm nhạc đại cương .

Phát hiện mới! Phát hiện mới!‖ Hắn đứng giữa phòng la hét, cầm một chai nước hoa lớn xịt lên người, Xịt nước hoa lên người trừ bỏ đuổi muỗi ra, còn có tác dụng hạ nhiệt đó!‖

Căn phòng nhanh chóng tràn ngập mùi nước hoa, tôi vui đầu học bài không để ý đến hắn.

Cậu cũng thử xem!‖ Tiếng nói hắn còn chưa dứt, tôi cảm thấy sau lưng chợt lạnh lạnh, thân mình run một chút, đột nhiên quay đầu muốn mắng hắn, nước hoa lạnh lẽo lại văng lên mặt. Mắt tôi vừa lạnh lại vừa cay, bị kích thích đến rơi lệ ào ào, cả miệng đắng nghét.

Người con mẹ nó.....‖ Tôi nói không nổi, phun phun ra ngoài, giờ hai tay ra sức dụi con mắt đau nhức.

Vốn định xịt nước hoa lên lưng cậu thôi, ai kêu cậu đột ngột quay mặt lại đây?‖ Tề Ca ngồi xuống bên cạnh tôi, dùng lực kéo tay tôi đang dụi mắt liên tục ra, Đừng dụi nữa, cứ để nước mắt chảy một lát là được!‖

Tay tôi bị Tề Ca đè xuống đặt ở hai bên sườn, hai mắt nhắm lệ, không cách nào mở ra nổi.

Lông mi của cậu... ướt.‖ Tề Ca lắp bắp nói, thanh âm có chút khàn khàn.

Cái gì?‖ Tôi còn chưa kịp phản ứng lại, môi hắn liền dừng trên mắt tôi, đầu lưỡi nóng bỏng thử liếm hàng lông mi.

Tôi cảm giác hơi ngứa, nhưng thực thoải mái, con mắt tựa hồ cũng không toan sập như lúc nãy.

Môi hắn chậm rãi di chuyển xuống, chạm lên môi tôi. Mở miệng!‖ Tề Ca thấp giọng ra lệnh, đầu lưỡi quét một vòng phác họa đôi môi.

Tôi giống như đứa ngốc nghe lời, ngoan ngoãn hé miệng để lưỡi hần xâm nhập vào bên trong. Lưỡi hần cắn thật liếm mút răng và hàm trên, không chịu bỏ sót bất cứ chỗ nào. Sau đó hần ngậm đầu lưỡi của tôi, nhẹ nhàng mút lấy.

Vị đắng của nước hoa bị nước miếng chúng tôi hòa tan, tôi run rẩy ngẩng đầu, đại não trống rỗng. Chẳng lẽ, cái đầu như quả dưa hấu chín quá của tôi đã muốn rót?

Tề Ca bắt lấy cổ tay tôi, cơ ngực rắn chắc của hần kề sát, chậm chậm đem tôi áp đảo trên giường.

Người này Thủy yêu.....|| Tề Ca thủ thủ bên tai, bộ vị cứng rắn đặt trên đùi tôi.

Khúc nhạc L'Après-midi d'un Faune ở căn phòng nồng đậm mùi nước hoa như mặt nước đỏ xuồng, tựa như rất xa xôi rất mờ mịn, lại tựa như thực gần thực rõ ràng.

Cơ ngực ướt đầm mồ hôi của chúng tôi áp sát cùng một chỗ, quần đùi trên người không biết đã bị cởi ra lúc nào, ma sát cho nhau dục vọng nóng bỏng.....

Nhịp thở của tôi dần dần đều lại, chậm rãi khôi phục ý thức, xấu hổ đẩy Tề Ca nằm ở phía trên xuồng, xả cuộn giấy vệ sinh ra, im lặng chùi lau chất lỏng trên người.

Trong phòng, L'Après-midi d'un Faune còn đang tiếp tục phát, mùi nước hoa vẫn dày đặc như trước.

Có thấy chai thuốc nhỏ mắt của tôi đâu không?|| Khi Tôn Sâm đẩy cửa tiến vào, tôi và Tề Ca vừa sửa sang lại xong, quần đùi cũng mới mặc chỉnh tề.

Tôn Sâm lục lọi chồng sách vở trên bàn lôi ra chai thuốc nhỏ mắt, miệng lẩm bẩm: Thời gian trôi qua nhanh quá, chưa xong được hai trang mà đã hơn nửa giờ.||

Lúc hần xoay người đi ra ngoài, nhìn cuộn giấy vệ sinh ở trên giường tôi bay phấp phới kéo dài tới đất, trên chộc hỏi han: Đây là sao vậy? Cậu muốn nâng cao tay viết câu đối?||

Tôi lúng túng đi qua, định thu hồi cuộn giấy vệ sinh vì bối rối mà xả loạn thất bát tao, ai ngờ càng kéo càng loạn, vung vãi thành một đồng trên mặt đất.

Đi con mẹ nó!|| Tôi đá đồng giấy một cước, đi lên giường nằm nhìn trần nhà không nói lời nào.

Tôn Sâm bỗng nhiên cảm khái, cầm sách bắt đầu thi đọc diễn cảm: Thời gian a! Giống như cuộn giấy vệ sinh, càng gần đến cuối khó khăn, càng trôi qua nhanh hơn!||

Tự tình xong, hần lấy hai tay che đầu, phòng bị tôi và Tề Ca quăng dép hoặc gối qua. Hai người trong lòng ôm tâm sự đối với hần cảm thán không thềm để ý, một tên ngồi giả vờ không biết, một tên nằm trên giường ngẩn người.

Hai người các cậu chắc chắn trúng tà!|| Tôn Sâm quăng lại những lời này xong, mở cửa chạy mất dạng.

Những ngày sau đó, mỗi khi tôi và Tề Ca gặp mặt, dường như có chút khó xử. Tôi cố ý tránh né ánh mắt và bóng dáng hần, hần giống như muốn giải thích cái gì với tôi, nhưng lần nào cũng muốn nói lại thôi, nghiêng người đi qua.

Buổi tối trước cuộc thi nhạc lý, bốn người chúng tôi ngồi ở trước bàn học trong phòng trọ làm cuộc vật lộn cuối cùng. Trải qua hơn nửa tháng tra tấn, bốn khuôn mặt đều xanh xao, quầng mắt biến thành màu đen.

Mã Tiêu Tiêu thành tích nhạc lý tốt nhất đang cầm cuốn Âm nhạc đại cương đã rách nát như đồ cổ vừa khai quật, trừng con mắt phán: 718 trang lý thuyết nuốt xuống toàn bộ là không có khả năng. Mấy cậu nói xem, tôi bây giờ đi tìm lão giáo thụ ra đề thi có hy vọng không?||

Không được!|| Ba người chúng tôi tất cả đều đồng thanh. Mã Tiêu Tiêu ừ ừ xù gục đầu xuồng.

Nghe nói lão nhạc lý là thân già nhưng tâm không già, là cái hoa tâm đại củ cải! Nếu mẫu dụ được lão nói không chừng lão có thể tiết lộ chút đề thi.|| Tôn Sâm bí hiểm đề thấp giọng, tung tin tức bên lề.

Tề Ca cười to: Thế thì Mã Tiêu Tiêu không được rồi. Cái này phải để Lạc Cách Cách – công chúa bên khoa giao hưởng của chúng ta ra tay mới được.||

Vì sao không được?|| Tôn Sâm nén cười: Tiêu Tiêu trước tiên tự cung, sau đó đi phẫu thuật thẩm mỹ, đem bản thân sửa lại còn đẹp hơn so với mỹ nữ Lạc Cách Cách, không sợ lão không mắc câu, ngoan ngoãn đem đề thi nói ra.|| (tự cung: muốn làm thái giám phải làm cái này trước)

Thực mẹ nó độc địa!|| Tôi cười lấy sách gõ đầu Tôn Sâm.

Mã Tiêu Tiêu sưng sốt trong chốc lát, phòng miệng nói: Coi như hết! Nếu lão ta là kẻ đồng tính luyện ái thì sao? Tôi đem bản thân mình tra tấn một phen chẳng phải là uống công?||

Kháo! Tiêu Tiêu, tôi thấy cậu thật đúng là không đơn giản, suy nghĩ đến mức đó luôn.|| Tôn Sâm quay mặt sang phía tôi, ôm lấy cằm của tôi bảo, Nếu lão ta là đồng tính luyện ái, cứ để Vu Tiệp ra tay, cam đoan thành công ngay.||

Tôi một chương gõ tay Tôn Sâm ra đứng lên: Người muốn bị đánh phải không?||

Tôi nói đùa mà, cậu.....|| Tôn Sâm ngượng ngùng giải thích.

Không đợi hắn nói hết lời, tôi đóng sầm cửa đi ra ngoài, Tề Ca từng bước theo sát phía sau.

Đứng giữa sân thể dục rộng lớn, tôi nhìn cái bóng hai người in dài trên mặt đất, tức giận mắng: Cậu nhàn rồi không có việc đi theo tôi làm gì? Chó nghiệp vụ a?||

Cậu mở miệng thật là.....|| Tề Ca buồn cười thở dài, đi đến trước mặt tôi, Sự kiện kia, cậu đừng để trong lòng. Chuyện đó căn bản không tính là cái gì, ý tứ giống như tắm chung chà lưng cho nhau, giúp nhau giải quyết nhu cầu cũng thể. Áp lực thi cử lớn quá, phát tiết chút chút ấy mà.||

Tôi lặng thinh cúi đầu không nói. Cái bóng trên mặt đất bởi vì ánh sáng biến ảo mà kéo dài ra, chân hai cái bóng đen và đầu xếp chồng lên nhau, giống như quái vật liên thể.

Cậu sẽ không ngại thơ đến mức chưa tự mình giải quyết nhu cầu?|| Tề Ca cười chế nhạo.

Tôi nhin không được cũng cười theo, giờ chân đá hắn một cước mắng: Lưu manh! Ai giống người tinh lực tràn đầy như vậy.||

Đúng thể, tôi là lưu manh.|| Hắn sang sảng cười, nắm hai vai tôi, Vẫn là bạn bè chứ?||

Tôi hốt hoảng bỏ tay hắn ra, khoa trương gào lên: Nóng muốn chết! Cả người đều là mồ hôi!||

Mau quay về giải thích với Tôn Sâm chút đi, thằng nhóc kia bị cậu dọa sợ quá chừng.||

Trước khi vào cửa, tôi nhìn thẳng vào mắt Tề Ca: Chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt!||

Nghe xong câu đó, hắn gượng cười. Tôi cuối cùng cảm thấy nụ cười của hắn có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ ra kỳ quái ở chỗ nào. Muốn nhìn kỹ lại lần nữa, hắn đã đẩy cửa đi vào trong.

Còn giận tôi nha?|| Nhìn thấy tôi vào cửa, Tôn Sâm dè dặt hỏi tôi.

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, không nói chuyện.

Tôi xin lỗi cậu không được sao?|| Tôn Sâm chuyển qua chuyển lại quanh người tôi, Tôi vượt mông ngựa mà chẳng may chụp tới đùi ngựa, muốn khen cậu đẹp trai mà không biết dùng từ gì, thỉnh cậu tha thứ cho tôi ngôn ngữ nghèo nàn.||

Nhìn bộ dạng hồ hững của tôi, hắn cũng có chút nóng nảy, cảm giận trách: Cậu cầm điếu? Định không nói lời nào muốn cái gì?||

Muốn cái gì?|| Tôi nhìn hắn cười, học giọng điệu Thiên Tân của tướng thanh đại sư Mã Tam nói, Chọc cậu chơi!|| (tướng thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc hát để gây cười, đa số dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.)

Kháo! Chơi ưng bị ưng mỗ mắt, Tôn Sâm ta cũng có lúc bị người khác đùa giỡn.|| Tôn Sâm thối phũ một hơi, tóc trên trán bay lên.

Học bài học bài! Cuộc chiến cuối cùng bắt đầu rồi!|| Mã Tiêu Tiêu vỗ bàn gào to.

Một giờ sáng, tôi đẩy Tề Ca ghé mặt lên bàn ngủ gật, nhỏ giọng kêu: Chịu hết nổi thì đi ngủ đi!||

Hắn uể oải nhìn nhìn đồng hồ, lẩm bẩm: Còn 8 giờ nữa đến trận tra khảo, hiện tại chịu thua tôi không cam tâm.‖

Cuộc thi cuối kỳ chấm dứt, bốn người chúng tôi toàn bộ đậu hết, hí hửng thu gom hành lý chuẩn bị về nhà nghỉ hè. Tôn Sâm gào thét hoan hô rước lấy một trận trách mắng của ông chú quản lý ký túc xá. Tâm tình hẳn tốt, cười meo meo tiễn ông chú ra tới cửa, đóng cửa xong lại tiếp tục kêu, cuối cùng bị tắt tiếng. May mắn thay hẳn không phải là dân bên khoa

thanh nhạc. Hôm đó trước khi đi, ngay cả câu Tạm biệt‖ hẳn cũng không nói ra hơi, gấp đến độ giống người cầm khoa tay múa chân ra dấu.

Tề Ca cười châm chọc: Sớm biết rằng như vậy, giả làm người cầm còn có thể gạt được nửa giá tiền!‖

Tôi cùng Mã Tiêu Tiêu bắt đắc dĩ lắc đầu: Thằng nhóc này bị Âm nhạc đại cương hành hạ đến điên rồi.‖

Trước lúc lên xe, Tôn Sâm nhếch miệng không tiếng động cười ngây ngô, xé miếng giấy viết lên vài chữ: Mấy anh em, năm hai tái chiến, đả đảo nhạc lý!

Suốt kỳ nghỉ hè, Tề Ca không đi tìm tôi, thậm chí ngay cả gọi điện cũng không có. Cùng sống chung ở một thành phố, tuy rằng quen thuộc, tuy rằng nhớ nhung, cũng không chịu liên lạc.

Đoạn ký ức mang theo mùi hương nước hoa kia bị tôi chôn giấu ở nơi sâu nhất trong tim, mặc dù đã giấu kín nhưng lại bị sợi dây mỏng manh nhưng vững chắc liên kết đến đại não. Mỗi khi đại não bị đoạn ký ức này gây xúc động, dù chỉ là rất nhỏ, nhưng cũng sẽ kéo theo chấn động nơi con tim, có chút đau đớn.

4. Chương 4

Tháng 9 năm 1999, chúng tôi trở thành sinh viên năm hai. Tôi và Tề Ca vẫn là bạn tốt nhất của nhau, mỗi ngày cùng luyện đàn, chỉ ra sai sót của đối phương. Tinh thần hỗ trợ đồng tiến của chúng tôi khiến Tôn Sâm lẫn Mã Tiêu Tiêu hâm mộ không thôi.

Mã Tiêu Tiêu từng nói qua: Tôi đã sớm nhận thức được, những đứa bên ngành kèn ô-bo-a là kẻ thù đúng nghĩa.‖

Tôn Sâm thì nhận xét gay gắt hơn: Mấy đứa ở bên ngành đề cầm quả thực chính là kẻ thù gặp nhau tức giận đỏ mắt.‖

Thật ra, tình cảnh bên chuyên ngành vĩ cầm với những ngành còn lại không khác nhau là bao. Chẳng qua, tôi với Tề Ca thật sự là trường hợp ngoại lệ.

Kỹ thuật biểu diễn đàn vĩ cầm của tôi tốt lắm, có thể nói là khéo léo đến mức rất ít khi phạm lỗi, nhưng khi biểu diễn điểm nhấn cao trào của tác phẩm thì lại thiếu sức kéo cùng nhiệt tình. Tôi từng bị lão sư phê bình là quá nhạt nhẽo, không có toàn tâm tập trung. Mặc dù ông cũng từng an ủi tôi, nói rằng cái này và tính cách có quan hệ.

Kỹ thuật biểu diễn của Tề Ca tuy rằng không phải thực khéo léo, ngẫu nhiên có hiện tượng bính dây, nhưng diễn tấu của hắn có một cỡ bốc đồng‖, cũng thực mãnh liệt tình cảm, nhất là khi điều khiển bản nhạc giàu sắc thái tình cảm, thường xuyên đạt được hiệu quả điện quang hỏa thạch. Hắn thích đứng yên xuất thần trong vài giây khi diễn tấu xong, sau đó mới thu cung hài lòng quét mắt nhìn người xem. Tuy tôi cảm thấy khinh thường đối với kiểu biểu diễn khoa trương của hắn, nhưng không thể không thừa nhận, động tác của hắn rất tuấn mỹ, rất phóng khoáng, cũng làm nữ sinh rất thích.

Một lần nọ ở tiết học hợp tấu toàn khoa, Lạc Cách Cách bên ngành đàn hạc dùng cặp mắt to xinh đẹp chăm chú nhìn Tề Ca thật lâu, sau đó mới dờn tầm mắt trong tiếng cười đùa của đám nữ sinh.

Tề Ca dùng khuỷu tay huých nhẹ tôi, giọng điệu đắc ý: Có chút hứng thú, a?‖

Tôi trừng hắn: Sắc quỷ.‖

Cậu chẳng lẽ không phải sắc quỷ? Nếu không sao cậu cũng nhìn chăm chăm công chúa làm chi?‖ Mọi người có thói quen kêu Lạc Cách Cách là công chúa.‖

Tôi? Tôi chỉ xem ánh mắt cô nàng. Cô nàng nhìn cậu đến mức dứt không ra được!||

Kia chứng minh bạn thân cậu có mị lực!|| Tề Ca cười hả hê, mang theo một tia tà khí.

Đúng rồi, hôm nay phòng phim tài liệu có chiếu bản gốc bộ phim Hoàng đế cuối cùng, đi xem không?|| Tôi đem đàn vĩ cầm bỏ vào hộp, nhìn hắn chờ nghe ý kiến.

Đương nhiên đi. Nghe nói bên trong có một cảnh rất khôi hài...|| Tề Ca cười hì hì đáp lại.

Đôi khi tôi rất khó lý giải hắn, loại phim nặng nề vậy mà hắn cũng có thể hứng thú được.

Trên màn ảnh, Tôn Long diễn vai vua Phổ Nghi quỳ gối trước chậu nước rửa tay, cận cảnh hai cái bình thủy hiện lên, tiếp theo là một đôi tay tắm trong chậu nước đầy máu.

Trong bóng đêm, tôi căng thẳng nắm chặt hai tay thành quyền, Tề Ca lấy tay hắn bao bọc tay tôi lại.

Trên đường về nhà, tôi ung dung nói: Biết vì sao phải có cận cảnh hai cái bình thủy không? Có nước nóng ngâm, miệng vết thương sẽ không đông lại, máu mới có thể tiếp tục chảy.....||

Im miệng! Tôi thấy cậu là ăn no không có việc gì làm, toàn suy nghĩ lung tung.|| Hắn búng vào trán tôi một cái, Đầu óc cậu lúc nào cũng chứa mấy thứ máu me! Ngoại trừ lưỡi trượt băng cắt ngón tay thì còn lại là bí kíp tự sát.||

Nửa học kỳ bình thản nhanh chóng trôi qua, đảo mắt lại tới kỳ nghỉ đông. Mã Tiêu Tiêu quyết định ở lại Bắc Kinh, vì hắn muốn đến nhà hàng diễn tấu kiếm tiền học phí. Ông chủ hắn nói, kinh doanh trong tết âm lịch ở chỗ bọn họ cực kỳ tốt, tiền hoa hồng dĩ nhiên cũng thập phần mê người.

Chúng tôi tiễn Tôn Sâm lên xe lửa đi Thanh Đảo, tại nhà ga mỗi người đi một ngã.

Một buổi sáng trong kỳ nghỉ đông, tôi nhận được điện thoại của Tề Ca. Tôi vốn nghĩ hắn sẽ mai danh ẩn tích như hồi nghỉ hè.

Có chuyện nói mau, có rắc mau phóng.|| Tôi cố ý thô thanh ác khí, che giấu nội tâm đang vui sướng.

Sao lại một bụng tức nữa vậy? Đừng nói là lấy cơn tức thay thế điểm tâm nha?|| Hắn ở bên kia điện thoại cười khê.

Cậu lại muốn đại phát từ bi, phóng lương cứu trợ thiên tai cho tôi hả?|| Tôi nằm ngửa trên sofa, hưng phấn nhịp nhịp chân.

Muốn ăn cái gì?|| Hắn cư nhiên tốt tính để cho tôi tự chọn món.

Tôi quả thực vui sướng đến muốn ngất: Cậu có bị gì không? Tốt bụng vậy sao? Muốn xuất gia thành hòa thượng đi làm việc thiện?||

Hôm nay là ba mươi tết.||

Nga, thế à?|| Hắn không nói, tôi thật sự không biết. Một người trải qua tết âm lịch so với ngày thường chẳng có gì bất đồng.

Ba mẹ cậu còn ở bên ngoài sao?||

Ừ.|| Nhiều năm trải qua tết âm lịch một mình, tôi đã quen rồi. Lúc này đây, không biết vì cái gì, bị hắn hỏi như vậy, lòng tôi lại có chút chua xót.

Chờ tôi! Đến ngay!||

Tôi nhào lên gõ đầu Tề Ca khi thấy hắn đứng ngoài cửa, hắn vội vàng né tránh, Cẩn thận, coi chừng rớt đồ ăn!||

Tôi ăn ngẫu nhiên những món hắn đem đến, thủy tinh hà giáo, thiêu mạch, la bắc ti cao, tử mã chúc

Lúc tôi vươn tay đến hộp tương nhục thì bị Tề Ca ngăn: Bạn Vu Tiệp thỉnh chú ý, bụng là của bản thân mình, không cần ăn như hổ đói để rồi nửa đêm hành hạ người khác.||

Tôi kinh hỉ hỏi: Tối nay cậu không về?||

Hắn đem đồ ăn còn lại bỏ vào trong tủ lạnh, cười trả lời: Đúng vậy! Đã xin phép ba mẹ rồi, đặc biệt đến chiều cổ Tiệp thiếu gia.‖

Thiết! Ai thêm cậu chiều cổ.‖ Tôi liếm liếm môi nói, Đồ ăn ngon cứ để lại, còn người thì... sớm biến đi!‖

Cậu đúng là lang tâm cầu phế.‖ Hắn lắc đầu, bất đắc dĩ cười, Mau cấp bốn đại gia chút âm nhạc đi!‖

Không cần nhiều lời, tôi biết thứ hắn muốn nghe chính là L'Apres-midi d'un Faune .

Thiết bị sưởi ấm mở vừa phải, trong phòng dào dạt ấm áp, nắng chiều chiếu lên tấm sàn gỗ màu đỏ sậm làm nó lờ lờ tỏa sáng. Giai điệu đẹp dễ vang lên, âm rung nhu hòa của nhạc cụ dây, nhịp điệu uyển chuyển của kèn ô-bo-a... Mỗi một âm phù đều quen thuộc như thế.

Tôi ngồi trên sô pha, Tề Ca thì ngồi dưới đất, dựa lưng vào sô pha như trước, hình ảnh quen thuộc cùng giai điệu giống nhau làm tôi sinh ra ảo giác, dường như chúng tôi đã ngồi bên nhau vậy mấy trăm năm.....

Tiếng nhạc chấm dứt, hai người chúng tôi đắm chìm trong khúc nhạc vẫn duy trì yên lặng. Tôi đi đến máy phát nhạc, nhấn nút mở lần nữa, L'Apres-midi d'un Faune lại vang lên.....

Tề Ca vẫn ngồi dưới đất, hai mắt nhắm chặt ngửa người tựa vào sô pha, cánh tay gác lên đầu gối.

Tôi đến gần, điểm nhẹ vào vai hắn: Muốn ngủ thì lên giường ngủ đi.‖

Tề Ca mở mắt ra, vẻ mặt mờ mịt nhìn tôi.

Muốn ngủ.....‖ Tôi nói cũng chưa xong, hắn đưa tay ra chụp lấy cổ tay tôi kéo xuống dưới.

Trọng tâm của tôi hướng về phía trước, lập tức ngã vào trong lòng hắn. Tôi giơ hai tay ra, giẫy dụa muốn đứng lên. Tề Ca dùng một tay đè đầu tôi lại, một tay ấn sau lưng, bắt đầu hôn lên môi tôi. Tôi sợ ngáy người, thất thần mở to hai mắt, phảng phất bản thân rơi vào bên trong bản nhạc, bên tai nghe rõ ràng tiết tấu cùng âm điệu khéo léo biến hóa.....

Đôi môi nóng ẩm ướt át của Tề Ca bao trùm làn môi băng lãnh của tôi, bàn tay ấn sau lưng dùng sức áp sát tôi vào lòng ngực hắn. Tôi quên cả giẫy dụa, không động đậy để mặc lưỡi hắn di động trên môi mình. Hai cánh tay gấp khúc ở trước ngực bị ép đến sinh đau. Khi lưỡi hắn rút cục mở được hàm răng của tôi, tôi rút tay hai tay ra, vòng qua sau cổ gắt gao ôm lấy hắn. Lưỡi hắn có mùi bạc hà thoang thoảng, là Lục Sa Long. Ngực chúng tôi kề sát cùng một chỗ, tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của hắn đang gia tốc.

Ý thức tôi dần trôi đi, chỉ nghe được song hoạt âm của đàn hạc lờ lờ nhấp nháy, giống như cơn gió nhẹ thổi qua mặt nước hồ trong vắt, làm nó nhấp nhô từng gợn sóng nhỏ.....

Tề Ca đè tôi xuống dưới, tôi chậm rãi ngã về phía sau, nằm ngửa trên mặt đất, sắc vàng của cái nắng chiều như mảnh vụn trải dài dưới thân. Hắn cúi xuống tiếp tục hôn, chiếc lưỡi như con rắn di chuyển khắp khoang miệng tôi, mút lấy. Mãi đến khi ***g ngực tôi bị đè ép đến sắp hít thở không thông, Tề Ca rút cục buông tôi ra. Tôi há to miệng để thở, hai cánh tay vẫn ôm cổ hắn không tha. Muốn duy trì như vậy, muốn lấy cự ly kháng khí này tiếp cận hắn. Hắn làm cho tôi cảm thấy tôi không chỉ có một mình.

Tề Ca thở dốc hôn cổ cùng vành tai tôi, kéo chiếc áo len mặc trên người tôi vứt qua một bên. Hắn định cởi bỏ quần của tôi, nhưng ngón tay lại run rẩy không cách nào mở ra được. Vạt áo bị hắn dùng lực xé rách, nút áo văng tung tóe trên mặt đất, cơ ngực phơi bày dưới ánh mặt trời. Tề Ca kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt có chút mê man.

Người này Thủy yêu.‖ Hắn than nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn trước ngực tôi. Hợp âm mềm mại của tổ huyền nhạc cùng với những cái hôn như hạt mưa rơi xuống mặt nước bao phủ lấy tôi, tôi trầm luân buông xuôi hết tất cả.....

Hợp âm của ba liên âm bên tổ mộc quản bỗng nhiên tăng cường, Tề Ca dường như bị chấn động đột ngột ngừng đầu, trong mắt xẹt qua một tia thị huyết. Hắn chế trụ thất lưng tôi, có chút oán hận nói: Mẹ nó, Thủy yêu trợn trợn này!‖

Tôi không kịp cãi lại, phát ra một tiếng hô có thể nói là thê lương, phía sau xông ra cơn đau dữ dội cơ hồ làm tôi muốn ngất. Sau đó, tôi hô lên một câu mà ngay cả chính mình cũng khó có thể tin được: Buông! Tôi phải về nhà!‖

Đây là câu mà tôi thường hét với nha sĩ ở bệnh viện nha khoa Bắc Kinh hồi còn bé, giờ này đây lại vì đau quá mà thốt ra, hoàn toàn quên mất mình đang ở nơi nào. Đa số thời điểm chỉ có một mình tôi ở trong căn nhà vắng lặng, cũng là nơi trước tiên tôi muốn trốn đến mỗi khi bị đau.

Tề Ca hoang mang liếc nhìn tôi một cái, nhưng không có ý định dừng lại. Tôi đau đến mức mười ngón tay bám sâu vào vai hắn, cố gắng chịu đựng. Tôi thích nụ hôn của hắn, thích dựa sát vào lồng ngực hắn, đau đớn này coi như là trả giá đi!

Khi dòng chất lỏng nóng bỏng bắn vào bên trong cơ thể, tôi đã đau đến mức gần như mất ý thức, tiếng nhạc bên tai cũng trở nên như có như không. Giai điệu tựa hồ quay về chủ đề khinh nhu ban đầu, âm lượng dần dần giảm bớt, khúc nhạc trở nên thật chậm thật nhẹ, giống như ý thức mơ hồ của Mục Thần cùng giấc mộng đang trôi đi.....

Tề Ca nằm ở trên người tôi thở dốc, chậm rãi ngồi dậy, dùng một loại biểu tình kỳ quái nhìn giữa hai chân tôi. Tôi cảm thấy phía sau có dòng chất lỏng nóng rực từ từ chảy ra, thoáng chốc, phần nộ cùng xấu hổ ùn ùn kéo tới. Tôi phần hận giờ chân đá về phía gương mặt biểu tình quái dị kia. Tề Ca ngẩn ngơ bị tôi đá trúng một bên má, còn tôi bị liên lụy đến chỗ đó, cả hai đồng thời phát ra tiếng hét thảm thiết.

Cậu làm cái gì vậy?|| Hắn bưng nửa bên mặt trừng mắt nhìn tôi.

Tôi suýt bị ánh mắt vô tội của hắn làm tức chết: Cậu hỏi tôi? Cậu..... đem thứ dơ bẩn của cậu bắn vào bên trong, cậu còn hỏi tôi làm gì? Cậu không phải là người a?||

Tề Ca ngượng ngùng hơi nở nụ cười, rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt dày mày dạn như trước: Cậu sốt ruột cái gì? Bắn vào thì sao? Mặc kệ ở khối đất cậu gieo bao nhiêu hạt, cũng không lên nổi một gốc cây nha.||

Tôi cảm thấy máu toàn thân đều hướng lên trên mặt, cơ hồ sẽ bị thất khiếu phun huyết mà chết. Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi: Ừ, tôi là đất bị nhiễm phèn không ra hoa được. Xin hỏi mấy gieo hạt nhà cậu đã chăm chỉ làm việc qua bao nhiêu mảnh đất phì nhiêu rồi?|| (thất khiếu: hai tai hai mắt hai lỗ mũi một miệng)

Hắn có phần nóng giận chụp lấy cằm tôi, hung hăng mắng: Người là đất thực nghiệm của lão tử, cho dù có độc ta cũng không quan tâm. Còn nói hươu nói vượn nữa cẩn thận ta phế người.||

Đau xót đánh úp vào cái tâm háo thắng, tôi mất ý định cùng hắn đấu võ mồm. Chậm rãi khép hờ mắt lại, hữu khí vô lực trả lời: Tùy cậu muốn nói thể nào cũng được.||

Thái độ Tề Ca bất chợt chuyển biến, ngồi bên cạnh tôi ngáp ngừng: Tôi... giúp cậu rửa cho.||

Tôi tức giận đẩy cánh tay hắn chuẩn bị ôm mình ra, hắn nhướng mày, kéo tay tôi quàng qua vai mình. Dưới sự trợ giúp của Tề Ca, tôi miễn cưỡng đứng lên, một đường khập khiễng đi vào phòng tắm.

Tôi ngồi xổm giữa bồn tắm, đầu vùi vào đầu gối không rên một tiếng. Tay Tề Ca không gặp trở ngại đi vào trong, từng tia máu màu đỏ như làn khói nhẹ trôi giữa hai chân, phút chốc tan ra hóa thành vô hình.

Tôi có chút bi ai. Đây là lần đầu tiên của tôi, cũng là cùng với một nam nhân. Hắn cho tôi ấm áp, cũng cho tôi đau đớn mang theo huyết.

Tề Ca rút ngón tay ra, lại gần hôn lên gò má, chiếc cằm đặt trên vai tôi hừ nhẹ: Có nước và sữa tắm, chỗ đó của cậu rất trơn, đi vào thực thuận lợi. Lần sau có nếu có làm, chúng ta dùng chút bôi trơn, cậu sẽ không đau như vậy nữa.||

Lần sau? Đầu tôi muốn nổ tung, lúc này đây tôi đã muốn hỏi hận không kịp, hắn thế nhưng còn muốn có lần sau?!

Cậu nằm mơ!|| Tôi vùng vẫy đánh về phía hắn, lại quên mất mình đang ở trong bồn tắm, dưới chân trượt một cái ngã về phía sau. Tề Ca đứng lúc vươn tay chụp lấy lưng tôi, nửa người trên của tôi dựa vào khuỷu tay hắn, gương mặt nhìn con người sáng ngời trước mặt. Nhìn nhau vài giây, Tề Ca cúi đầu hôn lên hàng mi của tôi, đôi môi dọc theo gò má trượt xuống.....

Lúc Tề Ca buông tôi ra, cười khê một tiếng. Tôi theo tầm mắt hắn nhìn lại, phát hiện nơi đó đã ngẩng cao đầu. Tôi xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, vịn bồn tắm định đứng lên, Tề Ca lại cầm nó. Tôi chán nản nằm xuống, bắt cánh tay hắn làm gối nằm giữa trong bồn tắm.

Nói tôi nằm mơ? Mục Thần ngủ trưa còn phát mộng xuân kia, chúng ta hai cái phàm nhân chơi đùa một chút có gì đặc biệt đâu? Chẳng qua chỉ là một giấc mộng!|| Tôi ở giữa khoái cảm mơ hồ nghe được hân hân nắm một mình.

Đúng vậy, chỉ là giấc mộng mà thôi!|| Tôi nhắm mắt lại tự nhủ với bản thân.

Những ngày kế tiếp, chúng tôi gần như dính lấy nhau, cùng chơi, cùng luyện đàn.

Rondo của Mozart như mặt nước đổ xuống, cánh tay phải cầm cung của Tề Ca nhẹ nhàng mà hữu lực đóng đưa, đường nét cơ tay lưu sướng tuyệt đẹp. Hân nhìn vào mắt tôi, Melody của Christoph trên dây đàn của tôi bắt đầu dao động.

Rất nhiều thời điểm, chúng tôi thích đứng song song trước nhạc phổ hợp tấu. Mediation của Massenet, Après un rêve của Faure, Clair de lune của Debussy..... Từng khúc vĩ cầm độc tấu biến thành song tấu.

Khi hợp tấu, mỗi lần tôi lơ đãng nhìn về phía Tề Ca, luôn bắt gặp được ánh mắt nóng bỏng của hân. Giống như có sự ăn ý, những lúc tôi muốn nhìn thấy hân cũng là lúc hân muốn nhìn tôi. Vì thế, bốn mắt giao nhau, một cái ngó nhìn ngẩn ngui, ánh mắt lại quay về phía nhạc phổ.

Một lần nọ, luyện đàn xong chúng tôi ngồi trên sofa xem bộ phim Seven years in Tibet do Brad Pitt đóng vai chính.

Tôi muốn đi Tây Tạng, tôi nhất định phải đi Tây Tạng!|| Tôi mỗi ngày đều tuyên thệ, bởi vì quá mê đắm cung điện Potala và đền Jokhang trong bộ phim.

Ngày một tháng năm, chờ nghỉ lễ ngày một tháng năm, chúng ta cùng đi!|| Tề Ca hôn tôi, hứa hẹn ở bên tai, ngón tay bắt đầu mở mấy chiếc nút áo của tôi.

Sau lần đầu tiên đó, tôi khó có thể kháng cự lại cùng hân làm vài lần. Lần nào đến bước cuối cùng tôi cũng đều thống khổ như chịu đựng cực hình, nhưng lại không nỡ cự tuyệt hân. Nụ hôn và độ ẩm thân thể hân làm tôi say mê, cái cảm giác thỏa mãn được hân ôm vào lòng lớn hơn nhiều so với nỗi đau thể xác. Ngay giữa lúc vô cùng đau đớn, hai mắt nhắm lại, tôi sẽ sinh ra ảo giác, trên thế giới này, có một người tựa như thần linh bảo hộ tôi, bất luận sinh tử sẽ ở bên cạnh tôi, cho đến phút cuối.....

Tôi đẩy bàn tay hân đang sờ soạn ở trên quần mình ra, bảo: Không cần. Cậu ôm tôi một cái là được.||

Tề Ca nghe lời ôm tôi vào lòng, vuốt sau lưng tôi giống như an ủi đứa nhỏ. Tôi dán vào cơ ngực rắn chắc, bóng loáng của hân, nỗi đau thể xác tựa hồ thật sự vơi bớt.

Hân có chút khó hiểu hỏi tôi, tôi gào khóc khi đó là vì đau hay là vì tình thú.

Tôi hung hăng cắn hân một cái, in xuống dấu răng dính máu trên đầu vai, thanh âm run run: Đau hơn rất nhiều lần so với bị người ta cắn. Cậu để tôi thương một lần thì sẽ biết.||

Tôi bất chợt ủy khuất muốn khóc. Vì áp lực từ cái ôm của hân mang lại, tôi đem bản thân mình phóng đến vị trí thấp hèn như thế, để mặc hân phát tiết dục vọng trên người, chịu đựng nhục nhã và đau đớn hân gây ra, hân lại cho rằng tôi gào khóc là vì tình thú. Nhưng cảm giác cái mũi cay cay lại càng làm tôi thấy đáng xấu hổ hơn. Hết thấy đều là tự nguyện, khóc thì được cái gì?

Tôi dề xuống nước mắt sắp sửa tràn ra, bóp cổ hân đe dọa: Ngày một tháng năm nếu cậu dám nói không đi, tôi lập tức bán cậu sang Tây Tạng làm nông nô.||

Tề Ca cũng không che dấu dục vọng đối với tôi, biểu tình và động tác giống hệt dã thú khát máu, đuôi mây khoe mắt cùng với độ cong đôi môi đều toát ra hung ác. Nhưng có khi hân lại hết sức ôn nhu, ánh mắt như nước cùng cái ôm ấm áp làm tôi tưởng rằng hân là người duy nhất trên đời này sẽ không rời bỏ tôi. Mỗi khi hân ở bên tai tôi thở gấp thì thào Người này Thủy yêu||, tôi chưa bao giờ phản bác lại, trong mắt tôi, hân chính là Mục Thần nửa người nửa thú kia hóa thân.

Hết chapter 4

Thủy tinh hà giáo

Thiên mạch

La bậc ti cao

Tử mẽ chúc

Tương nhục

Tổ quản mộc (Bộ gỗ): Các nhạc cụ bộ gỗ được chia thành bốn nhóm: flute, hautbois, clarinette, basson. Đặc điểm của bộ gỗ là không đồng nhất, mỗi nhạc cụ trong cùng một nhóm cũng có sự khác biệt giữa các âm vực. Các nhạc khí của bộ đều có thể diễn tấu giai điệu một cách độc lập với âm sắc riêng. Âm vực của toàn bộ bộ gỗ lớn hơn các bộ khác. Piccolo là nhạc khí cao nhất, bassoon là nhạc khí trầm nhất dàn nhạc. Tuy bộ gỗ phong phú về phương thức thể hiện giai điệu nhưng âm thanh hơi kém du dương, cường độ cũng kém mạnh. Kỹ thuật bộ gỗ không phong phú như bộ dây, câu nhạc không thể kéo quá dài bởi phụ thuộc hơi người thổi.

5. Chương 5

Khi kỳ nghỉ đông trôi qua được phân nửa thì lão ba trở lại Bắc Kinh làm giám khảo cho hoạt động Bình hảo cảo|| trong đơn vị, hết ngày này sang ngày khác ở nhà xem xét bản thảo. Tề Ca không thể đến chỗ tôi qua đêm nữa, mà chỗ ba mẹ hắn công tác lại gần khu ký túc xá, tùy thời đều có thể về nhà, chúng tôi lại càng không dám ở trong nhà hắn hổ nháo. Quảng thời gian đó tôi và Tề Ca thường xuyên ở bên ngoài gặp nhau, gần như là đi sớm về trễ, lúc nào không có người thì vội vàng hôn môi hoặc đụng chạm thân thể, tuy khấn trương nhưng lại kích thích vô cùng.

Ấn tượng sâu sắc nhất là một lần ở đại sảnh trưng bày phi cơ của viện bảo tàng quân sự, chúng tôi dựa người vào chiếc máy bay chiến đấu F-68 thu được trong thời kỳ chống Mỹ mà hôn nhau. Vô tình khước mắt thoáng thấy một đoàn màu xanh di chuyển tới, hai người nhanh chóng tách ra, hết hồn nhìn bảy tám vị binh sĩ mặc quân trang xếp thành một hàng thẳng tắp đi ngang qua.

Bữa tối của tôi và lão ba đa số là đến căn tin giải quyết, thỉnh thoảng tôi về sớm cũng sẽ làm mấy món đơn giản hoặc nấu chút mì gói, lâu lâu thì ghé mấy quán ăn bên ngoài để thay đổi khẩu vị.

Bữa tối hôm đó tôi cùng lão ba ăn lẩu Tứ Xuyên của quán Hoàng Thành lão mục||. Vừa cay lại vừa nóng, ngủ đến nửa đêm tôi bị cơn khát đánh thức, dụi con mắt đi đến phòng khách uống nước, trong bóng tối phát hiện lão ba đang đứng trước máy lọc nước uống ừng ực||, đèn bàn từ phòng sách xuyên qua cánh cửa mở đổ xuống một vầng sáng màu vàng.

Ba còn chưa ngủ hả?|| Tôi uống nước xong, xoay cái ly rồng trong tay hỏi.

Tối nay phải xem xong cho hết mớ bản thảo còn lại, chiều mai sẽ đi tiếp.|| Lão ba buông cái ly, quay đầu nhìn tôi, Đạo này bài vở căng thẳng lắm sao?||

Tôi hơi ngạc nhiên, nhàn nhạt giải thích: Con giờ đang nghỉ đông mà.|| Dù không thấy rõ mặt lão ba, nhưng tôi có thể nhận thấy ông đang xấu hổ, vì thế lại bổ sung thêm một câu: Có điều sắp hết ngày nghỉ rồi, hai ngày sau đi học lại, vẫn bận bịu lắm.||

Ba thấy con ngày nào cũng ở bên ngoài, cứ nghĩ con.....|| Lão ba bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, Không phải là con đang yêu đấy chứ?||

Làm gì có.|| Tôi cuống quýt dời sang chuyện khác: Ngày mai ba đi đâu?||

Bình Nhưỡng. Tham gia một cái phóng sự ngắn.||

Nghe nói Bắc Triều Tiên vật tư thiếu thốn, ba có cần chuẩn bị lương khô mang theo không?|| Tôi bắt đầu trêu chọc.

Cái đó phải hỏi mẹ con, hai ngày trước bà ấy đi ra ngoài, đến giờ ngay cả một cú điện thoại cũng không có.|| Lúc trò chuyện, lão ba quan sát tôi, có chút cảm thán: Nháy mắt một cái con đã trưởng thành, thân hình so với ba còn muốn cao hơn.||

Tôi nở nụ cười: Cho nên đừng tùy tiện mua quần áo cho con làm gì, mắc công lại thêm một cái một cái quần số 9.‖

14 tuổi năm ấy, lão mẹ từng tặng tôi một bộ đồ thể thao hàng hiệu ngắn đến mức không thể mặc được làm quà sinh nhật.

Lão ba cũng cười: Năm đó ba mẹ cũng không ngờ vóc dáng con sẽ cao nhanh đến vậy.‖

Buổi sáng lão ba đi xong xuôi, buổi chiều Tề Ca chạy lại đây. Chúng tôi đang hôn tối mặt tối mày thì lão mẹ từ Bình Nhưỡng gọi điện thoại đường dài tới.

Bà mở miệng hỏi trước: Ba ba con nói con đang yêu, có thật không?‖

Tôi qua loa nói bất tự còn chưa biết ra sao. Lão mẹ lập tức lên tinh thần, truy vấn bộ dạng cô nàng thế nào, có phải là bạn trong học viện âm nhạc hay không.

Đừng nói chuyện của con.‖ Tôi gỡ mảnh khố cũ lảng sang chuyện khác: Thỉnh mẹ thay con hỏi thăm nhân dân Triều Tiên, nói con thực lòng quan tâm cuộc sống của bọn họ.‖

Tề Ca đứng dậy đem đĩa L'Après-midi d'un Faune bỏ vào máy phát nhạc, điều chỉnh âm lượng nhỏ rồi quay về bên người tôi.

Cái thằng này, càng ngày càng vớ vẩn!‖ Lão mẹ ở bên đầu dây kia cười cười, Bình Nhưỡng không có ô nhiễm nghiêm trọng như ở Bắc Kinh, buổi tối sao đặc biệt nhiều, một chùm rồi lại một chùm giống cơm tẻ, đường phố thì quét sạch sẽ đến mức tưởng như dùng đầu lưỡi liếm qua.....‖

Tôi và lão mẹ cùng cười ha hả. Bà luôn luôn tự cho mình là trang nhã quý phái, chưa từng dùng kiểu so sánh thô tục như vậy bao giờ. Đúng là khó tin.

Đừng nói là mẹ đói bụng nha?‖ Tôi cười hì hì hỏi.

Lão mẹ kể tiếp trả lời cái gì tôi cũng không nghe rõ, bởi vì mặt Tề Ca đã vùi vào cổ tôi, tôi bị hôn đến đầu óc mê mê, từng đợt phát run.

Mẹ, con có đưa bạn đến chơi, bữa khác... trò chuyện tiếp.....‖ Tôi cố gắng bình ổn hô hấp nói cho hết câu, toàn thân muốn xụi lơ.

Tề Ca ngậm vành tai của tôi thử thử: Sao cậu không hỏi xem tôi có đói bụng hay không.....‖

Lúc này đây có thể vì phải kiềm chế quá lâu, hấn có phần thô bạo, tôi nhịn không nổi khóc thành tiếng. Có lẽ tôi khóc thật sự thê thảm, hấn không giống trước kia mặc kệ tôi mà lo thỏa mãn bản thân, bàn tay nắm thắt lưng tôi miễn cưỡng dừng lại, vẻ mặt áy náy dò hỏi ý kiến. Tôi xả ra vẻ mặt tươi cười ý bảo hấn tiếp tục, hấn chậm rãi cúi xuống hôn bọt nước dính trên lông mi, nhẹ nhàng mút lấy môi tôi.....

Hấn rốt cục hiểu được tôi muốn chính là cái gì, trong nháy mắt, tôi cảm thấy khoảnh khắc đó chính là thiên đường.

Tôi ở dưới thân hấn thở hổn hển: Tôi muốn đi Pháp..... Tôi muốn hỏi linh hồn của Debussy..... L'Après-midi d'un Faune linh cảm là từ đâu đến?‖

Hấn nói, hấn cũng muốn cùng tôi đi Pháp, thuận tiện hỏi linh hồn Mallarme một câu, cảm hứng bài thơ L'Après-midi d'un Faune đến từ đâu.

Chúng tôi ước hẹn, trước đi Tây Tạng, sau sẽ đi Pháp.

Tháng 2 năm 2000, kỳ nghỉ đông vui vẻ mà điên cuồng đã kết thúc, chúng tôi lại quay về trường học.

Tôi cùng Tề Ca đẩy cửa phòng trọ ra, thấy Tôn Sâm một mình uống rượu giải sầu, một đồng chai bia rỗng nằm hỗn độn trên mặt đất.

Mã Tiêu Tiêu đã trở lại chưa?‖ Tôi đối với chuyện Mã Tiêu Tiêu nhập học trễ vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hấn?‖ Tôn Sâm hớp một ngụm rượu, bĩu môi: Không biết sống chết cùng cô nàng bên khoa sư phạm âm nhạc nào phong lưu khoái hoạt rồi!‖

Tôi với Tề Ca đều nhận ra sự chua xót trong câu nói của hắn.

Cậu lại phát bệnh gì đây?|| Tề Ca thắc mắc. Kỳ thật, không cần hỏi cũng có thể đoán được tám chín phần.

Tôi? Thất tình! Bị người ta vút! Mới mẻ không?|| Tôn Sâm há to miệng trút bia vào.

Không mới!|| Tề Ca ngồi xuống, thuận tay giật chai bia trong tay hắn, Con gái không biết nhìn người chỗ nào chẳng có? Cứ để cô ta hối hận đi! Chẳng phải chỉ là một con nhóc biết ca hát thôi sao?||

Kháo! Lúc trước nhỏ đeo niềng răng, tôi không chê bai nhỏ xấu xí, mở miệng ra là thấy hai hàng lưỡi sắt tiền vệ, bây giờ ngược lại quay sang chê tôi.|| Tôn Sâm oán giận kể lể, tôi và Tề Ca lắc đầu cười khẽ.

Tôn Sâm chỉ chai bia trong tay Tề Ca: Cậu cũng uống đi! Ngụm cuối cùng đó!||

Tề Ca nhìn lướt qua một loạt chai bia rỗng nằm trên mặt đất, ngửa đầu một hơi uống cạn.

Tôn Sâm cầm chai rỗng lắc lắc, siết chặt trong tay, phần nộ chỉ trích: Cái gì nhằm nhí tiếng nói chung! Không phải chỉ là lúc diễn tập quen được một ngôi sao ca nhạc nhỏ nhoi hay sao? Tôi không tin, khắp học viện âm nhạc này tôi không tìm được cô nàng nào tốt hơn nhỏ!||

Một buổi tối vài ngày sau đó, tôi và Tề Ca từ phòng tập đàn trở về, trong phòng không một bóng người, Mã Tiêu Tiêu có hẹn với bạn gái, Tôn Sâm cũng không rõ tung tích. Tề Ca đi

tắm rửa, tôi không nghĩ một mình ngồi không, quyết định đến phòng truyền hình tiêu phí thời gian.

Tôi mới vừa thò đầu vào cửa, Tôn Sâm ngồi ở hàng nhất liền gơ một chai bia đón tiếp tôi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, đề thấp giọng hỏi: Cậu không phải bận rộn đi tìm bạn gái mới sao? Vì cái gì ở đây lãng phí thanh xuân?||

Đừng nói nữa, toàn bộ mẹ nó đều là hoa đã có chủ, còn một cái thì khăng khăng đòi độc thân.|| Tôn Sâm chỉ vào màn hình TV, Xem TV đi, thủ phạm vụ đánh bom bị bắt.||

Vụ án đánh bom oanh tạc 108 người làm khiếp sợ cả nước kia, hung thủ chỉ vì đôi câu cãi cọ với người thân mà cho nổ tung toàn bộ khu nhà tập thể. Giữa những người chết đó có cả đứa em trai phát sinh mâu thuẫn với hắn.

Trên màn hình TV xuất hiện gã đàn ông đáng khinh: Hắn... hắn... Hắn mắng..... mắng.... ta....||

Tên tội phạm nói lấp hung tàn, ghê tởm này cuối cùng bị bắt ngay tại nhà tình nhân.

Xem xong tường thuật vụ án, tôi với Tôn Sâm cùng nhau quay về phòng trọ, tiếp tục bình luận hung thủ vụ đánh bom kia. Tôn Sâm khẳng định đầu óc hắn có vấn đề, bởi vì người bình thường sẽ không cực đoan như vậy.

Đang trò chuyện giữa chừng, Tề Ca từ trong phòng tắm đi ra, tóc tai ướt đẫm ngồi xuống cạnh tôi, tôi thực tự nhiên đón nhận cái khăn giúp hắn lau tóc.

Tôi cuối cùng biết vì sao hai người các cậu đến bây giờ còn chưa có bạn gái!|| Tôn Sâm bất thành linh mở miệng.

Tôi bị dọa ngây người, hai tay gơ giữa không trung, tiếng nói ách ngay cổ họng.

Đầu Tề Ca được che bởi khối khăn lông giống như khăn voan||, thân mình cứng ngắc vẫn không nhúc nhích, xuyên thấu qua khe hở khăn voan trắng|| quan sát biểu tình của Tôn Sâm, phỏng đoán ý tứ trong lời nói. Sau cùng, hắn cả gan hỏi: Tôi còn không biết, cậu làm sao mà biết được vậy?||

Mẹ nó! Ngay cả cái tên biến thái nói lấp bấp không được một câu đầy đủ, vẻ mặt cực kỳ ghê tởm kia còn có lão bà với tình nhân, tỷ lệ cân bằng sáu triệu đàn ông sáu triệu đàn bà của Trung Quốc đều bị một đám giống tên gia hỏa kia phá rối hết, như thế làm sao tìm được bạn gái thích hợp?|| Hắn tức giận bất bình phán xét: Tôi thực thông cảm với hai người các cậu, tìm mãi đến giờ còn chưa có thu hoạch gì. Trách không được những người tôi coi trọng đều toàn bộ mẹ nó có chủ!||

Tôi cùng Tề Ca nhìn nhau một chút, trái tim treo lơ lửng quay về chỗ cũ, tiếp tục làm việc như bình thường.

Tề Ca kéo cái khăn tắm trên đầu xuống, vẻ mặt thoải mái mà tiếp lời: Không có bạn gái có gì lạ đâu. Nói cho cậu một câu danh ngôn: Nam nhân cần nữ nhân, giống như con cá cần xe đạp.‖

Tôi giật mình nhìn Tề Ca, không tin thực sự có người nói qua câu này.

Tôn Sâm vỗ ván giường kêu to: Kinh điển! Kinh điển! Nói hay quá! Vị cao nhân nào nói đấy?‖

Tề Ca khoái trá cười, Lời bài hát của U2.‖

Hát nghe thử xem!‖ Tôn Sâm cười tươi như hoa.

.... A man needs a woman, like a fish needs a bicycle....

I'm gonna run to you, run to you, run to you.....‖

Tề Ca một bên hát một bên nhìn tôi, ánh mắt nồng nhiệt đến mức làm tôi không nâng đầu dậy nổi. Hắn khoác tay lên vai tôi, ngón cái lơ đãng vuốt ve cái cổ cùng vành tai tôi. Tề Ca đối những nơi mẫn cảm của tôi rõ như lòng bàn tay. Nhìn thấy tôi bối rối đỏ mặt tới mang tai, hắn rất chi là đắc ý.

Tôi tức giận đưa tay ra sau lưng hắn nhéo một cái. Hắn giống như lưng có đeo tấm mai rùa, dù tôi dùng bao nhiêu lực cũng không thềm động đây, từ đầu đến cuối dùng vẻ mặt ái muội vô cùng mỉm cười nhìn tôi, một lần rồi lại một lần hát khúc ca nam nhân không cần nữ nhân kia.

Mã Tiêu Tiêu mặt mày như hoa đào nở quay về phòng trọ, miễn phí thưởng thức tiết mục: ba giọng nam hợp xướng, Tryin' to throw your arms around the world.

Mã Tiêu Tiêu sưng sốt một chút, cảm thấy khó hiểu: Gì vậy? Muốn chuyển sang khoa thanh nhạc a?‖

Lúc sau, hắn nghe rõ ca từ, nở nụ cười, chỉ vào chúng tôi: Chờ đến lúc các cậu có bạn gái, ai dám ở trước mặt cô nàng nói như vậy, chữ Mã‖ trong tên tôi liền chuyển về phía sau!‖

Kể có bạn gái, ta khinh bỉ người!‖ Tôn Sâm hét lớn một tiếng, quăng một chiếc dép lê sang.

Mã Tiêu Tiêu nhanh nhẹn tránh thoát dép bay‖ tập kích, cười to đi vào phòng tắm.

Ban đêm, Tôn Sâm nằm trên giường còn đang ngâm nga: A man needs a woman, like a fish needs a bicycle.....‖ Trước khi xoay người đi vào giấc ngủ, hắn còn mơ hồ lẩm nhẩm: Nam nhân không cần nữ nhân, chắc chắn có bệnh!‖

Trong bóng tối, tôi căn góc chăn, phẳng phất nghe được tiếng thở dài từ chiếc giường đối diện.

Ngày êm ả như nước chảy qua, đi học, luyện đàn, nghe nhạc giao hưởng, tham gia diễn tấu do trường an bài, ở tiếng nhạc L'Apres-midi d'un Faune thân xác đây đưa cùng một chỗ.....

Ba mẹ đi công tác hoặc là hôm sau không có tiết học sáng sớm, Tề Ca luôn đến nhà tôi qua đêm. Nhà hai người chúng tôi đều ở Bắc Kinh, đối với chuyện chúng tôi không về ban đêm, Tôn Sâm và Mã Tiêu Tiêu không có nghĩ nhiều hỏi nhiều. Về chuyện chúng tôi gần bó thân thiết, cũng không có người cảm thấy kỳ lạ, cái này giống với việc ở trường đại học tìm được đồng hương, hai đứa chung ngành chung thành thị cộng thêm lại là bạn cùng phòng, dĩ nhiên sẽ dễ dàng trở thành bạn tốt‖.

Đúng thế, tôi nói rồi, chúng tôi vĩnh viễn đều là bạn tốt của nhau.

Nghỉ lễ ngày 1 tháng 5 năm 2000, tôi và Tề Ca đúng hẹn đi Tây Tạng.

Lúc máy bay đáp xuống sân bay Minya Konka của thủ đô Lhasa, tôi có hiện tượng thất thông (đánh mất thính lực) trong giây lát, không nghe được âm thanh nào.

Đứng ở Nhật Quang Thành có độ cao 3700 thước so với mặt biển, tôi ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, chưa từng gặp qua bầu trời thấp như thế này, thấp đủ để vươn tay là có thể chạm tới, trên vai tựa như có bóng mây thổi qua.

Triệu chứng cao độ của tôi và Tề Ca cũng không quá nặng, chỉ có một triệu chứng duy nhất: buồn ngủ. Xe buýt từ sân bay chạy đến khách sạn, hai khóa đầu ping ping‖ lắc qua lắc lại, nhưng làm thế nào cũng không thể dậy nổi.

Gần giữa trưa, chúng tôi tới khách sạn Lhasa. Mệt mỏi lác lác đi vào phòng, không rửa mặt, không ăn cơm, chúng tôi liền nằm xuống ngủ tiếp. Tỉnh lại là hơn mười giờ tối một chút, chính xác mà nói là bị tiếng vang tương tự tiếng súng làm giật mình tỉnh giấc, chúng tôi nằm trên giường nhìn nhau, hồi lâu không nói gì.

Tiếng gì vậy?|| Tề Ca hỏi.

Cậu cũng nghe thấy?|| Tôi tưởng tôi nằm mơ.

Vô nghĩa!|| Hẳn tròng mắt.

Bang!|| Lại là một tiếng.

Tề Ca từ trên giường bật dậy, mở cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, lại mở tủ quần áo tìm kiếm.

Bang!||

Một tiếng này xác định phương hướng, tôi với Tề Ca cùng nhào về hai cái ba lô. Mở ra thì thấy mấy gói bánh đóng bao bởi vì áp suất không khí mà tự nổ ra. Mấy gói chưa nổ còn lại cũng bị căng phồng lên, khá tròn tròn. Tây Tạng huyền bí làm cho gói bánh cũng trở nên thú vị.

Chưa ăn cơm chiều, chúng tôi đều đói bụng, cầm gói bánh đã mở sẵn ra ăn. Tề Ca dựa vào bàn, mặc kệ áo nhung màu xanh lam, ngón áp út tay phải lau vụn bánh ngọt nơi khóe môi. Động tác này của hắn làm tim tôi xúc động, nhìn không được dựa vào lòng hắn, hôn lên đôi môi kia. Tề Ca cúi đầu xuống hôn đáp lại, nắm lấy thắt lưng tôi. Tôi ôm vai hắn kéo về phía giường, hắn cũng cùng tôi ngã xuống. Bởi vì không khổng chế tốt lực đạo, rằng chúng tôi va vào nhau, kịt|| một tiếng, miệng tôi có mùi máu tươi. Sững sờ nửa giây, chúng tôi bắt đầu cười. Tề Ca phủ ở trên vai tôi cười đến toàn thân run rẩy, tôi vừa cười vừa mắng hắn ngu ngốc.

Triệu chứng cao độ, triệu chứng cao độ,|| hắn cười kéo tôi đứng lên, quên đi, trước tìm chỗ ăn cơm đã!||

Tề Ca nói muốn ăn tàng xan (món ăn của người Tây Tạng), nhân viên khách sạn giới thiệu chúng tôi đi Tuyết Vực||. Ở Tuyết Vực|| ngồi vào chỗ của mình xong, tôi phát hiện việc buôn bán hết sức tốt, hơn mười giờ tối, tám phần mười ghế đều có người ngồi, cư nhiên đại bộ phận là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Nét thuần túy của người Tây Tạng, khắp nơi đều dùng màu vàng rực cùng đỏ sậm. Không có ghế dựa cùng bàn ăn nhỏ, chỉ có bàn ăn dài cỡ lớn giống như căn tin trong trường học, mọi người không quen nhau đều ngồi cùng một bàn ăn chung.

Từng mâm các loại thịt được bưng lên, Tề Ca ra sức ăn thoải mái. Tôi ăn mấy miếng, tay ngoắt nữ phục vụ muốn xem thực đơn.

Tề Ca gặm một miếng xương to, mồm miệng không rõ bảo: Đừng nhìn nữa, không có rau đâu.||

Ngồi bên cạnh tôi là một vị hướng dẫn viên du lịch người Hán. Hắn hảo tâm giải thích cho tôi biết: Nếu không quen ăn tàng xan, phải đi tìm quán món cay Tứ Xuyên hoặc là quán lẩu Tứ Xuyên, bảo đảm chính tông. Bởi vì đại đa số người Hán là con cháu người Tứ Xuyên do chính phủ phái đến giúp đỡ thời kỳ đầu giải phóng.||

Tôi hướng hắn nói lời cảm tạ, hỏi hắn quán món cay Tứ Xuyên có rau hay không.

Hắn gật đầu: Có thì có, bất quá không tươi lắm, phần lớn là từ mấy tỉnh thành xung quanh vận chuyển tới.||

Vì sao hiệu ăn tàng xan lại không có rau?|| Tôi nhai một khối thịt không biết tên, nghĩ thầm, mặc kệ đi, dù sao Tề Ca cũng đã ăn, ăn hư bụng cũng có người làm bạn.

Bởi vì —

Một cô gái người Tây Tạng đưa đồ ăn lên thêm, nàng ngừng lại một chút, đưa miệng đến bên tai tôi thì thầm: Người Tây Tạng là không ăn rau.||

Vì sao?|| Tôi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn vị hướng dẫn viên nhỏ nhắn đáng yêu này.

Bởi vì — Nàng càng đặt miệng gần tai tôi hơn, nhẹ giọng trả lời: Bọn họ cho rằng rau là cây cỏ, chỉ để cho gia súc ăn thôi.‖

Tôi ha hả nở nụ cười, cô nàng hướng dẫn viên nhìn tôi cũng cười rộ theo.

Tề Ca uống rượu Thanh Khoa có chút say, mặt hơi đỏ lên, con người đen kịt nhìn chằm chằm tôi không chớp mắt. Tôi vội vàng tính tiền, đỡ hân trở về.

Sự chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm ở Lhasa rất lớn, thời tiết đầu tháng năm, giữa trưa nóng đến nỗi phải mặc áo đơn, ban đêm mặc áo da còn lạnh phát run. Đang run lập cập đi giữa con đường vắng lặng, Tề Ca đột ngột dừng cước bộ, kéo mặt tôi sang hét: Nói chuyện! Nói chuyện với tôi!‖

Tôi mặc danh kỳ diệu: Nói cái gì nha?‖

Hân khê vuốt môi tôi: Vây cười một cái đi! Cười với tôi.‖

Tôi chụp tay hân, có phần bức tức: Uống chút rượu liền phát bệnh thần kinh, thực.....‖

Miệng tôi bị Tề Ca hôn ngăn chặn lại, tôi ngô ngô‖ kêu muốn tránh thoát. Đang ở trên đường cái nha, cái tên hồn đản này!

Một bàn tay hân cố định giữ đầu tôi, bàn tay kia gắt gao siết lấy cái eo, làm tôi không thể nào giãy ra. Đầu lưỡi hân có mùi vị rượu Thanh Khoa, nóng bỏng mà cố chấp. Tôi buông tha giấy dựa, theo bản năng đáp lại. Tề Ca rời khỏi miệng tôi, nhưng ôm chặt cơ thể tôi không buông.

Có người từ Tuyết Vực‖ đi ra, là một nhóm người ngoại quốc. Tề Ca vẫn ôm lấy lưng tôi không chịu thả lỏng. Khi đi ngang qua bên cạnh, họ phát tay nói Bye bye‖ với chúng tôi, sau đó lặng lẽ bước đi.

Cầm Tề Ca đặt trên trán tôi, thì thảo mở miệng: Sau này, chỉ cho phép thủ thủ với riêng mình tôi, chỉ cho phép cười với một mình tôi.....‖

Lời hân nói cứ như nham thạch trên núi lửa phun trào, hướng yết hầu cùng viên mắt tôi nóng lên.

Tề Ca, cậu rốt cục suy nghĩ cái gì? Tôi ngẩng đầu lên, muốn tìm đáp án trong đôi mắt hân. Hân cắn cắn hầu kết của tôi, rồi hàm răng chuyển sang nhẹ nhàng cọ xát vành tai, tôi không bắt được ánh mắt hân.....

Hết chapter 5

Minya Konka (núi Gonnga)

Nhật Quang Thành: một tên gọi khác của Lhasa.

Triệu chứng cao độ: bệnh xảy ra khi đột ngột di chuyển đến độ cao trên 3000 mét và không thích ứng kịp, không khí loãng dẫn đến không dung nạp đủ oxy, gây ra tình trạng thiếu oxy. Các triệu chứng thường gặp là đau đầu, hoa mắt, chóng mặt, ù tai, mất ngủ, trướng bụng, buồn nôn, chán ăn, khó thở, đau thắt ngực, tim đập nhanh, buồn ngủ....

Rượu Thanh Khoa

6. Chương 6

Khí hậu Lhasa muốn hanh khô hơn so với Bắc Kinh gấp trăm lần. Vừa mới tỉnh giấc, môi thì bị nứt, còn cổ họng đau đến nói không ra hơi.

Tôi xoay đầu xem Tề Ca đang ngủ ở giường kế bên, định hỏi hân cảm giác thế nào, đột nhiên thấy mặt mày hân dính máu, nằm yên không động đậy, ngay cả chiếc gối cũng ướt một mảng đỏ sẫm lớn.

Tôi từ trên giường té nhào xuống đất, hoảng hốt lao tới đầu giường hân, nắm hai vai hân lắc dữ dội, miệng hét lạc cả giọng: Tề Ca! Tề Ca! Cậu làm sao vậy? Mẹ nó đừng có làm tôi sợ!‖

Tề Ca từ từ mở mắt, vươn tay sờ sờ mặt tôi, nuốt một ngụm nước miếng, dùng giọng nói khàn khàn y hệt hỏi ngược lại: Cậu... khóc cái gì? Đánh mất vé may bay lượt về rồi sao?‖

Toàn thân tôi run rẩy chụp lấy tay hắn: Cậu... Cậu... Sao lại.....Cậu.....||

Tề Ca hai mắt mờ mịt, dùng tay còn lại vén mớ tóc ướt đầm mồ hôi trên trán tôi: Nói gì thế? Vớ vẩn. Gặp ác mộng à?||

Máu! Mặt cậu..... máu.....|| Tôi chỉ vào mặt hắn, nói năng lộn xộn.

Tề Ca bật người ngồi dậy, mạnh mẽ đi về phía tấm gương. Người trong gương cũng làm hắn giật mình, vội vàng đưa mắt đến sát gương nhìn kỹ, sau đó quay đầu lại nhìn tôi cười.

Tôi ngồi dưới đất vẫn chưa kịp hoàn hồn, tựa như đũa ngọc trôi theo hắn.

Là máu mũi thôi! Thời tiết khô quá mà!|| Hắn giải thích.

Thấy tôi không nói lời nào, Tề Ca thở dài, trừng lớn con mắt rống lên: Thiên kiện vật tảo, thượng hỏa lưu tị huyết, cậu rõ chưa?|| (trời hanh khô, nóng trong trong người > chảy máu mũi)

Chợt hiểu ra, tôi hồn hển nhặt mọi thứ xung quanh ném về phía hắn: quần jean, áo lông, áo len, bóp tiền, di động, cái gối... Tất cả đồ vật trên giường ùn ùn bay qua.

Vương bát đản! Dám hù dọa người khác!|| Tôi ngồi dưới đất mắng to, chân bủn rủn đến nỗi không đứng được.

Tề Ca lại gần ngồi xổm trước mặt tôi, vẻ mặt ác ý cười hả hê: Có phải con trai không nha? Bộ dáng này thực mẹ nó khó coi!||

Hắn đem đầu tôi đặt tại ngực mình, đưa tay vuốt tóc tôi: Được rồi, được rồi, tôi cam đoan sẽ không bao giờ chảy máu mũi nữa được chưa? Lát nữa tôi đi mua cái kẹp cầm máu, tối ngủ thì kẹp nó lên mũi là xong.||

Tôi muốn vừa khóc vừa cười, xuyên qua lớp áo cản vai hắn. Tề Ca kéo tôi đến giường, thở gấp vội vã cởi cúc áo, cúi đầu hôn môi cùng gò má của tôi.

Tôi đẩy cầm hắn lên: Dem khuôn mặt dính máu này rửa sạch đi. Nhìn thấy khó chịu quá!||

Mặt Tề Ca dán lên ngực tôi, ở trước vạt áo ngủ cọ cọ vài cái, ngẩng đầu cười sáng lạn: Vậy được chưa, Tiếp thiếu gia?||

Tôi chưa nguôi giận nâng tay tát nhẹ vào mặt hắn: Hồn đản! Ai bảo dọa người!||

Đánh hả? Tôi thấy cậu hôm nay hết muốn ra khỏi cửa rồi!|| Tề Ca một phen kéo quần ngủ tôi xuống.....

Tôi vươn tay sờ soạng ấn máy CD trên đầu giường, tiếng nhạc L'Après-midi d'un Faune chậm chậm vang lên.....

Hắn đã biết quan tâm đến cảm thụ của tôi, cảm giác đau đớn cũng có phần giảm bớt, nhưng thứ tôi vẫn mê luyến nhất chính là nụ hôn cùng cái ôm của hắn. Cái loại thoả mãn, hài lòng về mặt tâm lý này là không thể thay thế được.

Sang ngày thứ tư, chúng tôi dự định đi chùa Samye – ngôi chùa nổi tiếng được xây dựng đầu tiên ở Tây Tạng.

Nhật Quang Thành mỗi năm nhận hơn ba ngàn giờ bị chiếu ánh sáng mặt trời, khiến cho vô số người dân bản xứ bị bệnh đục tinh thể. Hàng năm thành phố có rất nhiều đội ngũ bác sĩ Tây Tạng đến đây thực hiện giải phẫu bệnh đục tinh thể miễn phí cho người dân. Chỉ cần đi ra ngoài, tôi và Tề Ca cũng không quên đeo kính mát.

Buổi sáng, nhìn Tề Ca đứng trước gương đeo kính sát tròng, sau đó lại đeo thêm kính mát, tôi nhin không được cười nhạo: Cậu giống quái vật sáu mắt thật!||

Tề Ca kéo khuôn mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng của tôi đến trước gương, nói: Nhìn mặt cậu đi, cái tên hồng nhĩ đoàn này.|| (ý chỉ hai khối đỏ trên gò má)

Tôi nắm hai gò má đỏ bừng y hệt của hắn cười cười: Nếu chúng ta đều là hồng quân thì sửa lại đi, gọi là hồng tứ đoàn.||

Cười đùa âm ỉ, chúng tôi tới bến phà Samye. Trong lúc chờ thuyền, lại gặp được vị hướng dẫn viên bên đoàn du lịch người Đức kia.

Các cậu cũng đi chùa Samye?|| Hấn vẫy chiếc cờ nhỏ hỏi.

Tôi không nói, chỉ mỉm cười gật gật đầu. Đã sớm nghe nói chùa Samye này là do Ô Đạt Ba Tự của vương triều Bà La Ấn Độ cổ đại xây dựng, địa phương xa xôi, giao thông bất tiện. Nhưng bức tranh trên tường tuyệt đẹp của điện thờ phụ cùng với dãy hành lang uốn khúc bên chủ điện nổi tiếng, còn có tô du đăng¹ nên không thể không xem.

Phải ngồi thuyền hơn một giờ đồng hồ, khó chịu lắm đó. Cậu có thường say sóng không?|| Hấn một bên lớn tiếng hỏi tôi, một bên đưa du khách Đức cái gì đó.

Tôi chưa ngồi thuyền bao giờ.|| Du thuyền trong công viên không biết có được tính không.

Hấn nghe vậy liếc nhìn tôi một cái, chạy lại gần, xòe bàn tay ra: Thuốc chống say sóng, ăn một viên dự phòng đi!||

Cầm hai viên thuốc màu trắng, tôi nhìn về phía Tề Ca dò hỏi ý tứ.

Tề Ca cau mày: Có tác dụng phụ không?||

Cậu đúng là cẩn thận!|| Anh bạn hướng dẫn viên nở nụ cười, chỉ vào mấy vị khách du lịch người Đức đang ngửa đầu uống thuốc sau lưng, Mỗi lần tôi dẫn đoàn đi chùa Samye thì đều phải chuẩn bị cho hành khách. Yên tâm đi!||

Bắt đầu lên thuyền, hấn hướng chúng tôi phát phát tay, rồi chạy đến chỉ huy đoàn du lịch người Đức xếp hàng lên thuyền.

Cứ ăn đi, hơn một giờ ngồi thuyền đó!|| Tôi lôi ra một chai nước.

Tôi không say sóng, muốn ăn thì mình cậu ăn!||

Dưới ánh nắng gay gắt, chiếc thuyền bằng gỗ chở hơn năm mươi du khách trên con sông Nhã Lỗ Tàng Bô² chậm rãi tiến về phía trước. Ngồi trên thành thuyền, cảnh vật trước mắt tôi càng lúc càng mơ hồ, đầu óc hỗn loạn quay cuồng, thân người không kiểm soát được mà ngã xuống.

Muốn nhảy sông tự sát à?|| Tề Ca kịp thời giữ chặt tôi lại, tôi mềm nhũn dựa vào lòng hấn.

Hấn khế tát vào mặt tôi một cái, tức giận mắng: Cậu lại giả trò gì thế?||

Cái tát này làm tôi thanh tỉnh đôi chút, nhướn mí mắt nặng trĩu lên, mở miệng lẩm bẩm: Sao mà... sao mà mệt mỏi.....||

Hấn sao vậy?|| Là giọng nói của vị hướng dẫn viên du lịch kia. Mí mắt giống như bị dán lại, không sao mở lên nổi.

Người còn có mặt mũi hỏi? Người cho hấn ăn cái cầu thí gì vậy? Thuốc mê hả?|| Tề Ca lửa giận bùng bùng chất vấn anh bạn hướng dẫn viên nọ, cánh tay vẫn nắm chặt vai tôi, sợ lơ là một cái thì tôi liền ngã vào dòng nước từ núi cao chảy xuống|| này. (Nhã Lỗ Tàng Bô dịch thẳng ra là dòng nước từ núi cao chảy xuống)

Tại sao có thể như vậy? Không đúng, ai cũng đều ăn cùng một loại thuốc a, chẳng phải cậu cũng đâu có sao.|| Anh bạn hướng dẫn viên ủy khuất trả lời.

Vô nghĩa! Ta đương nhiên không có việc gì!||

Nhưng, hai viên thuốc kia là cho hai người các cậu mà.||

Trên mặt tôi lại trúng thêm một cái tát, Tề Ca hét lớn: Hồn đản! Rốt cuộc cậu uống bao nhiêu thuốc?||

Có hai viên à!|| Tôi cọt nhả đáp trả, đem gò má bị trúng một chưởng cọ cọ vào lòng hấn, xong nhắm mắt lại.

Cậu đúng là không để lãng phí!|| Tề Ca dở khóc dở cười nói xong, điều chỉnh tư thế làm cho tôi ngủ thoải mái hơn.

Lần đầu tiên, dưới bầu trời xanh mây trắng, dưới con mắt những người xa lạ, tôi không cần câu nệ mà nằm trong lòng hắn.

Chỉ một lần này thôi, cũng đủ để tôi cười cả đời.

Trạm dừng cuối cùng theo kế hoạch là sông Trường Giang, nhưng vì ngọn núi nơi đó xảy ra sạt lở, hành trình buộc phải hủy bỏ. Chúng tôi quyết định tranh thủ hôm nay hảo hảo dạo chơi phố xá.

Đá khắc thủ công³ bày khắp mặt đường, cửa hiệu nằm san sát nhau, mọi thương phẩm tràn ngập nét đặc sắc dân tộc Tây Tạng, ngoại trừ chuyển kinh đồng⁴ đủ kích mọi kích cỡ, thì còn lại toàn là trang sức từ lục thạch⁵ và vật dụng bằng bạc. Đa số người bán sẽ không nói tiếng Trung, nhưng có thể nói được một ít tiếng Anh đơn giản, có thể nghe ra khẩu âm Ấn Độ khá nặng.

Đến gần giữa trưa, Tề Ca vẫn đang ngồi xổm trước một sạp hàng Tàng đao⁶ tỉ mỉ chọn lựa, không chịu rời đi.

Tôi đứng đằng sau dùng mũi chân đá cái móng của hắn: Đi thôi, mang hung khí không cho lên máy bay đâu.||

Nhà quê! Tôi đâu có mang bên người. Cục hàng không có quy định, đao cụ có chiều dài giới hạn cho phép gửi vận chuyển!||

Đi dạo nửa ngày, tôi có chút đói bụng, cũng có chút thiếu kiên nhẫn, tăng thêm lực đạp đá hắn một cước, suýt chút nữa hắn úp mặt xuống sạp hàng.

Tề Ca gơ một cây Tàng đao khua khua về phía tôi, trầm mặt đe dọa: Đừng có làm càn a!||

Tôi quay đầu bỏ đi không thèm để ý tới hắn. Tên hồn đản này, chốc chốc ôn hòa giống người, chốc chốc hung ác như dã thú.

Đi không bao lâu, Tề Ca đuổi theo giữ vai tôi lại, cười hì hì hỏi: Tiếp thiếu gia, ngài hôm nay muốn ăn cái gì?||

Muốn ăn thịt của một tên hồn đản!|| Bỏ cánh tay hắn khoác trên vai mình ra, tôi hàm hồ trả lời.

Cái đó phải về khách sạn mới được!|| Hắn cười đầy ẩn ý.

Người.....||

Được rồi, không trêu cậu nữa. Đi ăn cơm nào!|| Tề Ca chạy nhanh về phía trước, tôi hết cách cười khổ một chút, gia tăng cước bộ đuổi theo.

Đang ngồi ăn sữa chua tự làm trong quán, lần trong đó có một viên đường cát to, tôi có chút đắm chiêu, cảm thấy cuộc sống cũng ngọt ngào như viên đường cát này.

Cười một cái được không? Nhìn mặt cậu y như miếng màn cửa rách!|| Tề Ca đưa chân đá đầu gối tôi dưới bàn.

Tôi cố nén giận bày ra một nụ cười nịnh nọt: Như vậy được chưa? Tề thiếu gia.|| Còn không quên cong môi, nháy mắt, phe phẩy lông mi.

Thực mẹ nó ghê tởm!|| Hắn cười, lôi cây Tàng đao được lựa chọn kỹ lưỡng kia ra, gơ trước mặt tôi: Sau này, nếu cậu dám thủ thi với người khác, còn dám cười khúc khích với người khác, tôi sẽ dùng cái đao này lấy mạng của cậu đó!||

Tôi một phen giật cây đao: Đưa đây! Cậu không yên tâm tôi làm gì, nói không chừng cậu mà xúc động một cái, liền phạm vào tội cố ý giết người luôn.||

Tôi cầm cây Tàng đao ở trong tay cẩn thận ngắm nghía. Đao đã mở sẵn ra, hàn quang lờ lờ, chuôi đao dính hai viên lục tùng thạch, màu xanh lục đặc trưng, hoa văn màu đen được trạm tổ một cách bất quy tắc, là màu sắc trang sức truyền thống của dân tộc Tây Tạng.

Hai người chúng tôi đều ăn no, đi bộ đến quảng trường trước cung điện Potala để nhìn Cảnh nhân. Bên trong cung điện Potala và kim đỉnh chúng tôi đã tham quan, không có cảm giác gì mới mẻ, Cảnh nhân theo tôi mà nói chính là nhân.

Người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh mặc trang phục truyền thống Tây Tạng, người Hán bản xứ một thân trang phục Hán tộc, trên mặt mang Hồng nhị đoàn, còn có những du khách nội địa giống chúng tôi đi cùng một con phố, đứng cùng ở một quảng trường, tựa như bức tranh xếp hình.

Một đường đi về phía trước, bên cạnh đột nhiên sẽ có người nằm rạp xuống đất, đứng lên rồi lại nằm sấp xuống, bốn chi cùng đầu quỳ chạm mặt đất. Tôi và Tề Ca có thấy nhưng cũng không thấy quái dị, những người này từ khắp nơi trên Tây Tạng tới đền Jokhang để hành hương. Cứ đi ba bước chân rồi bái một cái như vậy, dùng máu thịt đo con đường hành hương, có người phải đi suốt mấy tháng mới đến nơi. Nhiều người sẽ trang bị miếng đệm da dê, còn những người không sử dụng đồ bảo hộ thì bàn tay đều phủ một tầng vết chai, chắc là trải qua một phen huyết nhục mơ hồ mới có thể như thế! Nghe nói nếu bọn họ bái lạy ngũ thể đầu địa, đem ngực và mặt kề sát đất, Đức Phật sẽ cảm nhận được tiếng tim đập cũng như sự thành tâm của bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ thành kính, tôi và Tề Ca đều cảm động, cũng học bộ dáng lấy ngực dán vào mặt đất trên quảng trường.

Tề Ca, nếu trái tim chúng ta dán cùng một chỗ, cậu có thể cảm nhận được tiếng tim đập của tôi không? Có thể thấu hiểu nỗi lòng của tôi không?

Từ mặt đất đứng lên, đưa lưng về phía cung điện Potala, chúng tôi giật mình cùng kêu to: JJ disco. Đúng vậy, giống hệt cái JJ kia ở Bắc Kinh.

Một chỗ ăn chơi hiện đại giàu có cùng cung điện Potala lịch sử lâu đời chỉ cách nhau một cái quảng trường. Kỳ thật chúng tôi đối với disco cũng không thấy hứng thú, nhưng lại vội vã đi vào cửa JJ, tò mò quá, sàn nhảy ở Lhasa sẽ có loại người thế nào đây?

Dưới ánh đèn chớp mờ ảo chớp nháy, nhiều bóng người lắc lư theo tiếng nhạc giữa sàn nhảy, trong đó cũng có người Tây Tạng mặc trang phục truyền thống. Sau một khúc Uy mãnh, chính là vũ khúc của dân tộc Tây Tạng, chúng tôi thật sự được mở nhãn giới!

Ngồi ở quầy bar uống rượu Thanh Khoa thơm nồng, nhìn đám đông mặc đủ loại phục sức chờ nhảy múa, Tề Ca và tôi đều có chút men say, không thể uống thêm. Tôi kêu hai ly nước đá, lúc đưa cho Tề Ca thì vô ý làm rơi xuống đất. Nhưng do chúng tôi ngồi rất gần nhau, khi tay hất sờ soạng trên mặt đất để nhặt lên thì đầu cọ đến chân tôi. Kế đó, hất đặt đầu lên đùi tôi. Tôi cúi đầu nhìn lại, gương mặt hồng hồng như trẻ con, đôi môi óng ánh thủy quang.

Tôi lắc lắc đầu gối: Đứng lên mau, đừng giữa ban ngày ban mặt giở trò lưu manh!

Miệng Tề Ca đóng đóng mở mở, giống như đang nói cái gì. Sàn nhảy rất ồn ào, tôi nghe không rõ, đành phải đưa tai đến sát bên môi hắn: Nói cái gì?

Tự nhiên rất muốn hôn cậu! Tề Ca gối đầu lên chân tôi, bày ra nụ cười mê người.

Tôi một phen tím cổ áo hất kéo hắn ngồi dậy, khẩn trương nhìn bốn phía xung quanh. Tốt quá, tiếng nhạc át mấy câu nói lảm nhảm của hắn, hơn nữa chúng tôi ngồi ở một góc khá tối, vì thế không ai chú ý đến chúng tôi.

Tề Ca bỗng nhiên hưng phấn, vỗ quầy kêu chủ quán lại đây, chỉ vào ban nhạc trên sân khấu: Hỏi bọn họ tí, có vĩ cầm không?

Ban nhạc kiểu này không có vĩ cầm đâu. Tôi nhẹ giọng oán giận, trách hắn bỗng dưng nhiệt huyết dâng trào.

Lát sau, chủ quán quay lại: Hiện tại trong quán không có. Có điều Sở ca chơi ghita nói nhà hắn có, cho người quay về nhà lấy là được. Nhà hắn gần lắm.

Tốt! Lấy đi! Tề Ca cười chụp vai chủ quán.

Chúng tôi đều không chú ý tới người kia đứng sau chủ quán.

Cho hỏi cậu quen dùng Guarneri hay Stradivari8?|| Một thanh niên để tóc dài, ăn mặc thực điệu cồng (rock and roll) ngồi xuống chiếc ghế cao bên cạnh Tề Ca.

Chuyên nghiệp dữ nha, anh bạn!|| Tề Ca quay đầu chào hỏi thanh niên điệu cồng kia. Hai loại đàn này là lựa chọn đầu tiên của dân vĩ cầm chuyên nghiệp.

Trước kia tôi cũng chơi vĩ cầm, sau chuyển sang học đàn ghita.|| Thanh niên tiếp nhận ly rượu chủ quán đưa cho mình.

Nhĩ hảo, tôi gọi là Tề Ca. Còn đây là người... ách, bạn học, Vu Tiệp.|| Tề Ca hơi nghiêng đầu để lộ mặt tôi ra ngoài, tôi hướng về bóng người mơ hồ gật đầu chào: Nhĩ hảo.||

Là hai người a! Nhĩ hảo, tôi gọi là Sở Hướng Đông.|| Hắn đứng lên, từ trong túi lấy ra xâu chìa khóa xoay xoay quanh ngón tay, Muốn loại đàn nào, tôi cho Tiểu Đình đi lấy?||

Guarneri,|| Tề Ca cũng đứng lên, hai thanh!|| Dân vĩ cầm chuyên nghiệp ít nhất cũng phải có hai cây đàn, một cái lắp biến âm sắc (Tourte Mute), một cái lắp hãm tiếng bình thường (Mute).

Sở Hướng Đông đem xâu chìa khóa giao cho một nam hài mặc đồng phục, dặn dò vài câu. Nam hài kia gật đầu rồi đi.

Mười phút. Mười phút sau gặp lại mấy cậu.|| Sở Hướng Đông vẫy chào, đi trở lại sân khấu.

Đợi lát nữa hai ta làm cái song tấu chấn động bọn họ!|| Tề Ca trong bóng đêm nắm tay tôi. Tôi rút tay về không được nên đành để mặc hắn nắm.

Mười phút sau, hai thanh Guarneri lần lượt đưa cho tôi và Tề Ca.

Sở Hướng Đông dùng microphone giới thiệu, hắn có hai người bạn từ phương xa đến đây, muốn góp vui với mọi người.....

Ngày đó chúng tôi quả thật chơi hết mình, kéo đàn vĩ cầm rất điên cuồng. Chúng tôi ở trên sân khấu phối hợp vô cùng đặc ý, đám đông ở dưới sân khấu tùy ý nhảy múa theo tiếng nhạc, bất kể là Tea for two của Vincent Youmans hay Spanish Dances của Moritz Moszkowski, đều có người trầm trồ khen ngợi.

Tôi cũng không biết, trừ bỏ buổi hòa nhạc ra, đàn vĩ cầm còn có thể kéo được như vậy.

Cả đời cứ như vậy, thật tốt quá!|| Tề Ca nói vào tai tôi. Thật ra, tôi cũng nghĩ thế.

Lúc đóng cửa ra về, chúng tôi cùng Sở Hướng Đông nói tiếng cảm ơn lẫn nhau. Tôi tin đêm nay sẽ là một kỉ niệm khó quên cho mọi người nơi đây.

Máy bay từ Tây Tạng quay về Bắc Kinh phải dừng lại Tây An nửa giờ, chúng tôi tiến vào phòng chờ lôi kéo sự chú mục của du khách trong đại sảnh. Bởi vì lúc lên máy bay ở Lhasa là sáng sớm, chúng tôi đều mặc trang phục mùa đông, mà Tây An tháng năm đã là đầu hè. Tại nơi ai nấy đều mặc áo đơn hoặc ngắn tay, đám người mặc trang phục mùa đông như chúng tôi giống hệt ngoại tộc. Kỳ thật, hành khách cùng chuyến bay với chúng tôi cũng tròn tròn giống nhau, hoặc có thể là do tôi quá nhạy cảm. Tôi hơi xấu hổ bỏ áo da đặt lên trên ghế nghỉ, rồi nhanh chóng cởi áo lông, nhỏ giọng lẩm bẩm: Kháo! Nhìn ta cứ như nhìn con khỉ trong vườn bách thú!||

Tề Ca vẫn mặc trang phục mùa đông ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, kinh ngạc nhìn tôi: Cậu nóng hả? Cởi nhanh thế. Nơi này mở máy lạnh, có nóng lắm đâu.||

Nghỉ lễ dài hạn chấm dứt, tại khóa diễn tấu thứ nhất sau khi quay về trường, lão sư tuyên bố: Bên chuyên ngành vĩ cầm khoa giao hưởng của chúng ta quyết định, phái Tề Ca đại biểu ngành tham gia độc diễn cho giải thi đấu vĩ cầm chuyên nghiệp toàn quốc. Mười ngày nữa chính là ngày dự tuyển.||

Tất cả lão sư trong khoa đều nhất trí cho rằng, việc kỹ xảo diễn tấu thô cứng của Tề Ca có thể sửa chữa, quan trọng là khả năng xuất thần, lý giải tình cảm trong nhạc khúc của hắn thập phần hiếm có, đây đúng là điểm khiếm khuyết của đa số người diễn tấu.

Về điểm này, tôi hoàn toàn đồng ý. Tề Ca, hẳn vốn là một kẻ thập phần cảm tính (luôn hành động theo cảm xúc).

Thời điểm tan học, Tề Ca đứng ở một góc phòng học nói chuyện với lão sư, đại khái là trao đổi chuyện dự thi. Tôi đứng ở cửa phòng học chờ, hẳn đi tới gần dần dò: Tôi muốn ghé văn

phòng của lão sư nói chuyện chút, cậu không cần chờ đâu, tôi nói xong sẽ trực tiếp đến nhà cậu luôn.‖

Ừ.‖ Tôi trả lời một tiếng rồi đi ra phòng học, Tề Ca lại chạy tới đầu cầu thang gọi tôi lại.

Thôi, cậu cứ chờ tôi đi.‖ Nói xong câu đó, hẳn quay đầu nghiêng một bên, không chịu nhìn tôi, dùng âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe được: Đường về dài lắm, đi một mình buồn chán chết.‖

Mặt Tề Ca hơi hơi đỏ lên, màu đỏ nhàn nhạt từ gò má dần dần nhuộm hết lỗ tai.

Có bệnh!‖ Tôi đá đầu gối hẳn một cái.

Tề Ca khom lưng xoa chỗ đau, ngượng ngùng ảo não liếc tôi: Cậu đừng đắc ý, xem tối nay tôi xử lý cậu ra sao!‖

Tôi xoay người bỏ đi, không muốn để hẳn thấy khuôn mặt đang nhanh chóng đỏ lên của mình.

Nè, cậu đi đâu? Nói địa điểm đã!‖ Tề Ca vịn lan can cầu thang cúi xuống lớn tiếng hỏi.

Phòng vi tính.‖

Tôi dạo quanh mấy trang web lớn một vòng, Tề Ca còn chưa tìm tới, liền nhàm chán mở diễn đàn của trường. Chủ đề đứng đầu hiện tại là thảo luận về Mozart. Nguyên bài đều là những dòng ca ngợi, tâng bốc danh hào Mozart, người đặt nền móng cho nhạc giao hưởng đến tận mây xanh. Kỳ thật, Mozart và các bản hòa tấu của ông chỉ thể hiện sự tuyệt mỹ ở bản hòa tấu dương cầm. Còn bản hòa tấu vĩ cầm của ông thuộc loại tác phẩm thời kỳ đầu, tương đối đơn giản, mặc dù đẹp dễ mà thanh thoát, nhưng quy mô không đủ lớn, còn chứa hơi hướm của Salon. (Salon music: 1 thể loại nhạc phổ biến của châu Âu vào thế kỷ 19, thường được viết cho những bản dương cầm độc diễn với phong cách lãng mạn. Những tác phẩm này thường khá ngắn và tập trung miêu tả sắc thái tình cảm của nhân vật)

Có bài nhắc tới bản hòa tấu vĩ cầm số năm âm trưởng A (Violin Concerto No.5 in A major), còn bản Die Entführung aus dem Serail trong vở Opera Đức quốc liên quan cũng bị tâng bốc thành Tinh phẩm.‖

Tôi thật sự nhện không được, viết bài trả lời phía dưới: Die Entführung aus dem Serail của Mozart chỉ là môn toán tiểu học, L'Après-midi d'un Faune của Debussy mới là môn toán cao đẳng.

Tôi sơ ý, ngành dương cầm là ngành lớn trong học viện âm nhạc, sinh viên ngành dương cầm nhiều gấp mấy lần so với ngành vĩ cầm, quan trọng nhất là những đứa học dương cầm gần như gắn liền với Mozart.

Thế là, bài so sánh của tôi vừa mới gửi có hai phút, cả phòng máy lập tức rối loạn.

Đứa nào viết? Đứa nào viết Die Entführung aus dem Serail là môn toán tiểu học? Đứng ra cho ta!‖ Một nam sinh cao ráo xinh đẹp ngồi cạnh Tiểu Từ Nhân đứng lên la lớn, ánh mắt phẫn nộ quét từng người trong phòng máy.

Là ta nói đó, có sao không?‖ Tôi đứng lên, thản nhiên nhìn hẳn.

Hắn đỏ mặt tía tai chất vấn tôi: Người có tư cách gì mà dám nói thế hả?‖

Ta chỉ nói sự thật.‖

Tôi vừa dứt lời, một đám người trong phòng máy phần phật đứng lên, hết thấy đều nhìn tôi trợn mắt trừng trừng. Tôi tự nhiên làm rất nhiều người tức giận.

Tiểu Từ Nhân nhìn nhìn đằng sau, cười lạnh: Sự thật? Sự thật là còn hơn Die Entführung aus dem Serail, L'Après-midi d'un Faune chẳng qua chỉ là thứ tình yêu giả dối được che giấu dưới những nốt nhạc hoa lệ.‖

Tôi bất tri bất giác nắm chặt tay thành quyền, chưa kịp nghĩ mà buộc miệng thốt lời cay nghiệt: Còn Die Entführung aus dem Serail chỉ là chuyện cổ tích tầm thường dùng giai điệu tuyệt đẹp diễn tả.‖

Ta thấy người nói hưu nói vượn là muốn bị đánh. || Tiểu Từ Nhân bắt đầu không khách sáo.

Ngay lúc này, quản lý viên của phòng máy vọt lại đây, xua hai tay can ngăn: Sinh viên không được đánh nhau, không thể làm hư tài sản nhà trường, mấy cái máy tính này nọ..... ||

Chúng ta đi ra ngoài! || Tôi cắt ngang lời quản lý viên, ngẩng đầu đi ra khỏi phòng máy, một đám chuyên ngành đàn dương cầm theo sát phía sau.

Hết chapter 6

1. Tô du đăng: đèn dầu làm tư bơ, dầu.

2. sông Nhã Lỗ Tàng Bồ

3. Đá khắc thủ công

4. Chuyển kinh đồng

5. Trang sức lục thạch

6. Tàng đao

7. Hành hương đến đền Jokhang

->

kiểu quỳ ngũ thể đầu địa

8. Guarneri và Stradivari

7. Chương 7

Trong đại sảnh lầu một công nghệ, trừ bỏ chính giữa đặt một tấm gương cực lớn, hai chậu Ba Tây Mộc cao bằng người trưởng thành thì không còn vật dụng nào khác. Yên tĩnh, rộng lớn, thi thoảng mới có lão sư đi ngang, là nơi lý tưởng để giải quyết vấn đề bằng bạo lực.

Tôi không thích đem thảo luận thăng cấp thành bạo lực, nguyên nhân chuyện này cũng không đáng giá. Nếu hẳn không nói câu kia, tôi sẽ NHẢY NHỊN đi xin lỗi. Nhưng câu nói đó, cái từ đó làm cho lòng tôi hoảng loạn đến hít thở không nổi, làm tôi kích động đến mức muốn dùng quyền cước đập nát!

Mười mấy nam sinh ngành dương cầm đứng dàn quanh bốn phía, chờ thời cơ nhào lên. Ánh mắt hung ác như muốn giết chết tôi tại chỗ, đem tôi hiến tế cho linh hồn Mozart.

Tôi đưa lưng song song tấm gương, nhìn Tiểu Từ Nhân từng bước tiến đến gần, mặt hẳn vì khuất bóng mà biểu tình mơ hồ.

Tiểu Từ Nhân đến trước mặt tôi, nhanh chóng nâng chân định đá vào bụng tôi. Tôi lui về sau nửa bước, đá về phía ống chân trái của hắn đáp trả. Hai cái đùi ở không trung va vào nhau, phát tiếng bặc. Vừa đứng vững, tôi lập tức duỗi chân đạp vào trước ngực hắn. Tiểu Từ Nhân phản xạ rất nhanh, không đợi tôi kịp nâng chân lên thì đã hung hăng đạp trúng bắp chân trái tôi.

Phương pháp đánh nhau điển hình của phái học viện âm nhạc, cánh tay chỉ dùng để bảo trì cân bằng, cái chân mới là vũ khí công kích và phòng vệ.

Bụng và sườn của tôi đã trúng mấy cước, sinh đau. Tiểu Từ Nhân so với tôi cũng chẳng khá khẩm gì mấy, bởi vì đau đòn mà khuôn mặt hắn vặn vẹo đến dữ tợn.

Tiểu Từ Nhân nhắm vị trí dạ dày của tôi đá chân tới. Tôi nhìn hoa văn trên mũi giày hắn đã kề sát mình. Không còn cách nào đỡ đòn, tôi nhanh chóng lách thân mình sang phải, né tránh đòn trọng kích. Chân Tiểu Từ Nhân dừng ngay tấm gương sau lưng tôi, kế đó là tiếng giòn vang của giày da và thủy tinh xung kích, răng rắc vỡ ra. Hẳn không thu hồi chân mà sửa thành đá vào bên sườn, khi tôi lại né về bên phải để tránh

thì thấy chân Tề Ca bay lên đá một cước vào đầu gối Tiểu Từ Nhân. Tiểu Từ Nhân trúng đòn ăn đau liền ôm một chân Kim kê độc lập, đám người ngành dương cầm bắt đầu xông lên.....

Lúc này, tôi nghe được tiếng thủy tinh đằng sau rớt xuống, ầm ầm nổi nhau liên tiếp.

Đột nhiên bị người đẩy về phía trước một chút, tái quay đầu thì thấy cánh tay Tề Ca bị máu tươi nhuộm đỏ. Những mảnh gương vỡ vụn trên mặt đất cũng loang lổ vết máu, phản xạ màu đỏ đến những mảnh khác nằm kế bên, phẳng phất như màu đỏ đang lan rộng hết tầm mắt.

Tiếng người nháo nhào nói cái gì đó, tôi nghe không rõ.

Đừng đứng ngây người bất động a! Mau đưa Tề Ca đến phòng y tế! Mã Tiêu Tiêu đẩy tôi một cái. Hắn đến cùng Tề Ca sao?

Tôi lao đảo theo sát Tề Ca và Mã Tiêu Tiêu đi ra cửa, Tề Ca bỗng nhiên đứng lại, quay đầu nói với Tiểu Từ Nhân: Anh bạn! Cẩn thận cái miệng của người! Chuyện hôm nay, chỉ-là-ngoài-ý-muốn!||

Trong phòng y tế, tôi đứng đằng sau Tề Ca, ngửi mùi máu tươi lẫn thuốc sát trùng phieu lảng trong không khí, thẳng cổ nhìn cây bạch dương xum xuê ngoài cửa sổ, biểu tình và động tác đều cực kỳ giống dũng sĩ chuẩn bị hy sinh trên pháp trường. Đáng tiếc, tôi chỉ làm giống vậy mà thôi, khác với dũng sĩ, lòng tôi một mảnh trống rỗng. Bởi vì trong mắt tôi, màu xanh biếc của lá cây bạch dương kia cũng nhuộm đầy thứ màu đỏ của máu mà tôi run sợ.

Tiếng nói của bác sĩ mơ hồ thổi qua: Vết thương quá sâu, muốn lộ cả xương ra ngoài..... Bị thương ở cánh tay, không biết có ảnh hưởng đến dây thần kinh vận động hay không nữa..... Tôi sát trùng với cồn máu tạm thời trước, mấy đứa mau chóng đến bệnh viện lớn đi.....||

Ngồi trên xe đến bệnh viện, Tề Ca sắc mặt tái nhợt trêu chọc tôi: Nhìn cái thân hình nhỏ xíu của cậu đi, gầy như cái vĩ (archet), còn bắt chước người khác đánh nhau!||

Mã Tiêu Tiêu ngồi ở hàng ghế trước quay đầu nhìn Tề Ca, muốn nói lại thôi.

Mẹ nó buồn ngủ quá.|| Tề Ca ngửa đầu tựa lưng vào ghế, khép hai mắt lại.

Đôi môi hắn tái nhợt gần như đồng dạng với sắc mặt, cánh tay quần băng gạc lại chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ sậm.

Cậu lau mồ hôi trước cái đi, tìm chỗ nào thoải mái ngồi chờ.|| Tại đại sảnh trong bệnh viện, Mã Tiêu Tiêu đưa tôi một bao khăn giấy, phần uất mắng mỏ: Sớm biết cậu vững huyết

thì đã không dẫn theo rồi, vướng bận quá!|| (: sợ/ngắt khi nhìn thấy máu)

Mã Tiêu Tiêu kéo Tề Ca vào phòng cấp cứu, tôi ngồi ở dãy ghế chờ của bệnh viện, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt đáp xuống bao khăn giấy bị nắm chặt trong tay.

Uy! Cậu đừng có trờng mắt giả điên a!|| Mã Tiêu Tiêu dùng sức đẩy đầu tôi, lại nhìn nhìn bàn tay mình ướt đầm vì bị dính mồ hôi trên trán tôi, chùi vài cái lên quần, Hắn không sao! Không ảnh hưởng dây thần kinh vận động đâu! Vết thương lành rồi cũng không ảnh hưởng đến việc kéo đàn!||

Tôi giống như đập trúng phải lò xo nhảy dựng lên, vươn đầu ngó nghiêng phía sau Mã Tiêu Tiêu: Người đâu?||

Đang truyền máu ở phòng theo dõi bệnh, vết thương đã may lại rồi.|| Mã Tiêu Tiêu cười nhẹ nhõm, Hắn bảo tôi nhấn cậu, nếu còn khẩu khí thì vào đó nói chuyện phiếm bầu bạn với hắn!||

Nhìn Tề Ca ngồi tùm tùm cười trên giường bệnh, bàn tay tôi cứ vịn khung cửa phòng, thở dốc không nói được gì. Mã Tiêu Tiêu đi vào sau thấy vậy liền đẩy mạnh tôi vào trong, ấn tôi ngồi xuống chiếc ghế vuông bên cạnh giường.

Sao tôi không biết cậu có chứng vững huyết?|| Tề Ca chỉ chỉ cái túi máu kế bên, Thấy cái này có ngắt xiu không?||

Tôi hoảng hốt lắc lắc đầu: Trước kia không có, tôi cũng không biết.....||

Tề Ca nằm trên giường, hướng Mã Tiêu Tiêu chớp mắt vài cái, cười xấu xa: May mắn hẳn là con trai đó. Nếu là con gái mà có chứng vụng huyết thì làm sao bây giờ a!||

Cậu hiện tại sống lại rồi có phải không?|| Mã Tiêu Tiêu cười nói, Nhanh như vậy liền trả đũa lại hả?||

Tôi nghe không hiểu ý tứ của Mã Tiêu Tiêu, đầu óc vẫn có điểm mù mị.

Cậu biết không, thời điểm vừa rồi thằng nhóc này tiêm thuốc tê, đau đến mức oa oa gọi lung tung, bảo cái gì phải hảo hảo thu thập cậu mới được!|| Mã Tiêu Tiêu chủ động giải thích nguyên nhân trả đũa|| cho tôi hay.

Tề Ca ái muội nhìn tôi, lời nói mang theo hàm nghĩa: Chính cậu nói, tôi muốn thu thập cậu, cậu trốn tránh được không?||

Tôi không trốn.|| Tôi nhìn thẳng con người đen bóng của Tề Ca, nói như đinh đóng cột. Tôi biết, đối với các loại ý nghĩa của chữ thu thập||, tôi đều không thể ngăn cản, không thể nào trốn tránh được.

Hử? Sao tự dưng cậu tốt tính vậy? Bây giờ bày ra bộ dạng tùy ý bị người ta khi dễ, tại sao vừa rồi lại kích động đến mức muốn đánh người?|| Mã Tiêu Tiêu khó hiểu nhìn tôi.

Cái trận đó, không thể không đánh.|| Nguyên nhân khiến cho tôi xúc động, có đánh chết tôi cũng không nói.

Thiệt! Đám người phương Bắc các người, từ bao giờ vứt bỏ châm ngôn tử động khẩu bất động thủ rồi vậy!|| Mã Tiêu Tiêu là người Đài Châu tỉnh Chiết Giang phía Nam, lại bắt đầu mỉa mai bằng giọng địa phương.

Tề Ca liếc nhìn tôi một cái, trả lời: Cái này chứng tỏ người phương Bắc bọn tôi hào sảng.||

Hào sảng? Chỉ sợ là lấy danh nghĩa hào sảng đi làm việc lỗ mãng thì có!|| Mã Tiêu Tiêu khinh thường cãi lại.

Bởi vì không tiện bỏ Mã Tiêu Tiêu một mình, ba người chúng tôi cùng quay lại trường. Cơm chiều là tôi với Mã Tiêu Tiêu xuống căn tin mua đóng hộp đem về, sợ căn tin đông người sẽ đụng trúng cánh tay bị thương của Tề Ca.

Ăn xong dọn dẹp xong, Tôn Sâm còn chưa trở về, ba người chúng tôi ngồi tán gẫu linh tinh.

Mã Tiêu Tiêu ngồi đối diện Tề Ca và tôi, cân nhắc từng chữ mở miệng: Tề Ca, cậu kéo đàn vĩ cầm cũng hơn mười mấy năm, một chút thói quen bảo hộ bàn tay cũng không có là sao? Tắm gương lớn như thế, tại sao lại đi lấy tay đỡ mà không dùng chân đá?||

Tề Ca nhìn cánh tay mập mạp màu trắng bị quần mấy tầng băng gạc của mình, phiết miệng lầm bầm: Ai biết? Nếu không phải sốt ruột phát điên, kinh hách đến choáng váng thì chính là quỷ nhập!||

Tề Ca, còn mười ngày nữa là sơ tuyển phải không?|| Mã Tiêu Tiêu lại đưa ra một vấn đề rất quan trọng bị chúng tôi quên lãng.

Tôi nhìn về phía Tề Ca, hồi hận cùng áy náy trong lòng cuộn thành một đoàn.

Tề Ca nghiêng mặt mỉm cười với tôi, quay đầu sang trả lời Mã Tiêu Tiêu: Làm sao bây giờ? Đã thế này rồi, tôi còn có thể nói cái gì? Để cho khoa chọn lại người khác đi!||

Mã Tiêu Tiêu trầm mặt xuống, ngữ khí nghiêm túc: Tề Ca, tôi và Vu Tiệp đều là bạn cậu, đừng đóng kịch trước mặt bọn tôi nữa, cậu có thể nói sự thật được không?|| Hắn chợt ngừng lại, cắn cắn môi, thấp giọng tiếp tục, Thực xin lỗi, lúc cậu từ văn phòng giáo viên bước ra ngoài, tôi tình cờ đi ngang qua. Mấy câu mà cậu nói với lão sư, tôi đều nghe được.||

Kháo! Loại hành động nghe lén này mà cậu cũng làm được?|| Tề Ca ngửa mặt lên trời thối khẩu khí.

Mã Tiêu Tiêu cuống quýt giải thích: Tôi không phải cố ý. Ban đầu tôi cứ tưởng cậu với lão sư tranh cãi, định đi vào can ngăn, không ngờ nghe được.....||

Quên đi quên đi, nghe được cũng chẳng có gì hay. || Tề Ca cắt ngang lời Mã Tiêu Tiêu, Ý kiến của tôi với lão sư có chút khác nhau, trong lòng ghen hỏa. Thấy Vu Tiệp và ngành dương cầm đánh nhau, kích động quá nên quên bảo hộ tay. Mẹ nó, không huyền hữu thanh là khuyết điểm từ xưa của tôi, để gì một sớm một chiều thì liền sửa được? Thế này cũng tốt, đỡ phải lúc tôi bị đánh rớt lão ta hối hận vì dùng sai người! (: xin lỗi, cái này J cũng bó tay, tra không ra ><) tôi=" vừa=" định=" quở=" trách=" hấn=" vài=" câu,=" cửa=" phòng=" bị=" bật=" tung=" ra,=" tôn=" sâm=" ào=" ào=" tiến=" vào=" như=" cơn=" lốc.= " đại=" ca=" ai,=" nửa=" ngày=" đệ=" đệ=" không=" ở=" bên=" cạnh=" thì=" liền=" bị=" thương,=" đệ=" làm=" sao=" chịu=" đựng=" nổi=" chứ?||=" tôn=" sâm=" cầm=" cánh=" tay=" mập=" mập=" màu=" trắng=" của=" tên=" ca=" bày=" ra=" bộ=" dạng=" thống=" khổ,=" khiến=" ba=" người=" chúng=" tôi=" run=" rẩy=" nổi=" một=" tầng=" da=" gà.= " tên=" tiểu=" tử=" chết=" tiết=" nhà=" người,=" trốn=" ở=" nơi=" nào=" phong=" lưu=" khoái=" hoạt=" vậy?=" để=" bọn=" ta=" bị=" cả=" đám=" ngành=" dương=" cầm=" ức=" hiếp.||=" tên=" ca=" giả=" vờ=" uất=" ức=" trách=" cứ,=" phối=" hợp=" tôn=" sâm=" biểu=" diễn.= " đều=" do=" tiểu=" yêu=" tình=" kia,=" bướng=" bình=" lời=" kéo=" đệ=" đi=" xem=" bộ=" phim=" điện=" ảnh=" kinh=" điển=" gì=" đó.= " lát=" nữa=" đệ=" lập=" tức=" bỏ=" rơi=" nằng!= " sao=" có=" thể=" để=" bọn=" con=" gái=" phá=" hư=" tình=" cảm=" huynh=" đệ=" chúng=" ta=" được=" chứ?||=" tôn=" sâm=" ngồi=" xổm=" bên=" chân=" tên=" ca,=" tình=" cảm=" đạt=" dào=" tuyên=" bố,=" tay=" trái=" đại=" ca=" bị=" thương,=" đệ=" sẽ=" làm=" tay=" trái=" của=" đại=" ca=" cho.= " đại=" ca=" muốn=" lấy=" cái=" gì,=" đệ=" giúp=" đại=" ca=" lấy=" đại=" ca=" muốn=" làm=" cái=" gì,=" đệ=" thay=" đại=" ca=" làm!||=" ba=" người=" chúng=" tôi=" cùng=" run=" lên=" một=" cái,=" rồi=" tiếp=" tục=" nổi=" tầng=" tầng=" da=" gà.= " cậu=" mới=" từ=" hang=" giấm=" chua=" bò=" ra=" hả?||=" tên=" ca=" nhìn=" không=" được=" cười=" đá=" hấn=" một=" cước,=" giờ=" tôi=" muốn=" đi=" tắm=" rửa,=" cậu=" hầu=" hạ=" phải=" không?||=" tôn=" sâm=" vỗ=" ngực=" cam=" đoan:= " huynh=" đệ=" ta=" việc=" nhân=" đức=" không=" nhường=" ai!= " đại=" ca=" kêu=" cọ=" rửa=" chỗ=" nào=" đệ=" lập=" tức=" cọ=" rửa=" chỗ=" đó,=" tuyệt=" đối=" không=" sai=" lệch!||=" tên=" ca=" phiêu=" mất=" về=" phía=" tôi,=" vẽ=" mặt=" tà=" khí,=" tôi=" cảm=" thấy=" mấy=" ngày=" dương=" thương=" này,=" hấn=" là=" nên=" để=" cho=" kẻ=" hại=" tôi=" bị=" thương=" đi=" làm=" tay=" trái=" của=" mình,=" hảo=" hảo=" hầu=" hạ=" mình=" mới=" đúng.||=" tôi=" cũng=" cảm=" thấy=" vậy!||=" mã=" tiêu=" tiêu=" phụ=" họa=" theo=" đuôi.= " tôi=" bắt=" động=" ngồi=" yên,=" bởi=" vì=" tôi=" từ=" trong=" ánh=" mắt=" của=" tên=" ca=" đọc=" ra=" hàm=" ý=" ***.= " tiểu=" tử,=" còn=" không=" mau=" đi.||=" tôn=" sâm=" dùng=" sức=" kéo=" tôi=" đứng=" dậy,=" giờ=" giọng=" uy=" hiếp:= " ca=" ta=" bị=" thương=" vì=" người,=" hầu=" hạ=" hấn=" không=" tốt,=" ta=" không=" tha=" cho=" người!||=" chậm=" chạp=" lên=" mình=" đến=" cạnh=" tên=" ca,=" mã=" tiêu=" tiêu=" đưa=" cho=" tôi=" một=" cái=" bao=" nhựa:= " dùng=" để=" nước=" thấm=" ướt=" vết=" thương.||=" tôi=" cúi=" đầu=" cúi=" cốc=" áo=" sơ=" mi=" tên=" ca,=" hơi=" thở=" ẩm=" áp=" mùi=" bạc=" hà=" nhàn=" nhàn=" của=" hấn=" phảng=" phất=" trên=" mặt=" và=" cần=" cổ=" tôi,=" có=" chút=" ngứa=" ngứa.= " ống=" tay=" áo=" trái=" bị=" dính=" huyết=" ở=" chỗ=" vết=" thương=" đã=" bị=" cắt=" bỏ,=" áo=" sơ=" mi=" cúi=" ra=" khá=" dễ=" dàng,=" lộ=" ra=" ***g=" ngực=" trắng=" kiện,=" đường=" cong=" hoàn=" mỹ=" của=" cơ=" bắp,=" màu=" da=" thịt=" khỏe=" mạnh,=" rần=" rỏi.= " tôi=" đã=" sớm=" quen=" thuộc=" xúc=" cảm=" nơi=" đó.= " lúc=" tôi=" đem=" bao=" nhựa=" bọc=" cánh=" tay=" quần=" băng=" gạc=" của=" tên=" ca,=" hấn=" nhẹ=" nhàng=" hôn=" lên=" trán=" tôi,=" hô=" hấp=" có=" chút=" đôn=" dập.= " cậu=" dùng=" làm=" loạn!||=" tôi=" mở=" miệng=" cảnh=" cáo,=" tay=" cúi=" bỏ=" dây=" nịt=" của=" hấn.= " tôi=" khác=" chế=" bản=" thân=" mình=" không=" nhìn=" tới=" chỗ=" đã=" thoáng=" ngẩng=" đầu=" dưới=" quần=" tên=" ca,=" vén=" tay=" áo=" cầm=" vòi=" sen=" đo=" thử=" nhiệt=" độ=" nước=" ấm.= " tên=" ca=" vòng=" tay=" phải=" từ=" sau=" kiểm=" giữ=" vòng=" eo=" của=" tôi,=" rồi=" vươn=" lưỡi=" hôn=" chiếc=" gáy=" cùng=" vành=" tai.= " vòi=" sen=" từ=" trong=" tay=" dần=" tuột=" xuống.= " hấn=" xoay=" người=" tôi=" lại,=" cúi=" đầu="

chiếm=" lấy=" môi=" tôi,=" hôn=" triền=" miên=" không=" dứt.= mau=" cỏi=" ra!|=
 tê=" ca=" nói=" chuyện=" dứt=" quang,=" một=" tay=" kéo=" quân=" tôi=" xuống.=
 câu=" muốn=" chết=" a!|= tôi=" đá=" hấn=" một=" cước,=" hai=" tay=" giữ=" chặt=" quân=" lui=" về=" phía=" sau,=" dám=" động=" dục=" ngay=" chỗ=" này,=" đây=" không=" phải=" ở=" nhà,=" bên=" ngoài=" còn=" có=" người!|= mẹ=" nó=" ít=" nói=" nhảm=" đi!= không=" phải=" câu=" nói=" câu=" sẽ=" không=" trốn=" sao?|=
 tê=" ca=" lại=" nhào=" người=" tôi.= tôi=" lui=" thân=" người=" đến=" sát=" bên=" cạnh=" bồn=" rửa=" tay,=" hạ=" thấp=" giọng:= tôi=" có=" nói=" không=" trốn=" nhưng=" không=" phải=" ám=" chỉ=" cái=" này.= tôi=" không=" cần=" biết=" câu=" ám=" chỉ=" cái=" gì.= hại=" tôi=" chịu=" khổ=" nhiều=" như=" vậy,=" hôm=" nay=" tôi=" không=" thu=" thập=" câu=" không=" được!|= tê=" ca=" ôm=" tôi,=" cần=" cần=" lấy=" hầu=" kết,=" tôi=" muốn=" đẩy=" ra=" nhưng=" lại=" không=" dám=" lộn=" xộn,=" sợ=" đụng=" trúng=" tay=" trái=" bị=" thương=" của=" hấn,=" chỉ=" có=" thể=" nhỏ=" giọng=" thương=" lượng:= tê=" ca,=" để=" hôm=" nào,=" hôm=" nào=" về=" nhà=" tôi=" rồi=" tùy=" ý=" câu,=" được=" chứ?=" tôn=" sâm=" và=" mã=" tiêu=" tiêu=" đều=" ở=" bên=" ngoài,=" bọn=" họ=" nghe=" được=" thì=" sao=" giờ?|= hấn=" vẫn=" hôn=" xương=" quai=" xanh=" của=" tôi=" khê=" cười:= câu=" dừng=" rên=" rĩ=" lớn=" quá,=" bọn=" họ=" sẽ=" không=" nghe=" được=" đâu.= tên=" hốn=" đàn=" nhà=" người!|= tôi=" nâng=" gối=" đá=" vào=" bụng=" hấn,=" máu=" người=" chảy=" ra=" như=" thể=" nào=" lại=" là=" màu=" đỏ?=" là=" màu=" vàng=" mới=" đúng!|= tôi=" quả=" thật=" không=" thể=" lay=" chuyển=" được=" tê=" ca,=" nhìn=" hấn=" dùng=" tay=" trái=" bị=" thương=" cỏi=" bỏ=" dây=" nịt=" của=" mình,=" tôi=" không=" thể=" không=" tự=" ra=" tay=" cỏi.= kế=" đó,=" hai=" tay=" chống=" lên=" thành=" bồn=" rửa=" tay,=" cong=" một=" chân=" lên,=" mượn=" sữa=" tắm=" trợn=" trợn=" để=" tê=" ca=" thuận=" lợi=" tiến=" vào.= nhưng=" tôi=" thật=" sự=" rất=" khẩn=" trương,=" tiếng=" nhạc=" bên=" ngoài=" ầm=" ầm=" truyền=" vào,=" và=" cả=" tiếng=" nói=" chuyện=" của=" mã=" tiêu=" tiêu=" với=" tôn=" sâm=" nữa,=" toàn=" thân=" tôi=" đều=" kéo=" căng,=" như=" thể=" nào=" cũng=" vô=" pháp=" thả=" lỏng.= câu=" thả=" lỏng=" chút=" a!=" gồng=" mình=" thể=" này=" làm=" sao=" tôi=" di=" chuyển=" được?|= tê=" ca=" ở=" trên=" lưng=" tôi=" oán=" giận=" thở=" hồng=" hộc.= tôi=" tức=" quá=" xoay=" đầu=" tròng=" mắt=" hấn,=" nhìn=" mặt=" hấn=" đỏ=" đầy=" mồ=" hôi,=" thăm=" ác=" ý=" nghĩ:= đáng=" đời!= ai=" bảo=" người=" nổi=" hứng=" cảm=" thú=" ở=" đây=" chi!= tay=" tê=" ca=" đuổi=" đến=" phía=" trước=" tôi=" nhẹ=" nhàng=" xoa=" nắn,=" vì=" tôi=" quá=" căng=" thẳng=" nên=" nhanh=" chóng=" tiết=" ra.= hấn=" nằm=" trên=" lưng=" tôi=" cười=" nhạo:= vô=" dụng=" thật!|= tay=" phải=" hấn=" giữ=" thắt=" lưng=" của=" tôi=" bắt=" đầu=" đẩy=" đưa=" trước=" sau,=" cơ=" thể=" tôi=" vẫn=" không=" thể=" thả=" lỏng,=" tất=" cả=" tinh=" lực=" đều=" dùng=" để=" lắng=" nghe=" động=" tĩnh=" bên=" ngoài.= tê=" ca=" có=" sức=" đẩy=" mạnh=" vài=" cái,=" bắt=" đắc=" dĩ=" phải=" từ=" bỏ.= tê=" ca=" cúi=" đầu=" để=" tôi=" đội=" rửa=" bọt=" xà=" phòng=" trên=" đó,=" nhưng=" đột=" nhiên=" ngậm=" lấy=" một=" bên=" nhũ=" tiêm=" của=" tôi,=" chọt=" dùng=" sức=" kéo=" một=" cái,=" tôi=" đau=" đến=" gập=" người=" hút=" một=" ngụm=" lạnh=" khí.= tên=" nhát=" gan!= xem=" tương=" lai=" ta=" thu=" thập=" người=" ra=" sao.= chính=" miệng=" đã=" hứa=" sẽ=" không=" trốn,=" người=" đứng=" có=" chơi=" xấu!|= hấn=" bắt=" mân=" lâu=" bầu.= trên=" tiết=" học=" diễn=" tấu=" ngày=" hôm=" sau,=" lão=" sư=" ra=" vẽ=" tiếc=" hận=" vô=" hạn=" quở=" trách=" tê=" ca=" trước=" mặt=" toàn=" thể=" sinh=" viên.= ngay=" lúc=" lão=" sư=" giảng=" đến=" đoạn=" đối=" với=" nhạc=" thủ=" mà=" nói,=" hai=" tay=" so=" với=" con=" mắt=" còn=" quan=" trọng=" hơn|= thì=" tê=" ca=" nhú=" mày,=" nhỏ=" giọng=" nói=" thăm:= ta=" tình=" nguyện=" không=" tay=" cũng=" không=" muốn=" làm=" người=" mù.= sau=" đó,=" lão=" sư=" tuyên=" bố=" tôi=" sẽ=" thay=" thể=" tê=" ca=" đi=" dự=" thi.= điều=" này=" làm=" tôi=" thực=" kinh=" ngạc.= lão=" sư=" giải=" thích:= kỹ=" xảo=" diễn=" tấu=" của=" em=" trên=" cơ=" bản=" đã=" muốn=" chuẩn=" xác=" đến=" mức=" không=" thể=" bắt="

bề,="=" điểm="=" chí="=" mệnh="=" chính="=" là="=" thiếu="=" hụt="=" tình="=" cảm.==" tuy="=" rằng="=" cái="=" đó="=" và="=" tính="=" cách="=" có="=" quan="=" hệ,="=" cũng="=" rất="=" khó="=" sửa="=" lại,="=" nhưng="=" thầy="=" hy="=" vọng="=" em="=" có="=" thể="=" cổ="=" găng="=" lý="=" giải,="=" nhập="=" tâm="=" vào="=" khúc="=" nhạc.==" nếu="=" em="=" làm="=" không="=" được,="=" cũng="=" chỉ="=" có="=" thể="=" cầu="=" nguyện="=" bài="=" chỉ="=" định="=" thi="=" đấu="=" không="=" phải="=" là="=" những="=" tác="=" phẩm="=" quá="=" tình="=" cảm.|==" tôi="=" cảm="=" thấy="=" áp="=" lực="=" vô="=" cùng,="=" vì="=" tôi="=" không="=" biết="=" dung="=" nhập="=" tình="=" cảm="=" khi="=" diễn="=" tấu="=" là="=" như="=" thể="=" nào.==" ở="=" trong="=" mắt="=" tôi,="=" tất="=" cả="=" khúc="=" nhạc="=" đều="=" là="=" những="=" hàng="=" tổ="=" hợp="=" sắp="=" xếp="=" bắt="=" đồng,="=" việc="=" tôi="=" có="=" thể="=" làm="=" là="=" bắt="=" bọn="=" nó="=" biến="=" thành="=" tiếng="=" đàn="=" một="=" cách="=" chính="=" xác.==" khúc="=" nhạc="=" chỉ="=" định="=" vòng="=" loại="=" là chaconne của="=" j.s.bach,="=" đó="=" là="=" một="=" bản="=" cực="=" xem="=" trọng="=" kỹ="=" xảo="=" diễn="=" tấu,="=" hơn="=" nữa="=" tôi="=" từng="=" luyện="=" tập="=" qua="=" hàng="=" nghìn="=" lần,="=" có="=" thể="=" thuận="=" lợi="=" thông="=" qua="=" vòng="=" bán="=" kết="=" là="=" violin="=" sonata="=" no.==" 2 của="=" m.==" ravel,="=" thật="=" dài="=" 58="=" thanh="=" không="=" nhạc="=" đệm,="=" cần="=" người="=" độc="=" tấu="=" dùng="=" dây="=" trầm="=" tạo="=" ra="=" giai="=" điệu="=" dày="=" đặc="=" thê="=" lương,="=" cương="=" liệt.==" khúc="=" nhạc="=" này="=" chất="=" chứa="=" tình="=" cảm="=" sâu="=" nặng,="=" là="=" một="=" tác="=" phẩm="=" cần="=" lấy="=" tình="=" cảm="=" làm="=" rung="=" động="=" người="=" nghe,="=" đó="=" là="=" sở="=" trường="=" của="=" tề="=" ca="=" cũng="=" như="=" điểm="=" yếu="=" của="=" tôi.==" mỗi="=" khi="=" lão="=" sư="=" diễn="=" tấu="=" phụ="=" đạo="=" cho="=" tôi="=" thường="=" xuyên="=" lắc="=" đầu,="=" coi="=" như="=" đã="=" khách="=" khí:==" chỉ="=" có="=" kỹ="=" xảo="=" tốt,="=" đánh="=" chuẩn="=" xác="=" thoi="=" thì="=" vẫn="=" chưa="=" bộc="=" lộ="=" hết="=" tình="=" hoa="=" của="=" thủ="=" khúc,="=" em="=" phải="=" lý="=" giải="=" tình="=" cảm="=" đặt="=" trong="=" đó="=" nữa.....|==" còn="=" khi="=" tề="=" ca="=" giúp="=" tôi="=" luyện="=" đàn="=" thì="=" tính="=" tình="=" kém="=" xa="=" nhiều="=" hơn="=" so="=" với="=" lão="=" sư.==" hần="=" luôn="=" rống="=" to="=" vào="=" mặt="=" tôi:==" cái="=" gì="=" đây?==" không="=" ai="=" muốn="=" nghe="=" thứ="=" nước="=" lạnh="=" này="=" của="=" cậu="=" đâu!|==" sau="=" trận="=" quát="=" tháo="=" như="=" vậy,="=" kết="=" cục="=" thường="=" thường="=" là="=" cái="=" khùng="=" nhạc="=" phổ="=" bị="=" đá="=" lăn="=" trên="=" mặt="=" đất.==" có="=" lúc="=" là="=" hần="=" đá,="=" có="=" lúc="=" là="=" tôi="=" đá,="=" khùng="=" nhạc="=" phổ="=" trong="=" nhà="=" tôi="=" lăn="=" trong="=" trường="=" đều="=" không="=" tránh="=" khỏi="=" xui="=" xẻo="=" nghiêng="=" đổ="=" xuống="=" đất.==" ngày="=" đó="=" thi="=" bán="=" kết,="=" tôi="=" đang="=" ngồi="=" ở="=" hậu="=" trường="=" gần="=" người,="=" tề="=" ca="=" vọt="=" vào="=" kéo="=" tôi="=" ra="=" ngoài,="=" lão="=" sư="=" chạy="=" theo="=" sau="=" kêu="=" to:==" vu="=" tiệp,="=" để="=" ý="=" thời="=" gian,="=" sắp="=" đến="=" lượt="=" em="=" đó!|==" tề="=" ca="=" lời="=" tôi="=" vào="=" nhà="=" vệ="=" sinh,="=" chụp="=" lấy="=" đầu="=" tôi="=" lắc="=" qua="=" lắc="=" lại="=" mắng:==" cậu="=" bày="=" ra="=" bộ="=" mặt="=" khổ="=" qua="=" cho="=" ai="=" xem?==" không="=" phải="=" chỉ="=" là="=" một="=" trận="=" đấu="=" nhỏ="=" nhoi="=" thoi="=" sao?==" đùng="=" có="=" ử="=" đột="=" nữa!|==" tề="=" ca!==" đùng="=" lắc,="=" tôi="=" đau="=" đầu.==" tôi="=" cau="=" mày="=" nhăm="=" hai="=" mắt="=" lại.==" tề="=" ca="=" lập="=" tức="=" buông="=" ra,="=" dùng="=" tay="=" phải="=" không="=" bị="=" thương="=" ấn="=" ấn="=" bên="=" huyết="=" thái="=" dương="=" của="=" tôi,="=" giọng="=" điệu="=" khấn="=" trượng:==" thấy="=" đỡ="=" chưa?|==" ân.==" tôi="=" rên="=" rì="=" than:==" bưng="=" lại="=" đau.==" kháo!==" thực="=" mẹ="=" nó="=" lắm="=" chuyện!|==" tề="=" ca="=" cuống="=" quát="=" giúp="=" tôi="=" xoa="=" xoa="=" bụng,="=" sốt="=" ruột="=" hỏi:==" đau="=" thế="=" nào?==" là="=" bị="=" căng="=" đau="=" hay="=" đau="=" quặn="=" lên?|==" là.....=" là="=" đau="=" bụng="=" cả="=" người!|==" tôi="=" cười="=" rứt="=" lui="=" ra="=" phía="=" sau,="=" đùng="=" vào="=" máy="=" hong="=" khô="=" tay="=" trên="=" tường.==" một="=" trận="=" gió="=" nóng="=" thổi="=" vù="=" vù="=" tới,="=" xuyên="=" thấu="=" qua="=" tấm="=" lưng,="=" sưởi="=" lấy="=" trái="=" tim="=" càng="=" thêm="=" ấm="=" áp,="=" càng="=" thêm="=" nóng="=" rực="=" tiểu="=" tử="=" chết="=" tiệt!|==" tề="=" ca="=" kéo="=" tôi="=" ra="=" khỏi="=" máy="=" hong="=" khô="=" tay,="=" giúp="=" tôi="=" sửa="=" sang="=" lại="=" chiếc="=" nơ="=" nhỏ="=" trên="=" cổ.==" vết="=" thương="=" ở="=" tay="=" trái="=" hần="=" đã="=" cắt="=" chỉ,="=" nhưng="=" chưa="=" khép="=" lại="=" hoàn="=" toàn.==" nhìn="=" thấy="=" cánh="=" tay="=" quăn="=" đầy="=" băng="=" gạc="=" của="=" hần,="=" tươi="=" cười="=" trên="=" mặt="=" tôi="=" lại="=" cứng="=" ngắc:==" tề="=" ca,="=" tôi="=" biết="=" tôi="=" nhất="=" định="=" sẽ="=" thua="=" bởi="=" violin="=" sonata="=" no.==" 2 của="=" ravel,="=" danh="=" ngạch="=" này="=" chắc="=" chắn="=" bị="=" tôi="=" lãng="=" phí.==" nếu="=" tôi="=" không="=" bắt="=" hòa="=" đánh="=" nhau="=" với="=" ngành="="

dương="" cầm="" nếu="" cậu="" không="" thay="" tôi="" chán="" đỡ="" tấm="" gương="" kia="" nếu="" cậu="" không="" có="" bị="" thương="" cậu="" nhất="" định="" có="" thể="" thông="" qua="" vòng="" bán="" kết="" cậu.....||="" tề="" ca="" khế="" cần="" một="" ngụm="" môi="" tôi="" đánh="" gãy="" lời="" nói="" nếu="" còn="" nói="" những="" câu="" ử="" rữ="" này="" nữa="" tôi="" đánh="" chết="" bây="" giờ!||="" trở="" về="" đi!="" sắp="" đến="" lượt="" cậu="" rồi!||="" hấn="" thúc="" giục="" hết="" chapter="" 7="" =="" ba="" tây="" mộ="" kim="" kê="" độc="" lập="" tên="" của="" một="" nước="" đi="" trong="" cờ="" vây="" hay="" tên="" của="" 1="" loại="" tư="" thế="" võ="" thuật="" sau="" này="" lan="" rộng="" ra="" ám="" chỉ="" tay="" làm="" hàm="" nhai/tự="" lực="" cánh="" sinh="" kiểu="" đứng="" kkd="" giống="" vậy="">

8. Chương 8

Ba ngày sau, lời nói xui xẻo của tôi ứng nghiệm, tôi nhận được thông báo rút tuyến. Mấy đứa bạn tốt chung phòng cũng chẳng nói được một câu an ủi, trước sau cứ đùa giỡn âm ỉ. Bọn họ biết, an ủi lớn nhất đối với tôi bây giờ chính là không cần nhắc lại cuộc thi này.

Ban đêm, tôi nằm ở trên giường trần trọc thật lâu không thể đi vào giấc ngủ. Tôi biết rất rõ, nếu không thể hiện nổi cung bậc tình cảm trong khúc nhạc, sẽ không thể nào trở thành nghệ sĩ vĩ cầm chuyên nghiệp được. Tôi nhiệt tình yêu thích vĩ cầm, tôi không thể chịu đựng nổi, một ngày nào đó niềm đam mê này không thể trở thành sự nghiệp cả đời mình, mà chỉ là sở thích nghiệp dư. So với tương lai thừa nhận nỗi đau kiểu này, tôi thà chọn lựa bỏ qua. Tôi lặng lẽ bò xuống giường đi vào phòng tắm, cầm con dao mua ở Tây Tạng trong tay.

Không bật đèn, tôi đứng đối diện cửa sổ, nương ánh trăng vươn tay trái. Dưới ánh trăng, làn da tuyết trắng hiển rõ nhợt nhạt, ngón tay thon dài, thẳng tắp bởi vì khớp xương không phải thực lõi ra. Đôi tay hoàn mỹ này từng là niềm kiêu ngạo của tôi, vết chai đầu ngón tay trái cũng là minh chứng cho tâm huyết hơn mười mấy năm kéo đàn. Giờ đây, tôi phải phá hỏng bàn tay này, chặt đứt tất cả liên hệ giữa tôi và đàn vĩ cầm.

Tay phải tôi nắm chặt cây Tàng đao, cẩn thận xem kỹ tay trái chính mình, còn khá bình tĩnh tính toán, cuối cùng nên cắt ngón nào có thể dứt khoát vứt bỏ đam mê của tôi với đàn vĩ cầm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt và công việc tương lai.....

Tôi còn chưa quyết định xong, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Tề Ca như một trận gió lốc ủa vào, dùng một cước đá rút Tàng đao trong tay tôi. Tôi giật mình nhìn mắt hấn chứa đầy lửa giận đóng cửa, từng bước đi đến gần mình.....

Sớm cảm thấy cậu ổn, thứ hỗn đản không tiền đồ! Bản lĩnh quá rồi phải không, muốn chết à?|| Nói xong, hấn bay lên đá một cước về phía tôi.

Tôi ôm bụng lùi ra sau vài bước, dựa vào tường ho khan, mở miệng mắng dứt quăng: Người... có bệnh..... Ai... mẹ nó ai muốn chết?... Lão tử... lão tử còn chưa sống đủ nữa! Dù có chết... cũng muốn kéo người... làm tấm nệm lưng.....||

Tề Ca đem cánh tay phải dè ngang cổ tôi: Không muốn chết? Vậy cậu nửa đêm cầm dao gọt tay múa chân là ý gì? Định hù dọa người à?||

Ngửi hơi thở có chứa mùi hương bạc hà quen thuộc kia, tôi cúi thấp đầu, nhỏ giọng trả lời: Bởi vì... tôi không muốn kéo đàn vĩ cầm nữa.||

Ồ diên!|| Hấn tăng lực cánh tay, tôi cảm thấy cái cổ sắp bị hấn đè muốn đứt.

Hấn nhìn nhìn cánh cửa, nghiêng đầu đến sát bên tai tôi, tận lực đè thấp giọng: Một chút thất bại nhỏ mà cậu lại như vậy, tiền đồ quá ha! Tôi đổ máu đổ lấy danh ngạch dự thi cho cậu, tôi còn chưa nói cái gì, cậu lại bày ra quỷ bộ dáng nửa sống nửa chết trước!||

Đổ máu? Đem danh ngạch dự thi đổi cho tôi?|| Đầu óc tôi có chút hỗn loạn, nhắm mắt tự nhủ mình phải bình tĩnh lại. Tề Ca buông cánh tay đang áp chế cổ tôi ra, vỗ vỗ ngực tôi giúp thuận khí.

Tôi thô bạo đá hấn một cái, khuất nhục và phần nộ trong ***g ngực đan vào nhau, bốc lên dữ dội. Giọng nói có phần run run: Tề Ca, không phải là người cảm thấy ta bị thua thiệt vì bị người thượng, cho nên định lấy danh ngạch dự thi đến để bồi thường?||

Bốp|| một tiếng, tay phải Tề Ca giáng cho tôi một cái tát vang dội, đầu tôi bị đánh lệch về một bên. Tôi không thấy đau, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, lỗ tai ong ong, gò má trái lẫn tai trái đều nóng ran run lên bần bật. Tôi không bưng mặt, chỉ đứng đối diện nhìn hấn như là kẻ thù. Căn phòng không bật đèn, chúng tôi không thấy rõ biểu tình của đối phương, chỉ nhìn thấy đôi mắt long lên sáng ngời chất chứa phần nộ.

Cửa phòng tắm lại bị mở ra, Mã Tiêu Tiêu và Tôn Sâm vẫn bị động tĩnh của chúng tôi đánh thức. Không biết ai mở đèn, Tề Ca tiện tay vớ lấy vật nào đó quăng qua, gầm nhẹ một

tiếng: Đóng cửa!|| Đèn sáng một chút liền tắt ngay, cái chai nhựa nặng trĩu rơi xuống đất, ừng ực chảy ra, mùi nước tẩy chậm rãi bốc lên.

Các cậu làm sao vậy? Ban ngày hai người còn vui vẻ, nửa đêm liền trình diễn Tam xoá khẩu?|| Tôn Sâm bắt đầu nói đùa, lôi kéo Tề Ca, Có chuyện gì ngày mai nói đi, ngủ thôi.||

Tề Ca bị Tôn Sâm kéo ra ngoài, đi tới cửa, hấn quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào tôi: Vu Tiệp, người nhớ kỹ cho ta, hai sự kiện kia không liên quan, không hề liên quan!||

Tề Ca! Người cũng nhớ kỹ cho ta, cho dù là người thiếu nợ ta, cũng đã hết sạch rồi. Chúng ta thanh toán xong, không ai nợ ai!|| Tôi trừng mắt lại hấn, nói giống như phi đao, từng nhát từng nhát ném tới.

Người vọng tưởng!|| Hấn bỏ xuống ba chữ này xong, xoay người bỏ đi.

Mã Tiêu Tiêu tiến đến bên cạnh tôi, thở dài một hơi: Các cậu..... thôi, mau quay về ngủ đi.||

Tiêu Tiêu,|| tôi chụp lấy tay Mã Tiêu Tiêu, khấn trương nhìn hấn, Cậu nói cho tôi biết, cái ngày tôi đánh nhau với đám người ngành dương cầm, Tề Ca đã nói gì với lão sư?||

Cái này đã không còn quan trọng!|| Mã Tiêu Tiêu rút cánh tay bị tôi chụp lấy, khuyên tôi: Cậu đi ngủ trước đi, sáng sớm mai có tiết nữa.||

Cậu không nói tôi cũng đoán được.|| Tôi chịu đựng choáng váng cùng với tiếng ong ong trong tai, vịn lấy vách tường sau lưng tự giễu cười nhạo: Hấn chắc chắn nói với lão sư là hấn muốn đem danh ngạch dự thi tặng cho tôi, lão sư không đồng ý, có phải hay không?||

Mã Tiêu Tiêu không nói gì, tôi biết, đây là hấn ngầm thừa nhận. Tôi dựa lưng tường ngửa mặt lên trời cười dài: Tôi thật ngu ngốc, cậu đã sớm nhìn ra hấn cố ý bị thương cánh tay, mà tôi vẫn chẳng hay biết gì.||

Tề Ca cũng là có ý tốt, hấn cảm thấy các người là bạn thân của nhau nên.....|| Mã Tiêu Tiêu phát giác tôi không ổn, đi tới kéo tôi.

Ha ha! Bạn thân đấy!|| Tôi quý dị cười lên, Còn thân hơn so với các cậu tưởng tượng nữa kia! Thân đến mức cùng đến cùng đi, lấy trả giá để được hồi báo.....||

Ngủ đi!|| Mã Tiêu Tiêu mạnh mẽ tha tôi về phòng ngủ.

Nằm trên giường, tôi nhìn lên trần nhà, bên tai tựa như nghe tiếng biển rộng thét gào, còn ngực nặng nề như bị một tảng đá lớn đè ép. Tề Ca, cậu biết rõ quyền tiền sẽ tổn thương lòng tự trọng, vì sao lại không biết cậu làm như thế sẽ đồng dạng tổn thương lòng tự trọng của tôi? Tôi không cần cậu cố ý khiêm nhường, thứ tôi muốn chính là tôn nghiêm nguyên vẹn! Cậu cần bản không nợ tôi cái gì, bởi vì tôi, cam tâm tình nguyện!

Một đêm không ngủ, không cần Tôn Sâm bên cạnh kêu quỵ cũng đủ biết sắc mặt mình có bao nhiêu kém. Nhưng khi soi gương, tôi vẫn bị giật mình vì bộ dạng khủng bố của bản

thân. Quầng mắt đen thui hõm vào, vết bầm bên má trái sưng đến dọa người, hai bên mặt đã không còn cân xứng. Càng đáng sợ hơn là, nằm nguyên một đêm, chứng ừ tai và chóng mặt của tôi không hề chuyển biến tốt, cái đầu chỉ cần động đập chút thì tiếng ồn trong tai liền âm ỉ vang lên.

Từ phòng tắm đi ra, tôi gặp phải Tề Ca, hần há miệng thở dốc vừa muốn nói, tôi nhanh chóng dời tầm mắt không nhìn hần, mặt mày lạnh lùng lướt ngang qua.

Cổ nén khó chịu trong người, tôi kiên trì đi vào phòng học. Tiết học nghe nhạc tấu, tiếng ồn trong tai làm tôi căn bản không thể phân rõ từng nốt nhạc. Lão sư cảm giác được tôi biểu hiện khác thường, xem xét vết bầm trên mặt tôi, thực nghiêm khắc bảo tôi: Tôi phụ trách dạy học, kiểm tra sắc mặt không nằm trong phạm vi chức trách của mình. Tôi mặc kệ là em đánh nhau với ai, nhưng tôi phải nhắc nhở, màng tai của em có thể bị thương, cái này trực tiếp ảnh hưởng đến hiệu suất nghe giảng. Em phải nhanh chóng đi khám và điều trị đi, không thể kéo dài thêm đâu. Lúc ông xoay người, tôi nghe được ông thở dài lẩm nhẩm: Học sinh bây giờ thật là.....

Vừa tan học, Tề Ca chạy lại đây, không thêm nói một câu, chụp lấy cổ tay tôi tha ra bên ngoài. Tôi giãy tay hần liều mạng muốn tránh né, nhưng vẫn bị kéo từng bước một ra khỏi chỗ ngồi. Trong lúc tranh chấp, tiếng bàn va chạm phải vang lên, một đồng bàn nằm bừa bãi trên mặt đất, những đứa bạn chung phòng tò mò quay đầu lại nhìn. Tôi vùng vẫy bị hần lôi tới trước cửa phòng, Mã Tiêu Tiêu chạy lại ngăn cản.

Tề Ca, cậu không cần quá đáng! Ngữ khí của Mã Tiêu Tiêu vô cùng nghiêm khắc, nói xong, hần thương hại liếc nhìn tôi một cái. Ánh mắt hần làm tôi xúc động muốn rơi lệ.

Cút ngay! Tề Ca gầm lên với Mã Tiêu Tiêu.

Khẩu khí của Mã Tiêu Tiêu bỗng chốc dịu xuống: Tề Ca, tôi không biết các cậu đã xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng tất cả mọi người là anh em tốt. Hần bị thế này, cậu không thể ra tay với hần nữa.

Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm gì hần. Bàn tay Tề Ca đang nắm chặt cổ tay tôi thoáng chút buông lỏng, Tôi dẫn hần đi tìm bác sĩ.

Mã Tiêu Tiêu gật gật đầu, nghiêng người để cho chúng tôi đi qua.

Bác sĩ nói, màng tai tôi bị thủng, nhưng không nghiêm trọng đến mức phải mổ, có thể dựa vào năng lực tái tạo của màng tai, chờ nó tự động khép lại. Cảm giác choáng váng dần biến mất, nhưng ù tai vẫn tiếp tục kéo dài đến khi màng tai tôi lành lặn hoàn toàn, quãng thời gian này mất khoảng một tháng.

Từ phòng y tế đi ra, tôi đi nhanh như bay ở đằng trước, Tề Ca vội nhắm mắt theo đuôi đằng sau. Tôi tức giận dừng chân, xoa cổ tay sưng đỏ nói với hần: Nếu người đi theo ta, ta lập tức đem chuyện ta và người ở trên giường nói ra.

Nghe xong những lời này, Tề Ca ngừng bước. Tôi biết, câu uy hiếp này phi thường hữu hiệu đối với hần, hần tuyệt đối không dám để chuyện đó lộ ra. Kỳ thật, tôi cũng sợ hãi, kiểu uy hiếp này cũng đồng dạng hữu hiệu đối với tôi.

Qua một tuần, đầu tôi hết bị choáng váng, nhưng chứng ù tai vẫn chưa hết. Trong khoảng thời gian ấy, tôi không hề nói chuyện với Tề Ca lấy một lời, thậm chí con mắt còn không thêm nhìn.

Chiến tranh lạnh đến ngày thứ bảy, tối đó, Tề Ca đeo tai nghe nằm trên giường nghe nhạc hoà tấu, tôi buồn bực ngồi trước bàn học bôi nhựa thông lên cây vĩ, Mã Tiêu Tiêu và Tôn Sâm không biết mắc chứng thần kinh gì, tranh luận tới mức mặt đỏ tía tai về chiêu thức đấu kiếm giữa Pháp và Ý.

...Pháp chú trọng tính linh hoạt của động tác tay, không như Ý động tác chém có lực sát thương hơn... Nói xong, Mã Tiêu Tiêu thuận tay giật lấy cây vĩ tôi đang cầm, bày ra tư thế đấu kiếm vung múa vài đường trên không trung, Lúc này mới thể hiện được cách đấu...

Không đợi hần nói xong, tôi đã muốn theo bản năng nhào lên giật cây vĩ trở về, bật đèn bàn cẩn thận kiểm tra.

Tôn Sâm thốt một tiếng, bữu môi: Có cần thế không? Cây vĩ là dùng để sử dụng, có cần trân trọng đến mức vậy không?

Tề Ca nằm trên giường bật mạnh ngồi dậy, nhìn trừng trừng cây vĩ trong tay tôi. Đó là một cây vĩ gỗ sai-pan 61 khắc y hệt như cái của hần. Lòng một trận bồi hồi, che giấu đi đến trước bàn học thu gom nhạc phổ và cây đàn, bỏ lại một câu Tôi đi phòng luyện đàn, mở cửa chạy ra ngoài.

Mã Tiêu Tiêu gọi lại: Bây giờ cậu nghe còn không rõ, làm sao luyện đàn?||

Tề Ca đứng lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi chăm chăm giống như muốn nói cái gì,....

Không sao, coi như luyện chơi, tìm lại cảm giác vậy!|| Tôi thuận miệng trả lời Mã Tiêu Tiêu, vội vàng đóng cửa phòng ngăn cách ánh mắt nóng rực của Tề Ca.

Hơn mười giờ, tôi ra khỏi phòng luyện đàn, ở đại sảnh gặp được Tiểu Từ Nhân từ trên lầu đi xuống. Đây là lần đầu tiên chúng tôi lại gặp mặt sau vụ đánh nhau hôm đó. Hắn đứng trước cầu thang nhìn tôi cười khẩy, tôi làm như không thấy đi lướt qua hắn, hắn liền đi theo sau. Tôi không muốn đánh nhau, nếu hắn không tấn công, tôi tuyệt đối sẽ không chủ động ra tay, thích chơi trò theo dõi thì cứ việc làm.

Tôi không muốn bị nhiều người xem, liền chọn một con đường nhỏ yên tĩnh đi về phòng trọ. Đi đường này phải xuyên qua một con hẻm nằm giữa hai toà nhà bỏ hoang, hai đầu hẻm đều có gắn hàng rào lưới sắt, nếu muốn đi thì nhất định phải vượt qua đồng trở ngại này. Rất nhiều sinh viên thà rằng đi đường vòng xa hơn, cũng không chịu đi con đường tắt đầy rắc rối. Bởi vậy, con đường này rất ít người đi ngang, cho dù thật sự có xảy ra đánh nhau, cũng sẽ không lôi kéo nhiều người vây xem.

Tôi nhảy qua cái hàng rào thứ nhất, lưng thưng đi dọc theo con đường chật hẹp giữa hai toà nhà, Tiểu Từ Nhân cũng theo sát nhảy từ trên hàng rào xuống.

Uy!|| Hắn gọi một tiếng. Tôi cười cười xoay người. Xem ra hắn quyết định khai chiến với tôi một lần nữa tại đây.

Trong nháy mắt xoay người, tôi thấy Tề Ca từ hàng rào thả người nhảy xuống sau lưng hắn. Nguyên lai Tiểu Từ Nhân kêu Uy!|| kia không phải gọi tôi.

Hai đánh một là không công bằng, đúng không?|| Tiểu Từ Nhân nhìn Tề Ca rồi lại nhìn tôi, cắn răng nói: Thì ra là người sắp đặt!||

Người anh em, chuyện lần trước đắc tội nhiều quá. Bọn ta cũng mong có cơ hội giải thích với người.|| Tề Ca giật khoé miệng, bày ra một nụ cười tươi rói.

T...|| Tôi vừa định nói không phải, lập tức bị Tề Ca đánh gãy: Cậu xấu hổ thì đừng nói. Người của ngành dương cầm sẽ không tính toán chi li đâu.||

Tiểu Từ Nhân lại dò xét tôi và Tề Ca một chập, nửa tin nửa ngờ: Quên đi, đánh nhau mà bị trường phát hiện thì thể nào cũng bị gạch tên.||

Vậy người còn đi theo ta?|| Tôi cảm thấy hắn thật sự buồn cười.

Ai đi theo người hử? Ta chỉ muốn vượt qua, cho người đi theo sau kia kia! Ai biết người đi đường nhanh như vậy.|| Tiểu Từ Nhân đảo mắt xem thường, đi thẳng về phía trước, bay qua một cái hàng rào sắt rồi mất hút trong bóng đêm.

Tề Ca đi đến bên cạnh tôi, hơi xấu hổ mở miệng: Thật đúng là mẹ nó trùng hợp.||

Trùng hợp cái rắm!|| Tôi khinh thường bĩu môi. Hắn nhất định là đi theo chúng tôi từ phòng luyện đàn, còn có mặt mũi nói trùng hợp.||

Đừng nghĩ trốn tôi, cậu trốn không thoát đâu.|| Hắn kéo tôi vào trong lòng, gắt gao đặt tại ngực.

Mũi của tôi.... đề muốn gãy nè!|| Mặt tôi chôn trong lòng Tề Ca, cái gáy lại bị tay hắn ấn chặt, cơ hồ cũng bị đề tiến vào trong ***g ngực hắn, cái mũi đau ê ẩm.

Lắm mềm!|| Hắn buông ra, nâng mặt tôi lên, tinh tế hôn lên hàng lông mi, con mắt, Tin tưởng tôi, hai sự kiện thật sự không liên quan, tôi thật sự không phải muốn tổn thương lòng tự trọng của cậu.....|| Gần từng tiếng một, theo cái hôn của hắn tiến vào trong miệng tôi. Sau đó, nóng bỏng lướt qua cổ họng, thấm vào con tim.

Hắn cởi dây nịt của tôi ra, ở bên tai tràn ngập ní non hấp dẫn: Biết không? Tôi vừa rồi nghe đi nghe lại L'Apres-midi d'un Faune suốt. Sắp nhớ cậu muốn chết rồi!||

Tôi ngửa cao cổ rên rỉ, cổ đứng thẳng người thở hổn hển mắng, Mẹ nó, có phải máu màu vàng khắp người người đều đang sôi trào đúng không?||

Cậu mở miệng thật là, để xem tôi thu thập cậu thế nào!|| Tề Ca kéo quần dài lẫn quần lót của tôi xuống tới mắt cá chân, hạ thân của tôi trong chớp mắt liền bại lộ giữa gió đêm mùa hè, ở dưới ánh trăng sáng tỏ.

Mặt tôi dán vào vách tường thô ráp, thân thể bị hấn dùng lực kéo vào trong lòng lại bị đột ngột đẩy về phía tường. Tôi đau muốn khóc, lại hạnh phúc muốn cười.

Tôi gian nan xoay đầu, khuôn mặt kích tình mãnh liệt của Tề Ca bị ánh trăng phủ một tầng ánh sáng mờ ảo, giống như Mục Thần mà tôi vẫn nằm mơ.

Tề Ca.....|| Tôi cúi đầu gọi tên hắn, thanh âm đúng là mị hoặc mê người chưa từng có.

Àn?|| Hắn chậm động tác lại, gương mặt ướt đẫm mồ hôi dán vào một bên mặt tôi.

Hôn tôi.....|| Tôi hé mở đôi môi cùng chờ đợi.

Tề Ca ôn nhu tỉ mỉ hôn tôi, đầu lưỡi vẽ loạn trên vành tai tôi, thủ thỉ bên tai: Khi ấy tôi nhất định điên mất rồi..... Mới có thể xuống tay nặng như thế. Đừng hận tôi.... thật sự là....lời cậu nói... rất đáng giận.....||

Tôi mơ hồ đứt quãng nói: Nếu... cậu xuống tay không đủ nặng... Tôi sẽ.... hận cậu cả đời....|| Nếu hắn không hề ra tay, mà là ngầm thừa nhận lời tôi nói, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

Đứa ngốc này, tên thủy yêu ngu ngốc này!||

Tề Ca bất ngờ dùng lực đẩy mạnh thắt lưng tôi một cái, tôi thất thanh hét chói tai. Mới vừa kêu nửa tiếng, miệng lập tức bị tay hắn che lại, hoá thành từng tiếng nức nở.....

Tôi thề, quyết không tổn thương cậu nữa dù chỉ là một ngón tay!||

Mã Tiêu Tiêu và Tôn Sâm đối với chuyện tôi với Tề Ca đột nhiên hoà hảo, lại càng thân thiết hơn so với trước kia, cảm thấy thập phần kì quái. Mã Tiêu Tiêu không ngừng nhắc đi nhắc lại: Nửa đêm tự dưng mặc danh kỳ diệu đánh nhau một trận, lại tự dưng nửa đêm mặc danh kỳ diệu làm lành, hai người các cậu đúng là quái nhân.|| Tôn Sâm đối với việc tôi trở nên tốt tính càng buồn bực hơn. Lúc mang tai tôi chưa lành hẳn, thính lực còn không tốt, đã lỡ miệng mắng tôi kẻ điếc||, tôi vẫn mỉm cười không để tâm, làm hắn không khỏi hồ nghi: Đừng nói là cậu nhện một ngày ngào đó thừa dịp tôi không chuẩn bị, hung hăng trừng trị tôi một lượt nha?||

Ban đêm ở phòng trọ, tôi thường thường nằm nghiêng trên giường, dõi mắt trông về phía Tề Ca ở chiếc giường đối diện, nhìn gương mặt ngủ say như đứa nhỏ của hắn, nhìn hắn buông cánh tay bên cạnh giường, nhìn hắn trở mình, vẫn nhìn mãi cho đến khi giấc ngủ cướp đi ý thức. Có đôi khi, Tề Ca cảm thấy tôi đang nhìn mình, liền ngẩng đầu nhìn lại tôi, chúng tôi liền lặng lẽ đối diện trong bóng đêm, ánh mắt đan vào nhau. Nếu khi đó có người đi xuyên

qua tầm mắt đang dây dưa giữa chúng tôi, có lẽ sẽ bị tổn thương đi! Thỉnh thoảng, chúng tôi khẽ khép mở đôi môi, cách xa mấy thước không gian, ở bầu không khí im ắng hôn môi. Càng nhiều thời điểm chúng tôi không kiềm nổi bản thân, chạy vào phòng tắm làm chút triền miên ngắn ngủi.....

Mỗi khi Tề Ca tắm, tôi từng nhiều lần giả vờ muốn dùng nhà xí mà chạy vào, dựa lưng vào tấm gương bị hấn hôn đến toàn thân đều hư nhuyễn.... Khi hắn không chịu đựng được nữa mà luồn tay vào quần tôi, tôi cố gắng khắc chế dục vọng sôi sục trong người, giãy khỏi cái ôm của hắn chạy trốn về phòng ngủ, mặc luôn quần áo ướt chui vào trong ổ chăn, hai tay bưng gò má đang nóng lên, cười ngây ngô không tiếng động.....

Còn lúc tôi tắm rửa, Tề Ca cũng từng nhiều lần làm bộ như muốn dùng nhà xí mà tiến vào, ôm thân mình trần trụi của tôi, hôn khắp toàn thân tôi, ở ngực ở bụng hắn in vô số vết hôn đỏ bừng.... Tôi đẩy đầu hắn ra, không cho môi hắn dừng ở trên cổ mình. Mùa hè đã tới rồi, không thể mặc áo cao cổ.... Còn sót lại một chút ý thức làm cho tôi nâng mặt Tề Ca lên, hôn thật mạnh lên môi hắn, rồi bất thành linh đấy hắn ra: Mau cút, bọn họ muốn nghỉ ngơi bây giờ.||

Thế nhưng, chúng tôi vẫn khiến cho hai vị bạn chung phòng hoài nghi.

Lúc tôi cùng Tề Ca một trước một sau bước ra khỏi cửa nhà tắm, Tôn Sâm chỉ vào chúng tôi hô lên: Hai người các cậu có bệnh phải không?||

Tôi sợ tới mức mồ hôi lạnh vù vù ứa ra, nhớ đến hần từng nói Nam nhân không cần nữ nhân, chắc chắn có bệnh||, trái tim càng đập mạnh dữ dội. Tôi cố đóng chặt đôi môi, sợ trái tim thật sự nhảy ra khỏi miệng.

Sắc mặt Tề Ca tức thì trở nên trắng bệch. Hần mặt mày cứng ngắc, miệng mồm lắp bắp: Cậu, cậu có ý gì?||

Có ý gì?|| Mã Tiêu Tiêu từ bàn học xoay người, đón câu chuyện hỏi ngược lại, Hai người các cậu có phải vừa nghe tiếng nước chảy ào ào liền không kiểm được tiểu tiện nha? Hề một người tắm sẽ có một người đi nhà xí, định uống nước tiểu cóc a?||

Tôi và Tề Ca đồng thời thở ra một hơi, nhìn nhau hiểu ý, một người tiến lên tóm Mã Tiêu Tiêu, người kia tóm Tôn Sâm, cùng cho một trận.

Tôi cho các cậu miệng chó không phun được ngà voi.|| Tôi kéo ngược tay Mã Tiêu Tiêu ra sau, đè hần nằm sấp trên giường, đầu gối đặt trên lưng hần quát lớn: Nói, ai uống nước tiểu cóc? Hả?||

Tôn Sâm bị Tề Ca bóp cổ ấn tại vách tường, hữu khí vô lực xin tha: Ta thua, ta thua, đại ca. Là ta có bệnh, ta có bệnh viêm bàng quang, ta có bệnh chó đại được chưa?||

Nghe nói, người bệnh viêm bàng quang không thể nhịn tiểu, còn bệnh chó đại thì sợ nước, mà người nếu uống nhầm nước tiểu cóc khi nghe tiếng nước chảy thì sẽ không nhịn được nước tiểu.

Hết chapter 8

Tam xoá khẩu (ba ngã rờ):

Một bộ phim điện ảnh hình sự Hồng Kông do Quách Phú Thành, Trịnh Y Kiện, Ngô Ngạn Tổ đóng vai chính.

9. Chương 9

Mùa hè năm 2000, vì kiếm chút tiền lộ phí đi Pháp, tôi và Tề Ca đại đa số thời gian đều ở nhà hàng Tây và quán bar kéo đàn. Chuyến du lịch mỹ mãn ở Tây Tạng làm tôi đổi với chuyến du lịch Pháp ngay Tết âm lịch tràn đầy chờ mong, lần lượt mộng tưởng được cùng Tề Ca đuổi theo dấu chân của Debussy, dạo chơi ở học viện âm nhạc Paris, ở con đường Mallarme tại Paris cùng linh hồn Mallarme đối thoại.....

Tháng 9 năm 2000, sau khi khai giảng năm 3 không bao lâu, ở tiết học lịch sử âm nhạc phương Tây, giáo sư mở tấm ảnh chân dung của Debussy ra, bắt đầu giảng về nhân vật tiêu biểu của trường phái ấn tượng trong lịch sử âm nhạc Châu Âu.

Nếu muốn lĩnh hội âm nhạc của chủ nghĩa ấn tượng, không thể không thưởng thức tác phẩm thành danh L'Après-midi d'un Faune của Debussy.....

.... Kết cấu của tác phẩm là ba dạng nhạc khúc cùng sự kết hợp nguyên tắc biến tấu..... Nội dung câu chuyện kể về Mục Thần gặp được tinh linh, Mục Thần truy đuổi tinh linh và Mục Thần mất đi tinh linh.....||

.....Trong thần thoại Hy Lạp cổ, nửa người nửa thú Mục Thần tượng trưng cho sức sáng tạo, âm nhạc, thơ ca và tình ái, đồng thời cũng là biểu tượng cho sự khủng hoảng và ác mộng.....||

Nghe giáo sư giảng bài, tôi bắt đầu thất thần. Đối với tôi mà nói, Tề Ca là tượng trưng cho sức sáng tạo, âm nhạc, thơ ca và tình ái, hay là dấu hiệu của sự khủng hoảng và ác mộng?

.....Vở kịch ballet cùng tên dựa vào tác phẩm giao hưởng này, được xem như tác phẩm mở đầu cho thời kỳ cận hiện đại, cũng là một trong số ít tác phẩm lấy nhân vật nam giới làm nhân vật chính.||

.....Vũ công nam nổi tiếng Nijinsky (Vaslav Nijinsky), đồng thời là người tình đồng tính của nhân vật văn hoá nổi tiếng Diaghilev (Sergei Diaghilev), đã can đảm đem một vài động tác thủ *** vào phần cuối của bài biểu diễn, ngay lúc đó đã gây sóng to gió lớn....||

Nghe nói đối với những người quá say mê tác phẩm giao hưởng này, đều có khuynh hướng đồng tính luyến ái, ví dụ như Nijinsky. Ha ha, nói đùa thôi. Các em nếu có cơ hội, nên thưởng thức một chút bộ kịch ballet cùng tên, sẽ giúp ích cho việc lý giải khúc mở đầu (Prelude) của bộ giao hưởng này....||

Mặt sau giáo sư nói tiếp cái gì, tôi nghe không rõ. Trong đầu lặp đi lặp lại mấy chữ đối với những người quá say mê L'Après-midi d'un Faune ||, đồng tính luyến ái||, bất giác mồ hôi đã ướt đầm.....

Hai ngày sau, Tề Ca dựa vào mối quan hệ của mẹ hắn, mượn được cuốn băng ghi hình vở ballet L'Après-midi d'un Faune do Nijinsky đóng vai chính. Tôi cùng Tề Ca ngồi trước màn hình TV, nhìn Nijinsky cùng Thủy tinh linh dùng vũ điệu hai người thể hiện mộng đẹp của Mục Thần trong tiếng nhạc quen thuộc tiếng sáo nhẹ dần tưởng chừng như khi có khi

không, Thủy tinh linh lặng lẽ lui ra, Mục Thần vẽ mặt mê mang dựa vào hồi ức tuyệt vời ban nãy mà nằm thủ ***, suy đoán đó là hư ảo hay vẫn là chân thật....

Tay phải tôi bị Tề Ca siết gắt gao, đầu ngón tay bị chai của hắn tưởng chừng muốn đâm vào da thịt tôi, lòng bàn tay ướt ẩm ướt dính chặt lấy mu bàn tay tôi.

Đã muốn lên thuyền trộm, nếu nhảy xuống biển, chỉ có thể chết còn không nhảy xuống, chính là kẻ trộm. Sự thật chính là đơn giản như vậy.

Một tháng sau, ngày lễ quốc khánh 1 tháng 10. Một đơn vị hành chính quốc gia nào đó tổ chức lễ kỉ niệm sáu mươi năm ngày thành lập, mời chúng tôi đến hội trường biểu diễn mở màn cho buổi hoà nhạc mừng quốc khánh. Đơn vị kia nằm ở ngoại thành Bắc Kinh, từ nội thành đến đó mất hơn ba giờ ngồi xe. Một đám người chúng tôi ngủ say đến mức tiếng ngáy nổi lên bốn phía, nước miếng chảy dài.

Sau khi nghỉ ngơi ăn cơm chiều ở căn tin cơ quan, chúng tôi ùn ùn kéo vào phòng thay đồ đổi trang phục biểu diễn, lại như ong vỡ tổ chen vào gian hóa trang phía sau hậu trường chờ đợi lên sân khấu lẫn rôm rả nói chuyện phiếm. Tôn Sâm bắt đầu thuyết giảng bách khoa toàn thư về phương pháp tán tỉnh con gái, khiến cho một đám sắc lang chảy nước miếng nhỏ giọt, tiếng hô hô không ngừng.

Tôi ngồi ở ghế hóa trang điều chỉnh dây đàn, Tề Ca đứng trước gương so cao thấp chiếc nơ của mình. Nơ của hắn chắc bị túi hành lý đè ép, cho nên đeo xong thế nào cũng bị vênh lên một bên, kéo phăng xuống không được. Hắn rầu rĩ cực kỳ, y hệt con mèo nhỏ chạy theo đùa giỡn cái đuôi của bản thân, tôi nhìn không được nở nụ cười.

Hắn từ trong gương thấy tôi cười, xoay người hướng về phía tôi hất mặt: Đứng đứng yên xem náo nhiệt, mau tới giúp tôi cái!||

Tôi không dám thân mật tiếp xúc với hắn trước mặt bao nhiêu người, càng sợ hắn thừa cơ hội động tay động chân, hậm hực đáp: Mặc kệ! Cậu có tay có chân để làm gì cơ chứ?||

Hắn cười gian đi đến trước mặt tôi, dùng thanh âm gần như thì thầm: Cái đó còn phải hỏi cậu, tay tôi đem qua dùng để làm gì nhỉ?||

Tôi thẹn quá hóa giận, cầm một chai nước khoáng còn chưa mở nắp định đánh hắn, hắn linh mãnh né tránh, bắt lấy cổ tay tôi....

Tề Ca! Có người tìm!|| Không biết ai hô một tiếng.

Tề Ca dĩ nhiên không muốn buông tha tôi, hắn cũng không thèm quay đầu lại trả lời: Muốn tìm thì tự đi vào tìm! Bốn đại gia bây giờ không rảnh!||

Tôi đã muốn vào được.||

Tôi và Tề Ca theo tiếng nhìn lại, là công chúa của quần huyện hệ: Lạc Cách Cách.

Anh hiện tại có rảnh không?|| Lạc Cách Cách khê mở môi xinh, mỉm cười. Quả nhiên là cười khuynh thành.

Tề Ca ngượng ngùng bỏ cổ tay tôi ra, theo bản năng sờ sờ cái nơ không chỉnh được trên cổ áo của mình, hỏi: Tìm tôi có chuyện gì không?||

Đi ra ngoài nói đi! Gian hóa trang rất ồn, ở trong này nói chuyện là phải hét mới được. Giọng của em chịu không nổi.|| Thanh âm dịu dàng điềm đạm như thế, ai có thể cự tuyệt nàng được?

Tề Ca sóng vai Lạc Cách Cách đi về phía cửa. Tề Ca mặc một thân áo đuôi tôm màu đen, thân mình cao ngất Lạc Cách Cách xúng xính trong chiếc váy trắng, dáng người thướt tha. Lòng bỗng nhiên nhói một chút, bọn họ... thoáng giống một đôi kim đồng ngọc nữ chuẩn bị tiến đến lễ đường.

Giọng của em chịu không nổi!|| Có người bắt chước giọng Lạc Cách Cách nói chuyện, khiến cho cả đám cười vang. Bọn họ bắt đầu suy đoán quan hệ giữa Tề Ca và Lạc Cách Cách, có người nói sớm đã quen nhau, có người nói vừa mới bắt đầu, có người nói đang bắt đầu theo đuổi, còn có người nói Tề Ca đang lạt mềm buộc chặt..... Sau đó đề tài chuyển sang Lạc Cách Cách, mơ hồ nghe bọn họ tranh luận cái gì là B hay là C. Cụ thể nói cái gì đó, tôi căn bản không nghe lọt vào tai, trong đầu cứ loạn thất bát tao.

Tôi đang thất thần, đột ngột bị gương mặt phóng đại của Tôn Sâm dọa giật nảy người.

Tôn Sâm cầm túi sách quơ qua quơ lại trước mắt tôi: Túi sách của cậu hả?|| Chiếc điện thoại di động trong túi đang reo không ngừng.

Là của tôi.|| Tôi tiếp nhận cái túi tìm kiếm chiếc di động bên trong. Tiếng chuông đã ngừng, màn hình hiển thị năm cuộc gọi nhớ, tất cả đều là Tề Ca gọi đến.

Tôn Sâm đứng một bên cần nhân: Tìm khắp gian phòng hóa trang, ai ngờ là di động của cậu. Tiếng chuông điện thoại của mình đều không nhớ, phải di động của cậu không đó? Ăn trộm đúng không?||

Tôi không để ý Tôn Sâm chế nhạo, gọi điện cho Tề Ca, hỏi hắn có chuyện gì.

Tề Ca ở trong điện thoại oán giận: Làm gì thế? Cả buổi trời không tiếp điện thoại?||

Nghe bách thư toàn khoa tán tỉnh con gái phiên bản mới nhất nên nhập thần.|| Tôi khó chịu trả lời.

Đến phòng nghỉ bệnh cạnh lối thoát hiểm phía đông tìm tôi, có chuyện cần nói!||

Ở ngoài cửa phòng, tôi đụng phải Lạc Cách Cách mới từ bên trong đi ra, nàng cúi đầu cười, nhẹ nhàng lướt qua tôi.

Đẩy cửa ra, vừa thoáng thấy Tề Ca, tôi phát hiện chiếc nơ trên cổ hắn đã chỉnh tề như mới, không giống như vừa rồi cứ vênh lên một bên, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Tôi vẽ mặt âm trầm hỏi hắn: Lời hay không che giấu, che giấu không phải lời hay. Có chuyện gì mà phải trốn trong này nói?||

Tề Ca ngồi trên sofa cười ngoác tôi qua: Lại đây, tôi với cậu nói lời hay.||

Tôi đi qua, mới vừa ngồi xuống bên cạnh hắn, hắn liền khoác tay lên eo tôi: Đêm qua cậu mệt, lát biểu diễn xong trực tiếp về nhà đi!||

Tôi hất tay hắn ra, ngữ khí lạnh băng: Còn cậu?||

Hôm nay là buổi cuối, ngày mai 11 được nghỉ, nhà của mấy đứa nữ sinh cùng khoa nằm ở Bắc Kinh, cho nên không muốn đi nhờ xe về trường mà trực tiếp về nhà luôn. Nhưng chỗ này rất vắng vẻ, con gái một mình kêu xe về không an toàn. Lạc Cách Cách muốn nhờ mấy nam sinh cùng khoa về trường như họ đi chung, đưa các nàng về nhà.|| Nói tới đây, hắn lại duỗi tay ra ôm tôi, Tôi nói Lạc Cách Cách là thân thể cậu không thoải mái, cho cậu diễn tấu xong đi về trước. Tôi đưa Lạc Cách Cách về xong thì sẽ lập tức tìm cậu ngay.||

Ừ!|| Tôi lung tung đáp ứng một tiếng, đứng lên kéo hắn, Quay lại thôi, phải điểm danh.||

Tề Ca cười bảo: Đề nghị này của Lạc Cách Cách khiến bọn nam sinh khoa chúng ta vui sướng muốn chết, làm hộ hoa sứ giả, bọn họ cầu còn không được kìa!||

Là cậu cầu còn không được thì có!|| Tôi phiết miệng lẩm bầm.

Hắn đá nhẹ một cước vào đầu gối của tôi, mắng: Cút một bên đi!!

Tôi một mình nằm trên giường, tưởng tượng cảnh Tề Ca đưa Lạc Cách Cách về nhà, tưởng tượng bọn họ sẽ nói cái gì. Nửa tỉnh nửa mê dường như nhìn thấy Tề Ca mặc lễ phục màu đen, ôm lấy Lạc Cách Cách mặc áo cưới đi vào nhà thờ. Mục sư lớn tiếng tuyên bố: Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu. Tề Ca cười tươi hôn môi Lạc Cách Cách, Lạc Cách Cách ngẩng mặt hạnh phúc mỉm cười. Tôi trốn tránh ở một góc nhà thờ lặng lẽ khóc, nước mắt ào ạt chảy xuống, ngay cả con mắt đều nóng hổi.....

Con mắt? Sao lại nóng như vậy được? Tôi hơi hơi mở mắt ra, phát hiện Tề Ca đang hôn đôi mắt của mình. Cảm giác được lông mi tôi rung động, hắn ngẩng đầu, mỉm cười hỏi han: Gặp ác mộng hả? Sao khóc dữ dội thế này?!

Tôi vội vàng lấy lau nước mắt, Tề Ca đề tay tôi lại, cười khê: Hết rồi, đã muốn bị tôi hôn sạch!!

Tôi bắt tay lùi về trong chăn, về mặt ngưỡng ngùng: Cậu về đã bao lâu? Ở trước mặt hắn chảy nước mắt làm tôi cảm thấy mất mặt vô cùng.

Chắc được mười phút! Vừa về liền thấy cậu khóc suốt, cứ như bị thiên đại uy khuất. Trước kia quả thật không biết cậu có thể khóc được như vậy. Hắn buồn cười lắc lắc đầu, Mơ cái gì thương tâm vậy?!

Quên rồi!! Tôi hít hít cái mũi, Nhanh đi tắm rửa đi, trên người cậu có mùi con gái.!

Tề Ca giả vờ muốn cắn cái mũi tôi: Mũi cậu là mũi chó a? Khứu giác sao linh mãnh thế? Cái này mà cũng đoán được.!

Hắn đi tắm rửa, tôi trừng mắt nhìn trần nhà ngẩn người.

Vì sao còn chưa ngủ? Tề Ca từ phòng tắm đi ra, mang theo mùi thơm ngát sau khi tắm nằm xuống bên người tôi.

Tôi tiến vào trong lòng Tề Ca, đem mặt vùi ngay cổ hắn, hắn vươn hai tay bao quanh tôi.

Mặc kệ tương lai có thể nào, hiện tại, hô hấp có mùi hương bạc hà này là của tôi, cái ôm ấm áp này cũng là của tôi.

Ít ra, lúc này đây, giấc mộng vẫn còn tiếp tục.

Một tuần sau, phí dịch vụ diễn tấu quốc khánh được phát xuống, tôi không xem lấy một cái liền nhét vào túi sách. Ở căn tin ăn trưa, Tề Ca hỏi tôi: Phí diễn tấu đợt này thiếu một nửa so với đợt trước, cậu biết chưa?!

Tôi chưa thấy. Tôi ăn rau muống xào hành Tề Ca gấp cho, thừa dịp trộn nó vào mớ rau rồi gấp trở về chén của hắn.

Tề Ca lại gấp thêm một ít rau hành cho tôi, Trường nói đem một nửa tiền diễn tấu để làm cái quỹ gì đó.!

Tôi nhai nhai đồ ăn, bất mãn trả lời: Như vậy sao được? Phí diễn tấu là thù lao đơn vị cho chúng ta, trường có quyền gì cắt xén?!

Cậu ngay cả xem cũng không xem, chẳng phải không cần nhiều ít hay sao? Tề Ca khó hiểu.

Phần tiền này là tôi đáng được nhận, trường làm như vậy là sai. Về phần tôi thấy thế nào, xài ra sao phần tiền này, đó là chuyện riêng của bản thân tôi. Mặc dù muốn góp cái quỹ gì đi nữa, cũng phải là tôi tự lấy tiền túi bên ngoài đóng vô. Tôi hiên ngang phát biểu chính nghĩa, tiếp tục ăn mớ rau Tề Ca gấp cho.

Cậu nói rất có lý. Tề Ca khen ngợi bỏ vào chén của tôi một khối thịt kho tàu.

Buổi chiều, tiết diễn tấu vừa chấm dứt, các sinh viên còn chưa kịp rời đi, Lạc Cách Cách tiến vào lớp chúng tôi, ánh mắt bắn khoản quét quanh lớp.

Có nam sinh ở bên cạnh ồn ào: Bên đàn hạc muốn nghe ngành chúng ta biểu diễn vĩ cầm a? Hiện tại Trung Quốc và phương Tây kết hợp hình như cực kỳ thịnh hành.

Lạc Cách Cách cười mà không đáp, khi ánh mắt dừng ở trên người Tề Ca, hướng hắn gật đầu, vươn ngón trở thon dài chỉ ra ngoài cửa. Tề Ca đứng lên, cùng nàng đi ra ngoài phòng học.

Vài phút sau, bọn họ quay lại, Tề Ca đứng ở trên bục giảng.

Tề Ca thanh thanh giọng bắt đầu phát biểu: Về chuyện nhà trường tự tiện cắt xén phí diễn tấu của chúng ta, chúng ta quyết định liên danh kháng nghị lên Sở giáo dục, mọi người nghe xong đơn kháng nghị do Lạc Cách Cách soạn, nếu đồng ý thì mời kí tên phía dưới. Hai ngày sau, tờ kháng nghị này sẽ chuyển qua các lớp ở chuyên ngành khác.¶

Giữa tiếng vỗ tay, Lạc Cách Cách ung dung tiến lên bục giảng, mặt mỉm cười hướng về phía Tề Ca, không để ý tiếng ồn ào bên dưới, lạnh lạnh đọc đơn kháng nghị. Tôi nhìn Tề Ca không chớp mắt, nhìn hần vắn mặt mày tươi rói ngấm Lạc Cách Cách.....

Lòng rối loạn, bất an khó hiểu cùng buồn bực....

Lạc Cách Cách đọc xong, nhìn Tề Ca tươi cười, đem đơn kháng nghị giao cho Tề Ca, thướt tha rời đi. Các sinh viên vọt lên xếp hàng kí tên. Tôi nghe được có người nói chuyện: Đừng nói đây là vì lợi ích của mình, chính là xem mặt mũi của đại mỹ nữ, cũng phải ký tên mới được a!¶

Tôi kêu lại một nam sinh muốn đi ký tên, hỏi hần: Hôm biểu diễn lễ quốc khánh, có phải các cậu từng thảo luận Lạc Cách Cách là B hay là C phải không?¶

Đúng vậy!¶ Cái nam sinh kia đối với vấn đề của tôi cảm thấy mặc danh kỳ diệu, Sao vậy?¶

Tôi quỷ dị cười, Tôi nói cho cậu biết, nàng tuyệt đối là C.¶

Sao cậu biết được hay vậy?¶ Nam sinh kia trở nên hứng thú, truy vấn tiếp.

Tôi đắc ý trả lời: Tôi từng thân mật qua nên biết.¶

Cái nam sinh kia chỉ vào người tôi cười to: Nhìn không ra nha, thực nhìn không ra nha, thì ra cậu cũng...¶

Tôi cười lớn xách đàn rời phòng học, Tề Ca đuổi theo: Vu Tiệp, cậu quên ký tên!¶

Tôi không quên. Tôi không muốn ký.¶

Cậu có ý gì? Đơn kháng nghị của Lạc Cách Cách với lời cậu phát biểu hồi trưa chẳng phải có cùng ý kiến hay sao? Mới có mấy tiếng đồng hồ a, cậu lại sửa chủ ý rồi?¶ Tề Ca cảm thấy là tôi cố tình gây sự.

Đúng vậy! Không phải cậu không rõ, thế giới này biến hoá rất mau. Kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi biến hoá, bây giờ tôi đổi ý.¶ Không để ý đến biểu tình kinh ngạc của hần, tôi quay đầu bước đi.

Về đến nhà, tôi ăn nửa gói mì ăn liền, ngồi ở trên sofa sinh hờn dỗi.

Hơn chín giờ, Tề Ca còn chưa trở về. Ngày mai không có tiết học sớm, theo lệ thường hần là đến nhà tôi qua đêm. Tôi không muốn tức giận đến ngủ không yên, quyết định lấy đàn ra luyện tập để bình ổn cảm xúc. Kéo mấy nhịp March from the Love for Three Oranges của Prokofiev (Sergei Prokofiev), cảm thấy dây có điểm giãn, liền dừng lại siết, nhưng vận thế nào cũng bất động, tôi tìm một cái kim, mới vận hai cái làm trực dây bị đứt. Tôi tức tối quăng cái kiềm tới bàn trà, lúc này Tề Ca về tới.

Hần nhìn nhìn cây đàn của tôi, lại nhìn nhìn cái kiềm nằm trên bàn, không nặng không nhẹ véo mặt tôi: Cái này cũng đáng tức khí hả? Ngày mai đổi một bộ dây 4/4 mới là được rồi?¶

Mau tới đây ký tên cậu đi.¶ Tề Ca lôi từ trong túi xách ra tờ đơn kháng nghị, đặt trên bàn ngoắc tôi sang, Tôi vừa rời ở phòng trọ sinh viên có hỏi mấy đứa ngành khác ở khoa chúng ta, tất cả mọi người đều đang chờ đơn tới chỗ họ kia!¶

Không ký!¶ Tôi mặt lạnh cự tuyệt, giống như chiến sĩ cách mạng cự tuyệt viết thư nhận tội khi bị bắt.

Hần, tôi nói cậu đang giở trò gì vậy? Tự dưng thoảng chốc lại đổi ý?¶ Tề Ca đi tới kéo tôi.

Tôi giật tay ra vận vẹo thân mình tránh thoát: Lão tử hôm nay vô lý thế đó, không ký chính là không ký! Đánh chết tôi cũng không ký!¶

Tề Ca bị tôi tức giận đến bật cười: Cậu làm gì nha? Cái này có phải khế bán thân đâu?¶

Tôi đá hần một cước, lớn tiếng hét: Ký khế bán thân cũng không ký cái đơn kháng nghị chó má này.¶

Mặt Tề Ca trầm xuống, từ sau lưng ôm lấy tôi, cầm lấy cánh tay tôi đặt trên bàn học, Xem ra phải dùng chút vũ lực rồi!!

Quần huyền hệ có mấy trăm đứa, thiếu tôi cũng chẳng sao, người con mẹ nó, dựa vào cái gì ép buộc ta?!! Mặt tôi dán trên tờ đơn kháng nghị của Lạc Cách Cách, cả nửa người bị Tề Ca đặt trên bàn.

Hôm nay tôi liền ép buộc cậu!! Tề Ca nói xong, nhét một cây bút vào tay tôi, cầm lấy tay tôi viết hai chữ Vu Tiệp!! xiêu xiêu vẹo vẹo vào tờ đơn kháng nghị.

Tề Ca buông tôi ra, giơ tờ kháng nghị lên đắc ý: Coi nè, không cần đánh chết cậu, không phải cậu cũng ký sao?!!

Tôi đứng giữa phòng kêu to: Không tính! Không tính! Đó không phải là tôi viết, không tính gì hết!! Lòng không khỏi một trận khổ sở, thật sự có cảm giác mình bị ép ký khế bán thân.

Rõ ràng là tự tay cậu ký tên, vì sao không tính?!! Tề Ca nửa dựa vào bàn học, buồn cười nhìn tôi, giống như xem con khỉ bị trêu chọc.

Tôi khàn cả giọng quát: Là cậu cầm tay tôi ký xuống, không phải là tôi tự nguyện. Mẹ nó, người... người cường gian dân ý!!

Tề Ca cười ha ha lên, chỉ chỉ vào người tôi: Cường gian dân ý? Vậy cũng nghĩ ra được. Tôi ngay cả thân người cậu đều cường gian, còn sợ ý muốn của cậu sao?!!

Mặt tôi thoáng chốc biến sắc, từng bước lùi về phía sau, ngã ngồi trên sô pha, đôi môi run rẩy không nói nên lời....

Tề Ca thấy tôi thật sự phẫn nộ, ngồi xổm trước gối của tôi bối rối giải thích: Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là tôi nói sai, tôi.....!!

Không đợi hắn nói hết lời, tôi hung ác đá hắn một cước ở chính giữa quần, cắn răng phun từng chữ: Hồn đản! Xem người còn dám cường gian ta nữa không!!

Tề Ca hai tay băng bó đūn quần nằm nghiêng trên mặt đất, thân người co thành một khối, chân mày nhăn lại muốn dính vào nhau, cái trán lấm tấm mồ hôi. Tôi hơi sợ hãi, muốn đi dịu hắn, hắn lại giẫy dụa ngồi lên. Tôi nghĩ hắn định ra tay đánh, âm thầm nắm chặt hai tay chuẩn bị ứng chiến. Ánh mắt Tề Ca sáng quắc bắn về phía tôi, dường như hiểu ra tôi nghĩ gì, cười khổ: Cậu yên tâm, tôi từng thề, quyết không tổn thương cậu dù chỉ là một ngón tay.!!

Yết hầu tôi nghẹn nghẹn, quay đầu đi không hề nhìn. Hắn sẽ không hiểu, mỗi một câu hắn vô tình nói, mỗi một sự kiện hắn vô tình làm, so với hắn thật sự ra tay thì sát thương chẳng kém là bao. Tôi cười lạnh đi vào phòng ngủ, chui vào trong chăn.

Giữa lúc tôi chập chờn đi vào giấc ngủ, Tề Ca một phen xóc chấn trên người tôi ra, đè lên người tôi. Hắn giống như bị điên rồi ra sức hôn tôi, hai tay ở trên người tôi sờ soạng xé quần áo tôi xuống, tôi dùng tay đấm chân đá chống đỡ. Sau một hồi vật lộn, toàn thân Tề Ca áp chế nằm trên người tôi, làm tôi không thể nhúc nhích. Chúng tôi giống như hai cây thánh giá nằm chồng lên nhau, ở trên giường giăng co. Điều này làm tôi nghĩ đến một từ hiển tế!!

Tề Ca nhìn tôi thở phì phò mắng: Tiểu tử thối! Người ra tay ác độc vậy đó, dù sao cũng phải để ta kiểm nghiệm chút coi có bị đá hỏng rồi không? Nếu không dùng được thì sao bây giờ?!!

Tôi đen mặt đáp trả: Người đừng chọc lão tử nổi nóng, cẩn thận ta trở mặt!!

Tề Ca cụt hứng buông ra, nặng nề mà xoay người, đưa lưng về phía tôi thấp giọng lầm bầm: Lòng dạ hẹp hòi! Thực mẹ nó ích kỷ!!

Tôi cắn môi không hé răng. Tôi biết tôi ích kỷ, nhưng mà, có một số việc tôi không thể rộng lượng nổi.

Hết chapter 9

10. Chương 10

Nhà trường phát bỏ sung một nửa phí diễn tấu còn lại không được bao lâu, đã tới tháng 10, 11. Ngày 23 tháng 11 năm 2000, là một ngày bình thường vô cùng, lại khiến chuyến du lịch đến Pháp của tôi và Tề Ca trở thành bọt nước.

Buổi sáng hôm đó, tiết đầu tiên là tiết thuyết giảng khái luận nghệ thuật. Trật tự lớp học đặc biệt không tốt, các góc phòng học hay cầu thang đều truyền đến tiếng lật báo sần sật cùng tiếng trò chuyện khe khẽ.

Gì vậy, định phát động phong trào học sinh sinh viên hả?|| Tề Ca ngạc nhiên hỏi Tôn Sâm.

Tôn Sâm đưa cho hắn tờ Bắc Kinh thần báo bị vô đến nhãn dùm, nhỏ giọng bảo: Nhìn thử đi, thực mẹ nó bẩn thỉu.||

Tôi liếc sơ cái tiêu đề: Khuya 22 tháng 11 năm 200, ca sĩ Mao Trữ ở khu vực tụ tập đồng tính luyện ái công viên XX, bị người dâm bị thương.|| Thì ra tất cả mọi người đang bàn luận chuyện này.

Ban đầu, tôi đối với sự kiện kia không có phản ứng gì, tôi không biết Mao Trữ là ai, hắn có đồng tính luyện ái hay không cũng chẳng liên quan đến tôi. Nhưng phản ứng của mấy đứa bạn cùng lớp quả thật mạnh mẽ nhiều hơn tôi dự kiến. Tuy rằng đa số bọn họ cũng như tôi đều không hứng thú với dòng nhạc thịnh hành. Dưới sự chỉ trích mãnh liệt của giới truyền thông, chuyện Mao Trữ bị thương nhanh chóng trở thành đầu đề cả nước. Theo sau đó, vô số bài báo đưa tin về Người tình đồng tính Tiểu Ngọc của Mao Trữ được cứu sống sau khi tự sát||, Mảng tối sự thật được phơi bày||, Cảnh sát trả lời vụ việc||, Bí mật công viên XX – nơi tập trung những kẻ đồng tính||, ...ùn ùn kéo đến, khắp nơi đều tràn ngập lời chửi rủa, thóa mạ Mao Trữ và giới đồng tính luyện ái. Ghê tởm, vô liêm sỉ, bẩn thỉu|| trở thành định ngữ về đồng tính luyện ái trong mắt mọi người

Sự kiện Mao Trữ|| làm tôi và Tề ca không thể không đối diện với ba chữ kia, nhưng kể từ sau tiết lịch sử âm nhạc phương Tây, chúng tôi buộc lòng phải nhìn thẳng vào tính chất hữu nghị|| của mình – một đôi bạn thân tuyệt đối sẽ không đem sự hữu nghị đó đến trên giường.

Tề Ca bắt đầu cố tình xa lánh tôi, không hề đến nhà tôi, không hề đi chung với tôi đến phòng tập đàn, giờ học cũng không ngồi cạnh tôi nữa. Không lâu sau, hắn bắt đầu cùng Lạc Cách Cách đi về có nhau.

Thằng nhóc Tề Ca cao tay thật, chỉ một buổi nhạc hội giảng sinh liền dụ dỗ được công chúa đến tay.|| Tôn Sâm vừa lau chùi chiếc đề cầm yêu quý của mình vừa ghen tị tức tối, Vô số người truy đuổi hai, ba năm đều bị cự tuyệt ngoài cổng.||

Vẻ đẹp, nét tao nhã của Lạc Cách Cách hoàn toàn xứng đáng danh hiệu công chúa||. Có lẽ bởi vì nhiều năm điều tấu đàn hạc, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa mị lực quý phái, cổ điển cộng với khuôn mặt xinh đẹp trời ban, nàng tự nhiên trở thành mục tiêu truy đuổi của đám sắc lang toàn trường. Không ngờ nàng cự tuyệt hết tất cả những kẻ si tình kia, chịu cúi thấp đầu trước mặt Tề Ca.

Không chừng công chúa đã sớm vừa ý Tề Ca, đang trông chờ Tề thiếu gia mở miệng một tiếng.|| Tôn Sâm bày bộ dạng Ta đây chuyện gì cũng biết||.

Tôi nhớ đến ánh mắt của Lạc Cách Cách ngay buổi đầu tiên toàn hệ diễn chung, còn có nhạc hội hôm lễ quốc khánh..... cho đến tình cảnh trước mắt, Tề Ca và Lạc Cách Cách ngồi kề vai nhau trong một góc, Tề Ca nghiêng đầu cùng Lạc Cách Cách thì thầm, công chúa hé miệng cười khẽ, Tề Ca cũng cười theo.....

Tôi cảm thấy ngực có chút khó chịu, dời tầm mắt nhẹ giọng mắng: Thực mẹ nó nhàm chán!||

Nghe giảng bài dĩ nhiên nhàm chán rồi, nói chuyện tình yêu mới lý thú a!|| Tôn Sâm dùng khuỷu tay mình chọc chọc tôi vài cái, hướng về phía Tề Ca bĩu môi, Thằng nhóc Tề Ca này, đúng là trọng sắc khinh bạn, chẳng có nhân tính! Có công chúa thì không thèm quan tâm anh em ta.||

Cách Cách là công chúa, Tề Ca chính là hoàng tử của khoa chúng ta. Có hoàng tử nào rảnh rỗi đi để ý dân chúng?|| Mã Tiêu Tiêu xen vào trêu đùa.

Hắn không phải là hoàng tử, hắn là Mục Thần.|| Tôi thấp giọng than thở.

Cậu nói gì?|| Mã Tiêu Tiêu nghiêng mặt hỏi tôi.

Đừng làm phiền. Nghe giảng đi!|| Tôi làm bộ tiếp tục nghe giảng, nhìn không chớp mắt lão sư mấp máy môi, trong đầu lại hỗn loạn, cái gì cũng không nghe lọt vào tai.

Lão sư vừa tuyên bố tan học, tôi là người thứ nhất thoát khỏi căn phòng, chạy trốn chết ra khỏi cổng trường tiến vào tàu điện ngầm. Nắm vòng treo trên tàu dần dần khép lại hai mắt, cảm thấy ngực giống như bị vô số cây kim đâm vào, ý niệm muốn về nhà lại nhanh chóng hiện lên trong đầu, cảm thấy dường như tàu điện ngầm cũng muốn chống lại tôi, cho nên chạy chậm vô cùng. Kỳ thật, từ Phục Hưng Môn đến viện bảo tàng quân sự cách nhau có ba trạm, tôi đứng trên xe thần thờ tổng cộng chỉ hơn mười phút.

Bước ra khỏi tàu điện ngầm, tôi nghe được tiếng ca trầm thấp từ lối thông đạo truyền đến: Dù chỉ đùa vui nhưng tim vẫn rung động...||

Tôi nhú mày khinh thường. Gần đây, những lời này khá thịnh hành ở Bắc Kinh, một loại quảng cáo mới cổ vũ tình yêu bất kể hậu quả. Nhưng mà, vui đùa rồi, tâm cũng rung động rồi, thật sự cái gì cũng bỏ xuống, cái gì cũng không cần để ý sao?

Tôi cười lạnh xuyên qua thông đạo đến gần người thanh niên vừa đàn vừa hát kia. Hắn cúi đầu, mái tóc dài che khuất phân nửa khuôn mặt, ngồi kế bên chiếc hộp đàn ghi ta được mở ra cùng vài đồng xu, tiền giấy nằm lác đác bên trong. Âm sắc của hắn không được tốt lắm, nhưng ngón tay gảy đàn lại nhanh nhẹn, thuần thục, tiếng đàn ghita như nước chảy mây trôi, linh động khéo léo, làm tôi không khỏi nhiều lần nhìn ngón tay hắn gảy đàn.

Nhạc dừng, hắn vén tóc lên nhìn, tôi hơi xấu hổ lục lọi cái ví, rút đại một tờ tiền nhét vào trong tay hắn. Tôi không thể đem tiền thả vào hộp đàn như những người khác.

Đây chính tờ xanh một trăm nguyên đó!|| Hắn khoa trương nhấn mạnh hai chữ tờ xanh||, nắm lấy tay tôi đang cầm tờ tiền giơ cao phe phẩy.

Chê nhiều?|| Tôi cười khẩy.

Hắn dùng tay còn lại búng tờ tiền một cái, buông tôi ra: Chi bằng cậu mời tôi ăn chút gì đi, số tiền lẻ còn dư tôi sẽ nhận.||

Tôi định quay đầu bỏ đi, bỗng chốc thoáng do dự. Có lẽ đây là một loại phương thức hắn duy trì tôn nghiêm chăng?

Được rồi! Nếu quá một trăm nguyên thì cậu tự bù thêm.||

Không thành vấn đề!|| Hắn vui vẻ ngồi xổm xuống thu thập đồ đạc.

Chúng tôi ngồi ở quán Phúc Xuân Châu đối diện viện bảo tàng quân sự, hắn gọi vài món, ăn ngón nga ngón nghiền. Tôi không thêm ăn, xoay xoay chén trà trong tay nhìn hắn.

Đồ ăn trên bàn vơi đi hơn phân nửa, tôi lật tờ thực đơn: Gọi thêm vài món nữa chứ?||

Ngô... đủ, ... ng.. đủ rồi.|| Hắn nhai nhai đồ ăn, mơ hồ lắc đầu.

Còn chưa vượt quá một trăm nguyên mà!|| Tôi nhắc nhở.

Thật sự không cần, tôi no rồi.|| Hắn buông chén đũa, ngượng ngừng cười.

Tôi ngoắc tay kêu người bán hàng tính tiền, đưa hai mươi bảy nguyên tiền thối giao cho hắn.

Nè! Làm bạn được không?|| Hắn khoát áo bành tô lên người, từ trong quán chạy theo ra.

Bộ cần thiết sao?|| Tôi lạnh lùng hỏi ngược lại.

Hắn ngừng bước: Tôi biết những người như cậu luôn khinh thường tôi, nhất là những người từ trường âm nhạc chính quy!||

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn hắn: Tại sao cậu biết tôi học nhạc?||

Tay trái cậu kia! Còn cả ánh mắt soi mói khi cậu nhìn chằm chằm tay tôi nữa.|| Hắn nở nụ cười, khoát tay nói: Cảm ơn cậu thật tình thưởng thức, cảm ơn cậu bữa cơm này.||

Tôi có chút áy náy, đi vòng lại bên cạnh hắn, Ánh mắt của tôi soi mói lắm sao?||

Bây giờ thì tốt rồi, chứ hồi ở thông đạo lúc nãy, cậu nhìn trừng trừng làm tôi run cả người.||

Chúng tôi trao đổi tên và số điện thoại. Hắn kêu Hạ Khánh Sinh, một cái tên rất bình thường. Hắn nói những người xuất thân chính quy như tôi hết sức cao ngạo đáng ghét, lúc này đây nhất định phải tìm hiểu thấu đáo một phen. Trong lòng tôi thầm nói, ta đối với những Tên nghệ thuật dân gian|| như người không hề có hứng thú tìm hiểu.

Tôi máy móc cất bước về nhà, ở ngoài hành lang gặp phải Tề Ca. Hắn dựa vào tường nhìn thấy tôi bước lên cầu thang, không nói một lời quan sát tôi mở cửa. Tôi so với bình thường dùng nhiều gấp mấy lần thời gian mới đem được cái chìa khoá nhét vào ổ. Mở cửa xong, Tề

Ca sững sốt một chút không có lập tức tiến vào, tôi đứng ở sau cánh cửa chờ đợi. Hắn lưỡng lự bước vào, dựa lưng vào cửa đẩy nó đóng lại.

Tôi ôm cổ Tề Ca, gắng sức chen sát vào trong lòng hắn. Có rất nhiều lời muốn nói với hắn, nhưng hết thấy đều bị nghẹn ở yết hầu, cứ như khối muối bị thấm nước, vương ở cổ họng không phun ra được. Đường có vị mặn chát.

Tề Ca bắt lấy cổ tay tôi, dùng lực đẩy tôi ra ngoài, giữa thân thể chúng tôi lập tức xuất hiện một khe hở. Tôi cái gì cũng hiểu được, thanh tỉnh nhìn hắn, gắt gao theo dõi đôi môi hắn.

Trong nháy mắt Tề Ca khê cử động môi, tôi hét ầm lên: Câm miệng! Không được nói! Người hôm nay dám nói một chữ.....||

Vu Tiệp.....|| Hắn gọi tôi, sự lạnh nhạt trong ánh mắt làm tôi cảm thấy rất sợ hãi.

Tôi giống như điên căn môi hắn, ra sức cắn đến khi miệng có mùi máu tươi cũng không dám nhả. Tôi sợ hắn nói chuyện, sợ đến phát run. Một giây kia, thậm chí tôi còn hy vọng hắn là người cầm hoặc tôi là kẻ điếc.

Tề Ca vùng mạnh đầu, kéo cầm tôi ra xa, tay chụp lấy mặt tôi bắt tôi phải bắt động.

Hai mắt tôi gắt gao theo dõi đôi môi rướm máu của hắn, tuyệt vọng nhìn chúng nó khép mở: Cậu đừng như vậy. Chúng ta không thể tiếp tục được nữa.||

Ta không nghe.|| Tôi giãy dỗi tay gông xiềng kia ra, từng bước lùi về phía sau, Màng tai ta bị thủng rồi, cái gì cũng không nghe được.||

Cậu hà tất phải làm thế.|| Tề Ca bắt đắc dĩ khuyên tôi, Đi tìm bạn gái đi, có được một tình yêu quang minh chính đại. Chúng ta vẫn là anh em tốt, giống như Tôn Sâm, Mã Tiêu Tiêu vậy, là anh em tốt của nhau.||

Tôi mất tiếng, khối diêm bị mắc kẹt tại cổ họng không cách nào phun ra, nuốt xuống cũng không xong, làm tôi cơ hồ không thở nổi.

Ngay từ đầu cậu đã biết rõ, đây chỉ là một giấc mộng. Con người không thể ảo tưởng giấc mộng trở thành sự thật được đâu.|| Hắn bình tĩnh nói cho đến hết câu, hết như dạy bảo một đứa nhỏ không hiểu rõ lý lẽ.

Mộng đã hết rồi, thủy yêu trong mộng cũng nên dứt đi|| Tôi muốn cười, nhưng cơ mặt lại cứng ngắc, khoé miệng chỉ nhếch được đôi chút, đành phải từ bỏ.

Tôi tới gần Tề Ca, cùng hắn bốn mắt tương giao, ngẩng đầu lên muốn hôn môi hắn, tức thì hắn nghiêng mặt đi tránh né.

Xin cậu đấy, hãy để giấc mộng này khắc sâu thêm chút nữa!|| Tôi vươn cánh tay vòng qua sau cổ hắn.

Tề Ca không hề tiếp tục trốn tránh, bị động để mặc tôi hôn.

Giữa tiếng nhạc giao hưởng quen thuộc, tôi ngã người nằm xuống nơi đã từng lưu giữ kỉ niệm ban đầu của chúng tôi, cởi bỏ từng cái cúc áo.

Hắn cúi người xuống, cơ ngực trần trụi của chúng tôi kề sát cùng một chỗ.

Không cần!|| Tôi cự tuyệt bơi trơn.

Cậu sẽ bị thương.....||

Tôi thoáng chút hoang mang, người sẽ để ý ta bị thương, bị đau hay sao?

Đau... càng làm trí nhớ khắc sâu.|| Tôi thì thâm, hai chân ôm lấy eo hắn.

Tề Ca nhắm mắt, tiến vào cơ thể tôi. Cảm giác đau đớn bị xé rách làm cho tôi bầu chặt hai vai hắn, kiềm nén run rẩy giữa tiếng rên rỉ. Dù rằng đã đau đến muốn ngất đi, tôi vẫn ưỡn thắt lưng đón nhận, cố gắng cùng hắn tạo dựng mối liên kết chặt chẽ nhất. Mơ màng, dường như tôi nghe thấy trong cơ thể mình có tiếng chất lỏng rơi xuống, giống tiếng mưa rơi, tí tách, rơi xuống không ngừng.....

Đến khi tôi từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, L'Après-midi d'un Faune đã muốn chấm dứt. Tề Ca ngồi bên giường, nhìn tôi chăm chú.

Thể xác và tinh thần hoàn toàn đã đau đến chết lặng, trái tim lại tựa như tấm gương sáng tỏ. Chỉ có trải qua mới biết được, thời điểm khoái hoạt luôn dễ dàng làm người ta mê hoặc, tư vị thống khổ lại luôn làm người ta thanh tỉnh. Cũng là lúc nên tỉnh mộng đi thôi.

Tề Ca, cậu... từng thích tôi sao?|| Tỉnh mộng rồi, nhưng tôi vẫn còn muốn cấp nó một cái tên, là mộng đẹp hoặc ác mộng.

Hắn trầm mặc không nói, thậm chí không dám liếc nhìn tôi lấy một cái.

Cút mau!|| Tôi đẩy hắn, hết như trong phòng tắm ở ký túc xá, đẩy kẻ tiến vào hôn mình.....

Tề Ca đứng dậy rời đi, không hề quay đầu lại.

Phút chốc cánh cửa khép lại, tôi tưởng mình đã rơi lệ đầy mặt, vươn tay đi lau, nhưng trên mặt lại khô ráo.

Dù chỉ đùa vui nhưng tim vẫn rung động.....|| Tôi nhẹ giọng ngâm nga, hồi tưởng giấc mộng khi mở mắt.

Giấc mộng lúc ta nhắm mắt, thường sẽ mau chóng phai nhạt. Nhưng giấc mộng khi ta mở mắt, lại vĩnh viễn thắt chặt trong lòng. Có lẽ, chỉ có thời điểm hô hấp đình chỉ, mộng mới có thể chân chính kết thúc.

Tôi và Tề Ca cố gắng duy trì mối quan hệ bạn học||, khách sáo như người xa lạ mới quen.

Tôi bắt đầu học ngoại trú, mỗi ngày đều tự mình về nhà, tự mình đến trường. Dù con đường kia có dài thêm, đi một mình có nhàm chán thế nào, cũng chỉ có tôi một người.

Quãng thời gian đó tôi suy nghĩ rất nhiều, nhưng hết lần này đến lần khác lại đem bản thân rơi vào mâu thuẫn không dứt. Lẽ ra phải hận hắn chứ, hết thấy mọi việc hắn làm cho tôi đều chỉ vì vui đùa một chút||, biết đâu là vì bù lấp khoảng trống không có bạn gái, cũng không chừng vì muốn phát tiết dục vọng. Hận nhất cũng là chính mình, ngay từ đầu cũng đã nói rõ, đây chỉ là một giấc mộng không thể thừa nhận, giống như lập giấy sinh tử trước khi luận võ, thắng thua không được oán trách người khác, nhưng tôi cố tình ảo tưởng hảo huyền không thể tự thoát ra. Tôi không phải là người ham muốn *** mạnh mẽ, trước kia đa số là Tề Ca chủ động đòi hỏi, hiện tại lại giống như tên *** cuồng trần trọc hằng đêm trên giường, trong đầu óc tràn ngập hình ảnh tôi và hắn dây dưa ngày xưa.

Tôi nhiều lần tự nhủ bản thân không cần thứ vô vị này. Thế nhưng, nhớ đến Tề Ca, cảm giác đau thương đến hít thở không thông lại nhắc nhở tôi, tôi thích hắn, tôi muốn hắn không chỉ có mỗi quá trình rung động.

Tôi bắt đầu có thêm tật xấu tùy tiện viết lung tung trên giấy. Có một lần, Tôn Sâm phát hiện trong cuốn vở lịch sử âm nhạc mấy câu linh tinh. Lúc này đây phải bước tiếp||, Quên đi quá khứ mà nhìn đến tương lai||, liền mở miệng trêu chọc: Cậu từng ngồi tù rồi hả? Sao biết nhiều khẩu hiệu quảng cáo trong nhà tù thế này?||

Tôi chưa ngồi tù, nhưng lại phạm tội.

Sau đó, Hạ Khánh Sinh gọi điện hẹn gặp tôi vài lần, tôi cũng có chút hiểu biết về hắn. Hắn lớn hơn tôi một tuổi, chỉ học đến đại học năm hai, từ hồi trung học đã thích nhạc rock, tự học đàn ghi ta nửa năm, cũng trải qua mấy lớp huấn luyện đàn ghi ta. Vào đại học xong, chuyên ngành nhiệt luyện làm hắn chán quá,

trốn học quen thì được mấy đứa bạn cùng chí hướng, bắt đầu thành lập ban nhạc, nhất thời cao hứng chạy đi làm thủ tục thôi học, cha mẹ hần tức giận cắt luôn tiền trợ cấp sinh hoạt.

Tôi thông qua Hạ Khánh Sinh quen được tay trống và tay bass trong ban nhạc DO của bọn họ. Chuyên ngành họ học không hề dính dáng gì đến âm nhạc, cũng chưa có nghề nghiệp ổn định, nhưng niềm đam mê dành cho âm nhạc không hề thua kém gì một tên sinh viên học viện âm nhạc chính quy. Sự ngang ngạnh, bốc đồng cùng cá tính phóng khoáng của họ làm tôi khá ngạc nhiên, lại có phần hâm mộ. Mỗi khi chơi chung với họ, sẽ bị cuốn hút theo, làm cho ngôn ngữ lẫn hành vi của tôi thỉnh thoảng cũng sẽ thực càn rỡ, có cảm giác thoải mái vì được phát tiết, điều này càng ngày càng khiến tôi nguyện ý tiếp cận họ. Thế nhưng bọn họ đối với tôi vẫn còn câu nệ, y hệt như lời Hạ Khánh Sinh nói lúc mới quen, họ vừa tôn kính vừa chán ghét những người như tôi. Cảm giác ưu việt mà ngẫu nhiên tôi toát ra cũng như chê cười loại nhạc họ chơi sẽ đụng chạm đến tự tôn nhạy cảm của họ, khiến họ tức giận, đồng thời kiến thức âm nhạc được đào tạo chính quy của tôi làm họ ghen tị không thôi. Họ quả thật là một sự kết hợp mâu thuẫn giữa kiêu ngạo và tự ti.

Một ngày cuối tuần tháng 12, Hạ Khánh Sinh gọi điện cho tôi, nói hắn có mấy người anh em đến Bắc Kinh tham gia lễ khắc bằng nghệ thuật Long Khánh Hạp, vài người trong ban nhạc chuẩn bị cuối tuần thuê một chiếc Cherokee đến đó, thuận tiện xem một chút Bằng đăng là như thế nào tạo thành, hỏi tôi có hứng thú hay không. Tôi vui vẻ đáp ứng, cùng hắn hẹn tốt thời gian. Từ khi trở thành anh em tốt với Tề Ca, trừ bỏ đi học, thời gian tôi ở lại trường vô cùng ít ỏi. Cái kiểu diễn trò trước mặt người khác chào hỏi khách sáo, không có ai thì hồ hững lướt ngang qua làm cho tôi thống khổ không chịu nổi, cơ hồ muốn tìm hết mọi cách chạy trốn khỏi những nơi Tề Ca có thể xuất hiện. Bởi vậy, với lời mời của Hạ Khánh Sinh, tôi rất ít khi từ chối.

Chủ nhật là một ngày trời đầy mây, bốn người chúng tôi trên chiếc xe ô tô lớn từ lúc tờ mờ sáng đã xuất phát chạy về phía thị trấn Duyên Khánh. Mấy ngày nay bởi vì chạy đua luận văn học kỳ, thiếu ngủ nghiêm trọng, lên xe xong lập tức ngủ say như chết. Khi xe chạy đến đường cao tốc, Hạ Khánh Sinh đánh thức tôi, la hét kêu tôi xem tuyết rơi.

Tôi liếc mắt ngoài cửa sổ một cái, kinh thường nói: Tràng tuyết hồi tết âm lịch năm ngoái lớn hơn nhiều, nằm trên tuyết còn có thể ẩn được hình người.....

Tôi bỗng nhiên im lặng đem mặt hướng ngoài cửa sổ. Bên ngoài, cửa kính xe dính những giọt nước li ti giống như nước mưa. Trong lòng lại hiện lên cảm giác bị thương đến hít thở không thông, há to miệng hô hấp cũng không có hiệu quả. Tôi nói một tiếng Say xe quay cửa kính xe xuống, gió lạnh lẫn tuyết đánh vào mặt nhưng không có cảm giác. Ký ức đã cố cẩn thận che giấu, kiệt lực tránh né giờ đây tựa như khí độc ào ạt tuôn trào, muốn bắt nó cất đi đã là không thể. Tôi gắng gượng trừng mắt thật to, viền mắt kéo căng đến đau xót.

Lúc này, tốc độ xe chúng tôi chậm lại. Phía trước có một chiếc Xiali (nhãn hiệu xe hơi của Tianjin FAW Xiali Motor Company) màu đỏ thả neo nằm giữa đường cao tốc, hai nam nhân đang cố gắng đẩy xe vào lề.

Sắp đến gần chiếc xe hư kia, tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ, hướng về hai tên đang đẩy xe hét to: Này! Anh em, xe đẩy tay mà cũng dám lên đường cao tốc a!

Xe chúng tôi chạy như bay vọt qua bọn họ, quay đầu lại nhìn, hai tên đáng thương đã buông Xe đẩy tay của mình ra, đứng đối diện đuôi xe chúng tôi giậm chân chửi mắng.

Cậu mà mở miệng, quả là độc địa! Tay bass một bên lái xe một bên cười như điên mắng tôi. Hạ Khánh Sinh cùng tay trống cũng cười ngả nghiêng không nói ra lời. Tôi chôn đầu ở khuỷu tay, cười đến hai vai run run, đến lệ rơi đầy mặt.

Hết chapter 10

11. Chương 11

Từ Long Khánh Hạp trở về không bao lâu, cuộc thi cuối kỳ đã đến. Ngày 12 tháng 1 là ngày cuối cùng thi môn hoà âm. Tối hôm 11, tôi nằm trên giường trong phòng trọ bất an ôn bài, Hạ Khánh Sinh đã tìm tới

cửa.

Hắn mới vào cửa liền oán trách: Chỗ cậu là đơn vị cơ mật hả? Muốn tìm người anh em cũng phiền toái như vậy, vừa đòi chứng minh thư vừa đòi đăng ký tên nữa.‖

Tôi từ trên giường nhảy xuống hỏi: Sao cậu lại đến tận đây? Có việc gấp a?‖

Hắn ôm lấy cổ tôi, giọng điệu hưng phấn: Ban nhạc chúng ta có tay chủ âm ghi-ta mới rồi, là đại nhân vật luôn đấy. Hôm nay mở tiệc hoan nghênh ở chỗ tôi, đặc biệt đến mời cậu nè.‖

Tôi nhú mày: Mai tôi phải thi.‖

Chán cậu thật!‖ Hắn vỗ sau ót tôi một cái, Không phải mai mới thi sao? Tối nay cùng nhau ăn bữa cơm, cũng không chậm trễ tiền đồ sáng lạn của cậu đâu.‖

Tôi do dự một chút, gật đầu đồng ý. Dù sao ở trong này tôi cũng không nhét được chữ nào vào đầu.

Vậy mới được chứ!‖ Hạ Khánh Sinh cười khen ngợi, ần cần giúp tôi mặc khoác vào.

Đến khi tôi bị Hạ Khánh Sinh ôm cổ lôi ra ngoài, Tề Ca gọi tôi lại. Tôi dừng cước bộ quay đầu nhìn, hắn lại đứng trong phòng cả buổi không nói được một lời. Thấy tôi nhấc chân định đi, hắn mới nói: Sáng mai thi môn hoà âm, cậu đừng đến muộn!‖

Tôi gượng gạo nói tiếng cảm ơn, tuý tay đóng cửa phòng.

Ban nhạc DO của Hạ Khánh Sinh thường xuyên tập luyện tại căn nhà trệt ở Phố hoạ sĩ Viên Minh Viên. Cái gọi là Phố hoạ sĩ thật ra chỉ là một cái nông thôn nhỏ, được cái giá tiền thuê nhà khá rẻ, vì thế, nhóm nghệ thuật gia chán nản trong quá trình tìm đường phát triển sự nghiệp ở Bắc Kinh đã tìm đến đây. Do số lượng hoạ sĩ chiếm đa số, cho nên người ta gọi luôn nó là Phố hoạ sĩ. Căn nhà Hạ Khánh Sinh thuê nằm ở cuối phố, cách rất xa mấy dãy nhà trọ kia. Hắn nói tập luyện ở trong này sẽ không bị người ta đến đập cửa than phiền. Tôi thầm cười khổ một chút, nhớ đến căn phòng tập đàn có lắp thiết bị cách âm trong nhà.

Dọc đường đi Hạ Khánh Sinh không ngừng kể cho tôi nghe về vị chủ âm đàn ghi- ta mới gia nhập. Người này quả thật là đại nhân vật, dòng họ hắn và cả cha hắn đều có tên tuổi lẫy lừng ở Bắc Kinh, thậm chí cả nước. Không ai có thể ngờ được, một lão nhân gần như mỗi ngày đều xuất hiện trên các báo đài tin tức chính trị, lại có đứa con tham gia ban nhạc rock. Tất cả mọi người đều gọi vị thế gia công tử này là Double, bởi vì từ nhũ danh Lai Lai của hắn. Hắn từ nhỏ bị cha mẹ và chị em gái trong nhà chiều chuộng sinh hư, tính cách phản nghịch, hành vi quái đản. Nghe nói hắn từng dựa vào thực lực thi đậu trường đại học tài chính chuyên nghiệp quốc tế, lão sư mới vừa khen hắn thành tích ưu tú, hắn liền đem Bond giải thành James Bond, đem Bill thành Bill Clinton trong bài thi trường chuẩn bị mở rộng cho hắn gia nhập đảng, hắn lại đột ngột làm thủ tục thôi học,..... Tóm lại, hắn làm rất nhiều rất nhiều hành vi mà không ai ngờ đến.

Khi tôi và Hạ Khánh Sinh bước vào cửa, ba người bọn họ đã bắt đầu ăn uống khí thế.

Tay trống nhai nhai một khối cá hấp nói: Bọn tôi định chờ các cậu rồi, nhưng cái bụng chịu không nổi, hai người các cậu đừng để ý.‖

Double đứng lên bắt tay Hạ Khánh Sinh, sau đó kêu to: Ngại quá, tay vừa mới cầm sườn lợn xong.‖

Không sao, không sao, tôi còn sợ mùi vị chưa đủ nồng nữa kia.‖ Hạ Khánh Sinh vươn tay bốc một miếng sườn lợn bỏ vào miệng.

Double nhìn sang tôi, tôi có điểm xấu hổ, đang lưỡng lự có nên bắt tay hắn hay không, hắn liền tặng tôi một cái ôm thực tự nhiên, dĩ nhiên cái tay đặt giữa không trung.

Trên bàn tiệc bọn họ uống chính là rượu Hồng tinh đựng trong cái bình nhựa màu trắng, loại rượu nặng này tôi chưa từng uống qua. Tay bass thấy thế, kéo lê thùng bia tới bên chân tôi: Không uống được rượu thì uống sạch sẽ thùng bia này đi.‖

Tôi cười cầm một chai cần mở nắp.

Double bảo tôi: Lại đây nè, tôi cũng uống bia nữa.‖

Tôi ngồi đối diện hẳn, thùng bia kia đặt ở đâu cũng không thích hợp. Hẳn dùng khuỷu tay huých tay trống ngồi bên cạnh vài cái: Cậu đối chỗ với hẳn đi.‖

Tôi đành đặc ngồi xuống bên người Double, thùng bia đặt đằng sau hai người, ai muốn lấy cũng đều thuận tiện. Mỗi khi Double cùng tôi nói chuyện, luôn luôn làm như vô tình mà khoát tay lên vai tôi, có chút không được tự nhiên, tôi liền mượn cơ hội gấp đồ ăn để nghiêng người tránh né, hẳn cũng không để ý.

Vừa ăn vừa tán gẫu ồn ào một hồi, thức ăn trên bàn đã vơi hơn phân nửa. Hạ Khánh Sinh nói phòng bếp nhỏ bên ngoài còn mấy cái trứng muối, đem xắt ra nhắm rượu cũng được. Tôi xung phong nhận việc, dù sao tôi ăn cơm rồi mới đến, sẽ không đói khát quá mà ăn vụng trong bếp. Hạ Khánh Sinh cười lớn dặn dò: Trên thớt có miếng gừng, đừng quên xắt nhỏ ra, bỏ thêm chút gia vị.‖

Tôi đem gừng xắt thành lát, đang chuẩn bị băm nhuyễn, Double tiến vào rửa tay. Tôi hướng hẳn gật gật đầu, bảo hẳn mấy cái khăn treo trên dây thừng cứ tự nhiên dùng, bất quá không dám đảm bảo nó có bị ai lau chân qua hay chưa. Hẳn không thèm nhìn tới liền rút một cái lau khô tay, đứng bên người tôi hỏi: Muốn tôi giúp không?‖

Đột ngột, tôi dựng thẳng lưng, toàn thân đều cứng ngắc. Double đứng bên trái tôi, còn tay phải thì vòng qua lưng gác lên eo phải của tôi. Tôi xê dịch tránh ra ngoài, tay phải hẳn liền dùng sức đem tôi khóa ở trong lòng hẳn.

Sao chậm quá vậy? Hai người cùng ăn vụng hả?‖ Hạ Khánh Sinh đẩy cửa tiến vào, Double nhanh chóng buông tay, biểu tình tự nhiên ung dung bước ra ngoài.

Tôi cúi đầu xắt gừng, Hạ Khánh Sinh đứng bên cạnh, lộ vẻ xấu hổ: Vừa rồi, tôi đã thấy.‖

Tôi thoáng liếc mắt hẳn một cái, không nói.

Hẳn tiếp tục: Double còn chút chuyện tôi chưa nói hết cho cậu biết. Lúc cha mẹ hẳn muốn được ôm cháu, hẳn bảo mình là đồng tính luyến ái.‖

Tôi nhìn cái thớt sừng sốt một chút, gơ dao lên ra sức bổ xuống nhúm gừng.

Tất cả mọi người đều biết hẳn cố tình đối nghịch người nhà, không ai tin tưởng hẳn thật sự đồng tính.‖ Hạ Khánh Sinh nâng cao giọng. Tôi bấm gừng càng thêm dùng lực.

Hạ Khánh Sinh không kiềm được nữa, giật phăng con dao trong tay tôi ra, nhỏ giọng thổ thê: Thực xin lỗi, là tôi kéo cậu đến đây, nếu cậu chịu không nổi thì cứ về trước đi, tôi sẽ giải thích với bọn họ cho.‖

Tôi đem nhúm gừng lớn nhỏ không đồng đều rải lên trên mấy cái trứng muối đã cắt sẵn, một bên tưới thêm giấm một bên nói: Sắp ăn được rồi, cậu trở về chờ đi.‖

Khi tôi quay lại chỗ ngồi, Double không tiếp cận cũng như nói chuyện với tôi nữa. Ăn xong thu dọn xong, bọn họ bắt đầu cùng hợp luyện. Đàn ghi-ta của Double đánh ra tiếng phi thường lớn, điều kiện tập âm cũng khá nặng. Hát xong vài bản tiếng Anh, hẳn chuyển sang mấy ca khúc tiếng Trung. Ca từ rất u ám cũng rất thô tục, nhưng tiết tấu lại khá vần điệu, lời cuốn. Trong lúc tạm ngừng nghỉ xả hơi, bọn họ nói cho tôi biết, đó là thủ bút của người đứng đầu trong giới nhạc rock Trung Quốc – Thôi Kiện.

Tôi ôm chai bia uống, nghe câu được câu không. Tôi không biết nhạc rock, không biết Thôi Kiện, nhưng ít nhất tôi hiểu được một đạo lý: không biết cũng không có nghĩa được quyền xem thường.

Cấp ngã điểm nhân nhục, cấp ngã điểm nhân huyết

Hoán điệu ngã đích chí như cường nghị như thiết

.....

Nhân vi ngã đích bệnh tự thị một hữu cảm giác

Khoái nhượng ngã tại giá tuyết đích thượng điểm nhân dã

.....‖

Đôi môi run rẩy nhìn thấy Double, bia trên tay toàn bộ vẩy trước ngực. Run run buông chai bia, tôi bưng ly rượu trên bàn từng ngụm rót vào họng, ho sù sụ nhưng vẫn vỗ tay cổ vũ. Bọn họ ai nấy nhìn nhau, Double điều chỉnh đàn, bắt đầu lặp lại ca khúc này. Tôi ở giữa tiếng ca uống một ly rồi lại một ly rượu nặng mà trước giờ bản thân chưa từng nếm thử.

Bọn họ đem ca khúc này lặp lại vô số lần, sau cùng chấm dứt, bởi vì tôi đã nằm trên bàn ho khan đến nâng đầu không nổi.

Double hỏi tôi: Cậu thế nào? Có nặng lắm không?||

Tôi cố gắng ngăn chặn ho khan, từng bước một đi đến trước mặt Double, hôn lên môi hắn. Cây đàn ghi-ta trong lòng hắn Ong|| một tiếng, bị chuyển tới bên hông...

Một đêm đó, tôi say thật sự dữ dội, ý thức mơ hồ, trí nhớ tan thành mảnh nhỏ, trong đầu lưu lại vài hình ảnh ngất quăng: tiếng rắc của khung xương khi hắn co hoặc gấp cơ thể tôi nằm úp sấp trên giường, bộ vị phía sau bị mở rộng không hề hay biết giữa luồng ánh sáng chói lòa, gương mặt Tề Ca chợt lóe lên.....

Sáng sớm hôm sau, di động reo inh ỏi làm tôi tỉnh giấc. Đầu đau muốn nứt ra, cố gắng tỉnh táo xem đồng hồ, rời giường mặc quần áo, cố ý xem nhẹ người nằm bên cạnh.

Người kia cũng không thèm nhìn bản thân, chống nửa thân người lộ ra cơ ngực trơn bóng: Đi sớm vậy?||

Tôi hôm nay phải thi.|| Ứng phó xong câu hỏi của hắn, tôi tiếp tục cài lại áo, chợt phát hiện hàng cúc áo sơ mi chỉ còn mỗi một viên, thậm chí cái khóa kéo của áo lông cũng bị hư, mắc kẹt ở chính giữa muốn kéo lên hoặc kéo xuống đều không được. May mắn thay, chiếc áo khoác ngoài vẫn còn nguyên vẹn.

Cậu đem qua rất tuyệt, thật đó.|| Hắn lên tiếng ca ngợi.

Tôi không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ đi nói tiếng cảm ơn? Tôi hừ lạnh một tiếng, khom lưng mang giày.

Xoay người đi ra ngoài, hắn trần truồng khoác tấm chăn đuổi theo hỏi: Khi nào gặp lại?||

Có duyên thì sẽ gặp thôi.|| Tôi cười vén tấm rèm bố ngăn cách hai gian.

Hạ Khánh Sinh ngủ trên sofa gian ngoài lộ đầu ra khỏi mền, dùng đôi mắt mê man, mờ mịt quan sát tôi.

Ngồi trên xe taxi, tôi cười ngây ngô không ngừng. Nếu không phải vì lên xe tôi liền báo ra tên trường, tài xế có lẽ nguyện ý đưa tôi đến bệnh viện tâm thần hơn.

Tôi định về phòng trọ thay bộ quần áo bị xé hỏng, lại đụng phải Tôn Sâm đang cắn miếng sandwich chuẩn bị khóa cửa. Hắn ngừng khóa, vừa chạy ra ngoài vừa dặn tôi: Anh em, đi trước đây. Chờ cậu khóa cửa. Đừng chậm trễ!||

Tôi mới cởi áo sơ mi chỉ còn một chiếc cúc áo trên người xuống thì cửa phòng mở ra, tôi theo bản năng quay đầu lại xem, đối diện con người hắn lên tia máu của Tề Ca. Tôi xoay lưng, thông dong mặc quần áo dưới cái nhìn chăm chú của hắn.

Là ai làm? Phải cái tên hôm qua tìm cậu không?|| Thanh âm khàn khàn của Tề Ca từ phía sau truyền đến.

Trong nháy mắt nhìn hắn, tôi thoáng chút xấu hổ vì vết hôn trước ngực cùng nhũ tiêm sưng đỏ của mình. Nhưng mà, hắn tuôn ra những lời này, tia xấu hổ kia liền biến mất sạch sẽ.

Tôi xoay người đối diện Tề Ca, mỉm cười, thậm chí có hơi đắc ý: Là ai cũng không quan trọng, dù sao đêm qua tôi ở với nam nhân, đã làm cái gì thì cậu có thể thấy rồi đó. Hay là cậu muốn biết rõ chi tiết hơn, chẳng hạn như chúng tôi đã làm bao nhiêu lần, dùng qua tư thế gì.....||

Những lời còn lại bị Tề Ca mạnh mẽ ngăn chặn. Hai tay hắn siết cổ tôi dần tăng lực, cảm thấy khó thở, trước mặt từng đợt biến thành màu đen.

Đến khi tôi đầu óc mơ hồ tưởng rằng mình sắp chết, Tề Ca buông tôi ra. Tức thì, không khí tràn vào cổ họng đột ngột được lưu thông kích thích đến đau rát, tôi dựa vào tủ quần áo, khom người liều mạng ho khan.

Đi tìm nữ nhân đi, ít nhiều đều được mà. Đừng để nam nhân chạm cậu nữa.....|| Tề Ca đứng trước mặt tôi, gần như van nài cố gắng nói hết câu, ngữ điệu trầm thấp tựa âm cuối dây trầm đàn ra.

Nghe thế, tôi dựa lưng vào tủ sắt quần áo vừa ho vừa cười hỏn hển thành một đoàn, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại được: Đi tìm nữ nhân? Người đùa cái kiểu gì vậy? Người thượng

ta bao nhiêu lần rồi mà còn không biết ta là người như thế nào sao? Ta chỉ có thể tìm nam nhân....||

Người không phải!|| Hấn hét lớn đánh gãy tôi, cánh tay giơ lên lại cứng ngắc buông xuống, Người bị thần kinh hay là đầu rỉ sắt? Tại sao có thể xem mộng là thật chứ....||

Tại sao có thể xem mộng là thật chứ? Vấn đề này quá khó, ngay cả chính tôi cũng vô pháp trả lời.

Đừng hủy hoại bản thân, người không thể vì vậy...||

Mã Tiêu Tiêu hấp tấp chạy vọt vào kêu to: Tề Ca, cậu quay về lấy mắt kính hay lắp mắt kính hả?||

Nhìn thấy tôi xong, hấn càng nóng nảy: Hai người các cậu không chịu nhanh chóng đi thi mà còn loay hoay ở đây làm gì? Đến trễ nửa tiếng sẽ không cho vào cửa đó, có biết hay không?||

Ba người chúng tôi ở thời gian quy định cuối cùng lao vào trường thi. Tôi quả thật có chút bội phục bản thân, đã trải qua một loạt sự kiện say rượu, hoan ái kịch liệt cộng với suýt bị bóp cổ chết, cư nhiên có thể bình tĩnh ngồi ở trường làm bài, ở những đề mục chần chẫn đúng còn thử cộng tính điểm. Xác định có thể đạt đủ tiêu chuẩn, tôi nộp bài ly khai trước.

Thi học kỳ xong là nghỉ đông, tôi thu dọn đồ đạc này nọ xong trực tiếp đến tiệm làm tóc Đông Tứ. Hai bữa trước ba mẹ có gọi điện báo bữa nay sẽ về, tôi phải sửa sang chút đỉnh mới có thể gặp họ. Nhà tạo mẫu tóc kia có kỹ thuật không tồi, đi qua tay hấn, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng mái tóc ngắn chỉnh tề làm tôi có chút sức sống. Hấn khuyến khích tôi điểm chút nhan sắc, nói màu lam đậm thích hợp khí chất tôi nhất, tôi đồng ý. Nếu không còn khả năng làm kẻ quy củ, nhuộm tóc có là cái gì?

Rời tiệm làm tóc chạy về nhà thì đã quá giờ ăn chiều. Tay nghề nấu nướng của lão mẹ không hề tiến bộ, phần cơm chiều là đồ ăn mua ở quán đem về.

Bà có chút áy náy giải thích: Hôm nay vừa xuống máy bay, mệt mỏi quá nên ăn luôn bên ngoài rồi. Ngày mai ba con sẽ đưa chúng ta ra ngoài ăn, con muốn đi quán nào?||

Tùy! Lười ra ngoài thì con nấu mì cho cũng được.|| Tôi nói thật tình, tay nghề nấu mì của tôi so với lão mẹ còn tốt hơn, bởi vì cơ hội thực tiễn của mình cũng nhiều hơn so với bà.

Lão ba cười rộ lên: Gì vậy? Định tiết kiệm giùm ba sao?||

Tôi cảm thấy chính mình có điểm buồn cười, ai trong bọn họ cũng không chú ý đến màu tóc của tôi.

Ăn cơm xong, lão ba ngồi trước bàn làm việc hí hoáy PDA của mình, lão mẹ bắt đầu thu gom hành lý. Không cần hỏi, bọn họ sắp đi công tác. Nhà với bọn họ mà nói, càng giống cái trạm dừng chân.

Tôi ngồi ngay ngắn trên sofa nghe Le quattro stagioni do Vivaldi sáng tác. Khi nghe thấy nghệ sĩ Nishizaki mắc lỗi bính dây, tôi hơi nở nụ cười, đem chân gác lên bàn trà, lại rất nhanh bỏ xuống. Những lúc có ba mẹ ở nhà, bản năng tự động có phần câu nệ.

Hai ngày nữa mẹ với ba con phải tham gia hội thảo thời sự ở Tháp Tư Xã (Information Telegraph Agency of Russia – TASS), con có muốn cái gì không?|| Lão mẹ cầm một chồng quần áo hỏi tôi.

Tháp Tư Xã? Ở Nga hả?|| Tôi lơ đãng hỏi ngược lại.

Đúng vậy! Con muốn gì nào?|| Lão mẹ đem từng chồng quần áo xếp vào trong va li.

Nga sao.....|| Tôi bắt đầu thất thần.

Nói lảm nhảm gì đó?|| Lão mẹ đến gần, chăm chú nhìn thẳng mặt tôi.

Nijinsky.....|| Tôi bị gương mặt bất ngờ phóng đại của lão mẹ làm giật mình, vội vàng trả lời: ||A, mua giúp con cuốn băng vở ballet L'Après-midi d'un Faune của Nijinsky đóng vai chính đi.||

Lão mẹ giật lấy PDA trong tay lão ba đưa cho tôi: Ghi vào cho ba con đi mua. Khó có dịp lão ba đi chung, trên mặt lão mẹ không che giấu được vui sướng.

Lòng bị L'Après-midi d'un Faune đảo loạn, luôn điếm sai. Cuối cùng đành phải trả lại cho lão ba: Công nghệ cao gì đó con không quen sử dụng, thôi để ba ghi đi.

Gần đây con có sao không? Gầy quá chừng vậy? Lão ba tiếp nhận PDA quan sát tôi.

Không sao đâu, mấy bữa trước phải ôn thi. Qua vài ngày bồi bổ liền như cũ à. Tôi cười trừ ra vẻ thoải mái.

Lão ba không có hỏi nhiều, nghiêng người ngồi cùng lão mẹ nói chuyện phiếm, thường quanh quẩn đề tài của lão mẹ như quần áo túi xách, nước hoa, v.v... Bọn họ dường như đang thương lượng mua nhà ở, loáng thoáng tôi nghe được vài từ khu hoàng gia, tân phố,

Thông Châu.

Tôi thử thăm dò: Ba mẹ có biết Mao Trữ không?

Ai cơ? Bạn học của con? Lão mẹ hỏi lại phi thường buồn cười.

Không phải. Ca sĩ được yêu thích hiện nay. Tôi bắt đầu hồi hận vì hỏi vấn đề nhàm chán này.

Lão mẹ cười nói: Đơn vị của mẹ không làm tin tức giải trí. Nói xong, bà dường như sợ tôi mất hứng, lập tức bổ sung thêm, Mẹ không có ý khinh thường giới âm nhạc bọn con đâu.

Lão ba luôn luôn nghiêm cẩn, hơn nữa càng không ngại học hỏi: Mao Trữ kia, hẳn có tin tức gì đáng chú ý mà con muốn truyền đạt?

Tháng trước giới truyền thông còn hô hào bảo hấn là đồng tính luyến ái, tháng này lại bảo chỉ là hiểu lầm. Tôi giương mắt quan sát biểu tình của lão ba.

Cái này không gọi là tin thời sự, phải gọi là tin bên lề. Lão ba đối với chuyện này cười nhạt, xoay người dựa bàn không để ý đến tôi nữa.

Lão mẹ có chút tò mò: Bao giờ con bắt đầu nghe nhạc thịnh hành vậy?

Tôi lười biếng đáp: Hiện tại con nghe nhạc rock.

Vài ngày sau khi ba mẹ đi, tôi nhận được điện thoại của lão ba từ Nga gọi tới: Cuốn băng con cần ba đã mua được, chuyển về đơn vị bên này rồi. Con đi tìm Diêu thúc thúc lấy đi.

Một buổi chiều trời đầy cát vàng, tôi ngồi tàu điện ngầm đến đơn vị công tác của lão ba, tìm được Diêu thúc thúc. Tiếp nhận cuốn băng được bọc giấy bên ngoài, tay tôi không thể khống chế được mà phát run.

Sao thế, Tiểu Tiệp? Diêu thúc thúc thân thiết hỏi han, Sắc mặt như thế nào kém vậy? Chú ý thân thể nha, sắp đến tết âm lịch rồi!

Tôi không biết mình đi thế nào ra khỏi tòa nhà. Đứng trước lối vào trạm điện ngầm, tôi có cảm giác toàn thân mất hết khí lực, chân run kịch liệt, đành phải ngồi xuống bậc thang. Cuốn băng kia để trước ngực, tôi cai đầu đặt trên đầu gối, vô lực thở hào hển. Tên khất cái ngồi đối diện bậc thang cầm cái lọ tiền xu lắc keng keng, âm ĩ hệt như lòng tôi lúc này...

Chờ tôi ngẩng đầu lên, trời đã muốn tối hoàn toàn.

Sắp đến năm mới, tết âm lịch 2001, ước hẹn đi Pháp kia vẫn còn rõ nét. Có rõ nét thế nào, ước hẹn kia cũng không thể thực hiện được.

Xuống cầu thang tiến vào trong tàu điện ngầm, tôi ngồi lui trong góc chợ mắt một góc. Tỉnh lại đã là một mảnh hắc ám, bên cạnh không có ai, tàu vẫn chạy băng băng, đèn đường một cái rồi lại một cái vụt qua.

Địa ngục, tôi nhẹ phun ra hai chữ này, cười lạnh không tiếng động.

Tàu ngừng, cánh cửa mở ra, nhân viên mặc đồng phục màu lam nhìn thấy tôi liền hoảng sợ: Cậu là nhân viên trạm điện ngầm hả?

Không phải!|| Tôi đứng lên, Tôi ngủ quá trộm.||

Mẹ nó, đám trộm viên này! Kiểm tra cái kiểu gì không biết.|| Hấn mắng, Ở đây là kho tàu Cổ thành, cách nhà ga nguyên cả quãng đường lớn. Cậu ngủ say như chết vậy hả?||

Tôi không thèm nói chuyện, tập tễnh bước đi trên đường ray, cước bộ hư ảo, tựa hồ giẫm trên bông gòn.

Nguyên lai, trời chưa sập xuống, đất lại lún sâu.

12. Chương 12

Về đến nhà, tôi không ăn cơm, cũng không biết thời gian, từ ngăn tủ lấy ra chai Chivas Regal 12 năm đã khai còn phân nửa, vừa uống vừa xem đi xem lại cuốn băng. Trong tiếng nhạc quen thuộc, nhìn thấy Nijinsky và Thuỷ tinh linh mềm mại, uyển chuyển với vũ điệu hai người, nhìn thấy màn Nijinsky độc diễn ẩn chứa động tác thủ *** khi hồi tưởng giấc mộng.....

Ngoài cửa sổ, bầu trời từ tối đen chuyển sang trắng xoá, cho đến khi rực rỡ ánh mặt trời. Mỗi cái nhú mày, mỗi cái tươi cười của Tề Ca lần lượt tái hiện trước mắt: đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, con người đen bóng, ngón áp út vuốt nhẹ khoé môi, tay phải cầm vĩ khê đựng đưa, đôi mắt đắm chiêu khi lật nhạc phổ, vẻ mặt hào hứng khi kéo đàn ở JJ disco, biểu cảm tựa như Mục Thần dưới ánh trăng.....

Tôi khép mắt lại trốn tránh.....

Phảng phất hắn vuốt ve lông mi tôi: Tự mình chuốc khổ, tội tình gì chứ?||

Dường như hắn thở gấp bên tai thủ thủ: Người này thuỷ yêu....||

Tiếp theo đó, tiếng ca của hắn mơ hồ truyền đến: A man needs a woman, like a fish needs a bicycle.....||

Tôi che hai tai, nhắm chặt hai mắt, nhưng không cách nào xoá được Tề Ca trong tâm trí.

Trước mặt, hắn giơ cây Tàng đao đe dọa: Sau này, nếu cậu dám thủ thủ với người khác, còn dám cười khúc khích với người khác, tôi sẽ dùng cái đao này lấy mạng của cậu đó!|| Thế nhưng, kẻ nói câu này giờ đây lại cùng người khác thủ thủ, cùng người khác tươi cười.....

Tôi dùng sức vẩy đầu, lại vẩy không đi vết máu hiện diện khắp nơi. Trên những mảnh gương vỡ vụn, vô số chấm đỏ loang lổ không ngừng loé ra trước mắt.....

Chúng ta thanh toán xong, không ai nợ ai!|| Tôi lắc đầu, cầu nguyện hết thấy hỗn loạn mau chóng biến mất.

Người vọng tưởng!|| Hấn hung ác trả lời khiến cho tôi một trận run rẩy.

Tốt! Là ta thiếu nợ người, ta trả! Con mẹ nó, coi như lão tử đi vay nặng lãi đi, ta trả gấp đôi cho người là được!|| Tôi mắng, lao tới trước bàn học trong phòng ngủ, lôi cây Tàng đao ra. Không hề do dự, thậm chí có phần cấp bách rạch một đường trên cổ tay. Vài giọt máu văng tung toé xuống mặt bàn. Tôi chạy qua phòng khách lấy cái khăn, dọc đường đi giơ cao cánh tay trái để máu chỉ kịp chảy dọc xuống, không làm dơ nơi khác.

Chờ tôi lau sạch vết máu trên bàn, máu ở cổ tay đã muốn ngừng chảy, nhớ tới cảnh đặc tả bình nước nóng trong Hoàng đế cuối cùng, tôi vọt vào phòng tắm, đặt tay dưới vòi nước nóng. Máu trào ra bị nước cuốn đi, dòng nước màu đỏ nhạt chảy xuống đánh thành vòng xoáy trong bồn. Nhiều như vậy chắc là đủ rồi nhỉ? Tôi quyết định cấp Tề Ca một cú điện thoại, nói với hắn, chúng ta giờ này thật sự thanh toán xong.

Có thể do một đêm không ngủ, tôi mệt mỏi đến mức choáng đầu hoa mắt. Quỳ hẳn bên bồn tắm, cái trán đặt trên thành bồn, tay trái vẫn đặt dưới vòi nước nóng, còn tay phải cố sức lục lọi túi quần lôi điện thoại đi động ra, ấn dây số đã lưu sẵn.....

Alô!|| Là thanh âm ngọt ngào của Lạc Cách Cách. Bọn họ đang ở cạnh nhau.

Alô? Xin hỏi cậu tìm ai vậy?|| Nàng ngừng một chút, chợt bừng tỉnh, Nga, cậu tìm Tề Ca đúng không? Chờ chút a!||

Sau một trận im lặng, giọng nam trung thân thuộc truyền đến: Alô! Tề Ca nghe đây!||

Tôi muốn nói chuyện, nhưng buồn ngủ vô cùng, làm thế nào cũng không mở miệng nổi.

Hắn ở trong ống loa hô to: Vu Tiệp! Là cậu phải không? Sao không nói lời nào?||

Di động từ trong tay chảy xuống, tôi lười đi nhặt. Trước ngủ một giấc đã, hết thấy chờ tỉnh lại nói sau.

Rốt cục, mảnh gương vỡ vụn dính đầy màu đỏ của máu chậm rãi phai nhạt. Xuyên qua cửa sổ phòng tắm, tôi thấy một góc trời lộ ra từ khe hở giữa các dãy toà nhà cao tầng, xanh thẫm trong vắt. Đây là thứ màu sắc đậm đặc của trời quang ngày tuyết, phải chăng nó chính là thiên thanh trong truyền thuyết, từng khiến vô số anh hùng động dung.....

Vừa cảm giác tỉnh lại, màu xanh trước mắt biến thành màu trắng, lão mẹ dựa vào vai lão ba khóc nức nở.

Bọn họ không phải đi công tác sao? Vì cái gì lại trở về nhanh như vậy? Tôi có chút nghi hoặc.

Nhìn thấy tôi tỉnh, lão mẹ vỗ về mặt tôi nghẹn ngào hỏi: Vì cái gì? Tiểu Tiệp, vì sao phải làm chuyện điên rồi? Con đang trách mẹ sao? Con muốn trừng phạt mẹ không quan tâm đến con phải không?||

Được rồi, người đã tỉnh lại, em có thể yên tâm. Mấy bữa nay không nghỉ ngơi đằng hoàng, em về trước ngủ một giấc đi, để anh và nó nói chuyện.|| Lão ba an ủi lão mẹ, tiến bà ra khỏi phòng bệnh.

Ông ngồi lại bên giường, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: Có thể nói cho ba biết lý do được chứ?||

Tôi dần hiểu ra được chuyện gì xảy ra. Tự sát? Vì cái gì bọn họ luôn nghĩ tôi dừng cảm như vậy? Rõ ràng tôi rất bình tĩnh hành động, bọn họ lại bẽ cong nó. Tôi nhin không được muốn cười, cố gắng nén xuống.

Ba hiểu lắm rồi, con không cần đảm đến mức lấy tính mạng ra đùa giỡn đâu, con còn chưa sống đủ nữa là.||

Hiểu lắm? Quả thực hồ đồ! Nếu không nhờ người bạn họ Tề kia của con, chỉ sợ con sẽ không còn được gặp lại ba mẹ đâu.||

Tôi tránh đi ánh mắt phẫn nộ của lão ba, quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Tề Ca dễ dàng tìm được bạn gái rồi, nhưng tôi không cách nào nghe theo lời đề nghị của hắn được. Hắn rốt cuộc cố chấp muốn điểm cái gì ở khối đất nhiễm phèn này chứ? Muốn một lần nhổ tận gốc nhất định rất khó khăn, tôi chỉ có thể lựa chọn quên lãng. Mà điều kiện trước tiên chính là nhắm mắt làm ngơ.

Tôi chuyển hướng lão ba: Học kỳ sau con muốn sang Pháp du học, bầu không khí nghệ thuật nơi đó tốt hơn, trình diễn nhạc thính phòng cũng được coi trọng hơn ở đây.||

Tự con lo thủ tục đi, ba mẹ cũng không có thời gian giúp con. Cần bao nhiêu tiền cứ nói cho ba biết trước.|| Thi thoảng gián đoạn, lão ba liên tục nhìn đồng hồ.

Ông đang tranh thủ thời gian. Tôi suy đoán, ngoại trừ khả năng tôi tiếp tục tìm cái chết||, ông lại nghĩ tới công tác, cô lẽ sẽ rời phòng bệnh đi thẳng đến sân bay.

Ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng gây rắc rối nữa. Ba còn có công việc, đợt này mẹ con sẽ lưu lại Bắc Kinh nhiều hơn hai ngày, cần cái gì con cứ nói với mẹ đi.||

Nhìn lão ba kéo hành lý dưới góc giường ra vội vã rời đi, tôi không khỏi bội phục năng lực trinh thám của bản thân.

Đại khái trước khi xuất phát lão ba đã đem tình hình của tôi kể rõ cho lão mẹ, cho nên ngày hôm sau bà đến đưa cơm về mặt khá nhẹ nhõm. Bà nói hộp canh gà táo đỏ này là nhờ một vị hộ lý chỉ cho cách nấu, đặc biệt cho tôi bổ huyết. Giọng điệu của bà làm tôi cảm thấy chắc là tôi nên dời đến khoa phụ sản cho rồi.

Bà lại hỏi tôi đã tán gẫu cái gì với người bạn họ Tề kia? Tôi có chút mặc danh kỳ diệu. Bà nói có gặp hắn ngoài cổng bệnh viện, còn xã giao vài câu, chẳng lẽ hắn không có tới xem tôi?

Tôi cố ý chuyển đề tài: Bộ chúng ta mua nhà ở Thông Châu sao?||

Lão mẹ nói, bà đang chuẩn bị kể tôi nghe chuyện này. Lúc trước bà và lão ba nghe lời đồng sự khuyến khích mua một căn ở tân phố hoàng gia, chưa kịp báo tôi hay thì tôi đã xảy ra chuyện. Lúc đi có uỷ thác toàn

quyền tu bổ cho một người bạn, hiện tại chắc đã hoàn công. Ngày mai bà phải đi công tác, đành nhờ tôi hoàn công xong đi nghiệm thu, giao khoản tiền còn lại.

Nói tới đây, bà có chút áy náy: Mẹ biết bây giờ thân thể con còn chưa bình phục hẳn, đi không được thì để chờ ba mẹ về cũng được.‖

Tôi ngồi trên giường vỗ ngực cam đoan: Việc này cứ giao cho con. Ngày mai con có thể xuất viện.‖

Bất quá, tôi không lay chuyển được bác sĩ, bị bắt buộc nằm viện thêm ba ngày. Sau khi xuất viện, chuyện thứ nhất chính là đổi di động mới. Giải quyết ổn thoả chuyện nhà ở, tôi quay về căn nhà cũ thu dọn đơn giản, cùng ngày liền dọn tới tân thôn hoàng gia.

Căn nhà mới trang hoàng xong, vật dụng bài trí đều mới tinh, tôi không thích mùi này liền mở cửa sổ suốt đêm. Có hôm Bắc Kinh gió to nhiệt độ giảm, tôi đông lạnh bị bệnh, phát sốt ho sù sụ dày vò hơn hai tuần. Vừa hết bệnh vài ngày, tôi lại mắc bệnh kén ăn, ăn cái gì phun cái đó, chỉ có thể dựa vào thuốc tiêu dinh dưỡng duy trì thể lực. Ngay cả thủ tục nghỉ học cũng là lão ba làm giúp tôi. Trải qua mấy tháng trị liệu được vật và trị liệu tâm lý, chứng kén ăn của tôi đến cuối tháng 4 mới khỏi hẳn.

Cũng may trong thời gian sinh bệnh, người môi giới công ty tư vấn du học một mực giúp tôi liên hệ đi Pháp. Đầu tháng 7, tôi nhận được thư trúng tuyển của Học viện âm nhạc Paris – ngôi trường cũ của Debussy, bắt đầu tiến hành các thủ tục xuất ngoại rườm rà.

Cuối tháng 8, tôi quay về nhà cũ thu thập hành trang đi Pháp, lật trong ví tiền cũ tìm được điện thoại của Hạ Khánh Sinh. Tôi hơi do dự, vẫn là gọi đi. Dù sao làm bạn một hồi, ra đi cũng phải nói một tiếng.

Hạ Khánh Sinh vừa nghe là tôi, lập tức ở trong điện thoại reo lên: Hảo tiểu tử, tôi còn nghĩ cậu bốc hơi khỏi thế gian rồi chứ!‖

Tôi đem chuyện xuất ngoại báo cho hắn biết, hắn bảo trước khi đi nhất định phải hội tụ một phen, tôi nói quên đi, đều bận cực kỳ, có tâm ý là được rồi.

Hắn chần chờ một chút, ngập ngừng nói: Có người... vẫn muốn gặp cậu.‖

Tôi biết hắn nói đến ai, kêu người kia tiếp điện thoại.

Double nghe giọng tôi, trầm mặc ít nhất một phút đồng hồ mới lên tiếng: Không ngờ còn có thể liên lạc được. Cứ tưởng cậu không muốn để ý tôi nữa.‖

Tôi đơn giản giải thích: Tôi bị bệnh một trận, rất nghiêm trọng, ở bệnh viện gần người vài tháng. Không muốn để bạn bè lo, cho nên ai tôi cũng chưa nói.‖

Hắn hỏi tôi hiện tại thân thể thế nào, tôi đáp: Thân thể vô cùng lớn, ăn ai ai cũng thích!‖

Double ở trong điện thoại cười gượng hai tiếng: Nhớ cậu quá. Kỳ thật chúng ta chỉ mới gặp nhau một lần phải không?‖

Cũng không phải, nhất kiến như cố a! Hiện giờ cậu ra sao rồi?‖

Hắn tiếp tục lặng thinh trong chốc lát, Về những chuyện hư hỏng này chỉ sợ cậu đã sớm biết. Thật ra, tất cả chỉ là đạn sương mù, toàn để che giấu cho việc đại nghịch bất đạo phía sau!‖

Tôi biết.‖

Cậu có người thích rồi phải không?‖

Ừ.‖ Tôi thản nhiên trả lời. Chuyện này tôi thật tình không muốn phủ nhận.

Buổi tối hôm đó, cậu khóc dữ dội lắm.‖

Tôi cắn môi.

Sau lễ quốc khánh tôi sẽ kết hôn.‖ Khi Double nói những lời này, khẩu khí quá mức nặng nề, căn bản không giống thông báo chuyện vui, ngược lại giống như đang nghe Tôi mắc bệnh nan y.‖

Vì thế, tôi không nói với hắn tiếng chúc mừng, mà là bảo trọng.

Trước một ngày ly khai Bắc Kinh, tôi đến bưu điện, đem cây vĩ cầm saipan đã lâu không dùng gửi về chủ cũ. Không nhận lấy một chữ.

Trên đường từ bưu điện về nhà, tôi thấy quảng cáo quả viết quất Lam môi, lập tức liên tưởng đến màu lam đậm trên đầu mình. Lam môi, đỉnh đầu toàn là màu lam xui xẻo, bởi vậy nên mới bệnh muốn chết đi sống lại? Lập tức tôi gọi chiếc taxi chạy thẳng đến Đông Tứ,

đổi tóc sang màu rượu đỏ. Chỉ mong bắt đầu từ hôm nay, tôi thật sự có thể hồng vận phủ đầu.

Ngày 24 tháng 9, tôi lên máy bay đi Pháp. Một mình.

Tết âm lịch năm 2002, tôi đến Pháp đã muốn nửa năm.

Tôi thường xuyên đứng trong vườn trường Học viện âm nhạc Paris, đối diện pho tượng Debussy ngẩn người.

Tôi mua một cái hồ cá phi thường xinh đẹp cùng một con Kim ngư màu hồng phấn. Hai ngày sau, Kim ngư kia chết không rõ nguyên nhân.

Tôi lại mua một con Kim ngư giống hệt con đầu tiên, nó ở trong hang cá sinh tồn được năm ngày.

Lần thứ ba khi mua Kim ngư, tôi thuận tiện mua một quyển hướng dẫn nuôi Kim ngư trong nhà, không đợi tôi xem hết quyển sách, nó liền rời khỏi thế giới này.

Sau cùng, tôi mua một con rùa Ba Tây. Mỗi khi ngồi trước hang cá ngắm nghía con rùa, tôi sẽ hung tợn đe dọa: Mẹ nó, ta xem người dám chết. Ngàn năm vương bát vạn niên quy, ta chết cũng không cho người chết!

Mang theo đĩa leo mua từ siêu thị cho con rùa Ba Tây, tôi lững thững đi bộ về trường, dừng chân đứng trước pho tượng Debussy. Nắng chiều chiếu rọi lên tôi, đem chiếc bóng hắt về phía trước pho tượng. Tôi thả lỏng tứ chi ngồi xuống mặt cỏ đối diện pho tượng, nghiêng người dựa vào nó, đá hoa cương lạnh băng băng chống lấy trán cùng vai trái tôi. Vươn ngón tay, vô ý thức viền theo dòng chữ khắc bên trên: 1862

Khi ngón tay vẽ đến thanh gạch ngang năm mất, một người tiến tới gần tôi ngồi xuống bên cạnh, vươn tay bao trùm bàn tay tôi, hai ngón tay tiếp tục cùng vẽ bốn con số còn lại: 1918.

Giấc mộng lần này lại có cảm giác chân thật đến kỳ lạ, tôi cười khê không tiếng động, vẫn không nhúc nhích, bảo trì tư thế ban đầu. Ánh mắt nhìn chăm chăm hư không, si mê ngửi lấy mùi hương bạc hà thơm ngát quen thuộc kia, bàn tay tùy ý để hấn nắm, dán sát vào ***g ngực ấm áp đằng sau. Tôi kinh hãi nhìn xuống bàn tay mình, nhìn thấy Tề Ca cười tươi dưới ánh mặt trời, giống như nhìn thấy Mục Thần được hào quang bao phủ.

Tôi kiềm chế nỗi vui mừng khôn xiết, trong lòng thầm nguyện cầu, hãy để giấc mộng này có thể kéo dài một chút.

Tề Ca kéo cánh tay tôi đứng lên, ôm lấy vai tôi từng bước chuyển qua sau lưng pho tượng. Tôi không dám di chuyển con người dõi theo gương mặt Tề Ca, rất sợ chỉ cần chớp mắt một cái, mộng sẽ tỉnh, hấn lại biến mất.

Làn môi ấm áp phủ xuống lông mi tôi, có mùi nước hoa khi hấn hôn lần đầu tiên, cả độ ấm của những giọt nước mắt hấn hôn ngày đó.....

Nụ hôn càng thâm nhập sâu, cảm giác chân thật càng mãnh liệt, đá hoa cương lạnh băng nhắc nhở tôi đang ở nơi nào. Tôi dùng sức đẩy hấn ra, xoa nhẹ miệng mình. Sao lại thế này? Tôi lắc đầu, Tề Ca ở trước mặt kéo khoé miệng lộ ra nụ cười mê người. Xem ra, sự xuất hiện của hấn không phải là ảo giác.

Là người? Người đến làm gì? Ngăn chặn cảm xúc dao động, tôi lạnh lùng đặt câu hỏi.

Hấn thu lại ý cười, biểu tình nghiêm túc: Tôi tìm Thủy tinh linh của mình.

Đủ rồi! Tôi đẩy mạnh hấn xoay người định đi.

Tôi nói thật sự. Tề Ca chụp cổ tay tôi kéo lại, hai tay giữ chặt vai tôi, buộc tôi đứng yên trước mặt hấn.

Người đùa cũng đùa xong rồi, còn muốn thế nào? Tôi oán độc theo dõi ánh mắt hấn.

Tề Ca buông tay, cúi đầu thì thào: Đó không phải là bản ý của tôi....||

Không phải? Mục Thần cùng Thuỷ tinh linh chơi đùa xong rồi, nói với hắn, đây chỉ là giấc mộng, không thể xem như thật được đâu, người mau rút đi! Có đúng không?|| Tôi cười, cười đến bệnh tâm thần, cười đến nước mắt chan đầy mặt.

Không đúng!|| Hắn rống to vào tôi: Buổi chiều của Mục Thần chỉ là sự mê hoặc nhất thời....||

Tôi bỏ tay hắn ra, bỏ đi không hề quay đầu lại.

Hôm sau đến lớp, tâm tình không yên, cả ngày đều thần thờ.

Tan học, tôi vặn khoá cửa phòng trọ, chợt có người áp sát sau lưng, ôm tôi kéo vào phòng. Nhạc phổ trong tay rơi rụng xuống đất.

Chúng ta bắt đầu lại đi. Tin tưởng tôi, lần này tuyệt đối không phải mộng.|| Tề Ca túm chặt hai bờ vai tôi, móng tay cơ hồ khắc vào trong thịt.

Tôi sợ lòng mình lại dao động, tôi sợ mình lại bị hắn mê hoặc. Tôi thật sự không chịu nổi thêm đả kích.

Tôi vùng khỏi tay hắn, ngồi xổm xuống đất thu thập nhạc phổ nằm rải rác trên mặt đất. Tề Ca cũng ngồi xuống, một tay chống đất, một tay khẽ vuốt khuôn mặt cùng môi tôi. Độ ẩm của hơi thở quen thuộc khiến kích toàn thân tôi khô nóng.

Buồn bực đứng dậy, đem sấp nhạc phổ đặt trên bàn. Tề Ca theo sau ôm tôi, cơ ngực kề sát tấm lưng, hai tay chế trụ cái eo của tôi. Tay tôi lơ lửng giữa không trung, lại vô lực buông xuống, lá phổi tựa hồ bị kiềm chặt, cổ gồng cứng sức cũng vô pháp hô hấp.

Tôi luồn tay vào ngăn tủ dưới bàn sờ soạng, kể đó xoay người đối diện hắn, giơ cây Tàng đao lên: Rút đi!||

Tề Ca nhìn viên lục tuyền thạch dính tại chuôi đao, nhẹ nhàng nở nụ cười, không lùi bước mà càng tiến tới gần mũi đao.

Tôi lui ra sau hai bước, đặt đao tại cổ động mạch của mình, gầm nhẹ: Rút!||

Toàn thân hắn đứng thẳng bất động, tươi cười đọng lại trên mặt.

Tôi gia tăng lực, cái cổ cảm thấy đau đớn, dòng chất lỏng nóng hổi từ từ chảy xuống: Nếu người không đi, ta cam đoan, lần này nhất định sẽ không lỡ tay.||

Môi Tề Ca run run, từng bước thối lui về phía sau, đến khi tấm lưng đụng vào khung cửa, xoay người ly khai.

Tôi cầm cây Tàng đao giơ lên cao, một giọt máu đỏ sẫm chậm rãi chảy dọc theo lưỡi đao rơi xuống, lóng lánh hết như viên huyết châu.....

Tề Ca không còn bước vào phòng trọ cũng như tiếp cận tôi. Nhưng bóng dáng hắn hiện diện khắp nơi, có khi trước pho tượng Debussy, có khi dưới ngọn đèn đường nơi tôi thuê phòng

.....

Tôi thờ ơ lướt qua ánh mắt hắn, đi rất xa nhưng vẫn cảm thấy lòng như lửa đốt.

Tôi đắm vào mặt mình tự nhủ: Đừng quan tâm đến hắn, cái chiêu truy đuổi con gái này lỗi thời mất rồi, đừng hòng gạt được ta. Lão tử hiện tại đã rèn luyện được kỹ năng đao thương bất nhập, du diễm bất tiến!||

Bất ngờ, tôi nhận được điện thoại của Lạc Cách Cách đến từ Bắc Kinh.

Tôi hỏi mẹ anh địa chỉ với số điện thoại. Tôi nói cho bà biết, sự kiện một năm trước kia có liên quan đến tôi, muốn gặp để giải thích, tháo gỡ khúc mắc trong lòng anh.||

Thông minh! Tôi không khỏi có phần bội phục nàng. Lý do quả thật làm mẹ tôi tâm động.

Gặp anh ấy rồi phải không?|| Nàng không nói tên cụ thể, nhưng chúng tôi đều biết đó là ai.

Cô nói Tề Ca? Gặp rồi.|| Tôi tận lực dùng ngữ khí khô khan không mang theo một tia cảm xúc đáp trả.

Bọn tôi đã muốn kết thúc. Nói đúng hơn là bọn tôi còn chưa từng bắt đầu nữa.‖ Nàng ngáp ngừng, Tôi biết trong lòng anh ấy có người khác, nhưng thật tình tôi không ngờ người ấy chính là anh.‖ Nàng tránh ổng loa cười khê. Tôi có nghe ra tiếng cười có bao nhiêu chua xót.

Chuyện hai anh, là anh ấy nói cho tôi biết. Ngày đó, anh ấy nhận được cây vĩ....‖

Tìm tôi chỉ để nói cái này thôi sao?‖

Còn muốn nói với anh một câu: nhân sinh chưa từng có sai, chỉ có bỏ lỡ, hãy trân trọng.....‖

Tôi yên lặng treo điện thoại, châm lửa một điếu Lục Sa Long. Một năm trước, trên giường bệnh phòng số 2 ban 17 tại bệnh viện Phục Hưng, tôi đã xác định rõ ràng, là tôi vi phạm ước định sa vào mộng tưởng hảo huyền, Tề Ca theo đuổi phần tình yêu quang minh chính đại cho mình là chuyện hiển nhiên. Tôi không thể kéo hẳn lên thuyền trộm, tốt hơn là khuyên hẳn an phận thủ thường đi làm ngư dân‖.

13. Chương 13

Tôi đi ra phòng trọ, Tề Ca cúi đầu đứng bên cạnh ngọn đèn đường, ngón tay kẹp một điếu Lục Sa Long còn nguyên đưa lên mũi ngửi, làn tóc mái trước trán nhẹ nhàng lay động theo gió, khuôn mặt nhìn nghiêng tựa như phác họa càng thêm rõ nét.

Hít sâu một hơi, từng bước đi về phía hẳn. Tề Ca nghe được tiếng chân, ngược đầu nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời lộ rõ kinh hỉ lẫn khát vọng. Hẳn đứng thẳng lưng, tiến lên hai bước định nghênh đón tôi. Bất chợt, tôi dừng chân, giữa chúng tôi xuất hiện khoảng cách: một thước. Tuy rằng không xa xôi đến mức lạnh nhạt, nhưng tuyệt đối cũng không gần gũi đến mức thân thiết. Tề Ca lại nhắc chân bước tới, giơ lên hai tay như muốn ôm lấy tôi. Tôi lùi về sau hai bước, duy trì khoảng cách vốn có. Cánh tay hẳn cứng ngắc giữa không trung rồi chậm chạp buông xuống. Hẳn không có tới gần tôi, nhưng đôi mắt lạnh băng cùng hai bước lui về sau của tôi đã khiến hẳn chùn chân.

Chúng ta nói chuyện chút đi!‖ Bỏ lại câu đó, tôi xoay người đi về phòng trọ, Tề Ca yên lặng theo sau. Ngọn đèn đường hắt chiếc bóng chúng tôi xuống đất, chân lẫn đầu của hai chiếc bóng trùng điệp lên nhau, tựa như quái vật liên thể.

Tôi đẩy cửa ra, lật lật chồng CD trên kệ, cũng không quay đầu lại bảo: Tùy tiện ngồi đi!‖

Tôi mượn hành động chọn lựa CD để ổn định cảm xúc, căn bản không biết trong tay đang lật cái gì. Chọn đại một đĩa nhạc bật lên, tôi lấy một điếu thuốc lá ra, vừa định châm lửa, chợt sực nhớ ra cái gì, ngẩng đầu hỏi hẳn: Muốn hút không?‖

Tề Ca ngồi trên sô pha, dán mắt vào bao thuốc lá trong tay tôi không nói lời nào. Đó là một bao Lục Sa Long, tôi mua được ở một cửa tiệm tạp hóa Nhật Bản.

Tôi ngưng ngáp đem bao Lục Sa Long kia đặt lên bàn trà, giữa làn khói thoang thoang mùi hương bạc hà chần chờ mở miệng: Vậy... để tôi rót cho cậu chén trà!‖

Hơi cúi người, đem một chén trà nóng đặt trước mặt hẳn. Không đợi tôi đứng thẳng thân mình, Tề Ca chụp lấy tay trái tôi chưa kịp rời đi, đôi môi nóng rực tức thì đáp xuống vết sẹo trên nó.

Tề Ca ngồi trên sô pha, tôi đứng đối diện hẳn, trung gian cách nhau chiếc bàn trà. Một chương ngại cứ tưởng như thật gần nhưng lại không dễ dàng vượt qua.

Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....‖ Mặt hẳn vùi vào lòng bàn tay tôi, âm thanh từ khe hở truyền ra, mơ hồ không rõ.

Tôi giãy nảy muốn rút tay về, khóe miệng ngậm điếu thuốc khê rít lên: Buông, người buông ra!‖ Tôi lấy tay kia gạt tay hẳn ra, hẳn ản đau ngược mặt nhìn tôi.

Con người hẳn tơ máu, chiếc cằm lún phún râu, và cả giọt chất lỏng lỏng lánh nơi khóe mắt làm lòng tôi thoáng cứng lại. Tôi đứng thẳng bất động, nửa điếu thuốc trong miệng rơi xuống, nảy lên vài cái trên mặt đất rồi lăn vào gầm bàn không thấy nữa.

Tề Ca đỡ tay trái tôi, gục đầu xuống si ngốc nhìn vết sẹo kia. Là vì tay trái nối liền con tim ư? Tôi cảm thấy tim mình như thất lại, nỗi đau đớn muốn xé rách tâm can lại bắt đầu xuất hiện.

Tôi ra sức rút tay về, tận lực bảo trì ngữ khí bình tĩnh: Cậu đừng làm vậy. Chúng ta hảo hảo nói chuyện, được chứ? Bình tâm tĩnh khí mà nói.‖

Hắn dựa lưng vào sô pha, đưa tay chùi mặt một phen, yết hầu khàn khàn: Nói chuyện gì?‖

Tôi ngồi xuống một góc sô pha bên cạnh hắn, tim đập thình thịch, cũng không biết nên mở miệng ra sao. đành phải thò tay xuống dưới bàn trà sờ soạng, thấp giọng lẩm bẩm: Điều thuốc... đâu rồi?‖

Tề Ca lôi bao Lục Sa Long trong túi áo ra, châm lửa một điếu nhét vào miệng tôi: Cậu muốn nói cái gì?‖

Tôi nhả một ngụm khói, đón lấy ánh mắt Tề Ca trả lời: Cậu không cần giải thích với tôi làm gì, cũng đừng cảm thấy áy náy‖, tôi giơ tay trái, đưa vết sẹo ra bên ngoài quơ quơ trước mặt hắn, Cái này chỉ là trả lại máu mà cậu đã chảy vì tôi, xem như chúng ta thật sự thanh toán xong.‖

Người vọng tưởng!‖ Hắn vẫn dùng ba chữ này.

Tôi cười cười lắc đầu: Sự thật là vậy, chúng ta không ai nợ ai nữa. Hiện tại, tôi đối với nợ cũ hay nợ mới đều không thấy hứng thú.‖

Cậu khẳng định mình bây giờ còn thích nam nhân sao?‖ Hắn dời đề tài.

Chuyện này không liên quan đến cậu. Cậu cũng nói rồi đó, chúng ta nên có một phần tình yêu quang minh chính đại cho riêng mình.‖ Tôi cố gắng bình tĩnh giải thích, không chọc giận hắn.

Không phải! Thứ tôi muốn hiện tại chính là không thẹn với lòng.‖ Tề Ca hơi kích động, đôi môi rõ ràng giật giật. Vội vàng lôi điếu thuốc đặt lên miệng để che giấu, bàn tay lại run rẩy đến mức không thể châm lửa được. Tôi muốn giúp hắn, thế nhưng thân thể chậm chạp bất động không chịu nghe theo.

Mẹ nó!‖ Tề Ca vút cái bật lửa sang một bên, đem điếu thuốc đặt dưới chóp mũi hít một hơi, bỗng nhiên ngừng đầu, vẻ mặt hoảng sợ: Không lẽ... là tôi sai lầm rồi sao?‖

Không, là đánh mất, chúng ta đã đánh mất tình hữu nghị. Chúng ta không nên để nó biến chất một cách vô kiểm soát như thế.‖ Thoáng chốc, lòng tôi dâng lên nỗi đau xót vô hạn, nếu trong lúc đó chúng ta chỉ có mỗi tình hữu nghị.....

Đến khi chúng ta phát hiện ra, tình hữu nghị đã muốn biến chất. Tới tận bây giờ rồi, cậu còn muốn tôi khống chế bằng cách nào đây?‖ Mắt Tề Ca giống như muốn phun ra lửa, quăng điếu thuốc lá, một phen túm cổ áo tôi: Cậu nói cho tôi biết, làm cách nào để khống chế? Cậu dạy tôi đi, làm cách nào để khống chế?‖ Thanh âm hắn nghẹn ngào, Cậu nào biết rằng, tôi chưa từng thử khống chế cơ chứ?‖

Tôi gian nan tiếp tục giải bày: Tề Ca, khi ấy chúng ta không thể khống chế được là vì chúng ta chưa đủ chín chắn. Hiện giờ, chúng ta khống chế nó, sửa lại cho đúng, có được không?‖

Tề Ca chậm rãi thay đổi tầm mắt, ngơ ngác nhìn tôi: Đây...là ý tưởng thật sự... của cậu?‖

Phải!‖ Tôi gật đầu.

Hắn giật giật khóe miệng, cười khê: Phải không? Xem ra, quả thật lần này tôi sai lầm rồi.‖

Tạm biệt.‖ Tề Ca vội vàng đứng dậy đi tới cửa. Hắn đi rất khẩn cấp, chân va phải bàn trà cũng không quay đầu lại, cơ hồ là lão đạo bồ nhào về phía cửa.

Mạnh mẽ giật cửa ra. Bởi vì hắn quá nôn nóng, tay còn đang kéo cửa, thân người liền hướng ra bên ngoài, đầu đông‖ một tiếng đánh vào góc cửa. Một tay vịn khung cửa, một tay ấn cái trán bị đụng vào, đứng yên bất động. Không đợi tôi tiến lên nâng đỡ, toàn thân hắn liền chậm chậm ngã xuống.

Nhìn thấy Tề Ca mặt đầy máu tươi nằm trên mặt đất, tôi có nửa giây mê hoặc. Phảng phất như đang ở khách sạn Lhasa, hắn vẫn ngủ say, máu dính đầy mặt làm tôi sợ chết khiếp.

Tôi ngồi xuống đất vỗ vỗ mặt hắn: Tỉnh tỉnh! Đừng ngủ!‖

Tề Ca hơi nhướn mắt, tay giơ lên muốn nắm thắt lưng tôi, nhưng sau đó vô lực rơi xuống sàn nhà, hai mắt tiếp tục khép lại.

Tôi hồi phục tinh thần, khóc lóc gọi điện thoại cấp cứu, rồi quay về bên cạnh hắn: Mẹ nó, ta xem người dám chết. Ngàn năm vương bát vạn năm quy, ta chết cũng không cho người chết!|| Bất giác đem câu mắng con rùa Ba Tây kia dùng trên người hắn.

Cái trán Tề Ca bị thương cũng không nặng, chỉ khâu vài mũi. Nguyên nhân chủ yếu khiến cho hắn hôn mê là vì nhiều ngày chưa được ăn cơm, ngủ không đủ giấc. Hắn mê man hai ngày ba đêm trong bệnh viện, tôi cũng ở bên cạnh trông coi hai ngày ba đêm. Tề Ca ngủ thật sự không an ổn, chân mày nhíu chặt, thường xuyên phiền muộn lắc đầu. Tôi lẳng lặng ngồi kề bên, ngẫu nhiên bắt chước những câu hắn từng mắng tôi: Sao không no chết luôn đi||, Sao không đói chết luôn đi|| hoặc Sao không mệt chết người luôn đi||.....

Lúc Tề Ca tỉnh lại là một buổi sáng sớm âm u. Hắn có chút không phân rõ ngày đêm, lia mắt nhìn xem xung quanh.

Bây giờ là buổi sáng cách hai ngày trước.|| Tôi thản nhiên nói, Cậu không còn việc gì nữa, tôi đi đây, cậu cũng đi đi. Tạm biệt.|| Tôi không dám liếc nhìn hắn một cái, xoay người ly khai. Tôi tin tưởng hắn hiểu được hàm ý trong chữ đi|| kia.

Hôm sau, Tề Ca lại xuất hiện trước cửa phòng trọ. Tôi chặn hắn bên ngoài, một tay giữ cánh cửa, một tay chống khung cửa, không có ý định cho hắn vào trong.

Tề Ca cười khổ phân bua: Tôi sắp phải đi, chuyến bay ngày mai sẽ trở về Bắc Kinh.||

Lên đường bình an.|| Tôi thấp giọng. Những ngày vừa qua đơn giản lại là một giấc một giấc ngủ.

Trước khi đi, tôi muốn hỏi cậu một câu.|| Một bàn tay hắn cũng vịn khung cửa, Còn hai mươi mấy giờ nữa, hiện tại nhận thua tôi không cam tâm.||

Đây không phải là cuộc thi.|| Tôi lắc đầu, Cậu muốn nói gì?||

Cậu xác định nói cho tôi biết, bây giờ cậu vẫn chỉ thích nam nhân? Tôi muốn nghe lời nói thật lòng.||

Phải thì sao? Chuyện này không liên quan.....||

Tôi chưa kịp dứt lời, Tề Ca đột ngột kéo cánh tay tôi đang che tại cửa xuống, đẩy mạnh tôi vào trong phòng.

Tôi chưa từng sai.|| Hắn quát một tiếng, tựa lưng vào cửa đem tôi đặt trước ngực mình, Nếu để cho người khác hủy hoại cậu, thà là tôi tự ra tay.||

Vì cái gì? Vì cái gì.....?||

Tôi rầu rĩ ở trong lòng hắn thì thào lặp lại ba chữ. Vốn đã muốn quen làm khối băng rồi, vì cái gì cậu muốn dùng cái ôm ấm áp biến tôi thành nước? Ở thời điểm sôi trào, vì cái gì cậu muốn hát ra để tôi biến lạnh? Ngay khi tôi cố gắng thử biến về độ ấm ban đầu, vì cái gì cậu lại xuất hiện?

Cậu quá nhạy cảm, hay để ý ánh mắt người đời, lại nhiệt tình đam mê vĩ cảm. Thứ cậu đáng được nhận phải là hoa tươi cùng tiếng vỗ tay của mọi người chứ không phải là chữ rửa và sỉ nhục..... Tôi cứ tưởng, chỉ cần chấm dứt giấc mộng kia, cậu sẽ thay đổi..... Nhưng tôi không ngờ..... không ngờ đến cậu sẽ... cậu sẽ ngốc như vậy, khờ như vậy.....||

Cậu đã nói chúng ta ở bên nhau liên giống như một giấc mộng xuân khi Mục Thần ngủ trưa, kể xem mộng là thật chính là bệnh thần kinh.|| Tôi kiệt lực chống lại trái tim bắt đầu mềm lòng.

Con mẹ nó, người là tên Thủy yêu hồn dân, bệnh thần kinh của người đã lây cho ta mất rồi!|| Một nụ hôn lập tức đặt lên môi tôi.

Tôi vô lực kháng cự nụ hôn của hắn, bởi vì đại não một mảnh hỗn độn. Hắn có ý gì? Chẳng lẽ hắn vẫn còn thật tâm đối với giấc mộng kia?

Tề Ca buông môi ra, ánh mắt mê man nhìn tôi: Lúc rời bỏ cậu, tôi tự tin mình không có làm sai, chắc chắn cậu sẽ nhanh chóng tỉnh táo lại. Thế nhưng, buổi sáng hôm thi hòa âm, cậu...

cậu như vậy... làm tôi hoài nghi chính mình có phải đã sai lầm rồi không... Phải chăng chỉ vì sợ hủy cậu, tôi lại đẩy cậu đến cạnh bờ vực hủy diệt?||

Tôi hoảng hốt, hấn đang nói cái gì? Chẳng lẽ hấn chia tay tôi không phải vì Lạc Cách Cách mà là vì tôi? Để tôi mai sau được nhận hoa tươi cùng tiếng vỗ tay hoan hô?

Kể đó, những chiếc hôn nhỏ vun lặn lướt đáp xuống hàng mi của tôi, Là tôi kéo cậu xuống nước, tôi cứ nghĩ buông tay rồi thì cậu sẽ nổi lên, không ngờ cậu lại chìm sâu hơn. Tôi do dự, không biết nên để cậu tự sinh tự diệt hay là cùng nhau sa hãm. Không nghĩ đến, cậu đưa ra quyết định sớm hơn tôi, cậu để tôi thấy đến kết cục buông tha tất cả, cái gì cũng không cần.....||

Tề Ca điên cuồng túm cổ tay trái tôi, lật ngược nhìn thẳng vết sẹo xấu xí trên đó. Ánh mắt tự trách mà đau lòng làm cho tim tôi đập nhanh, định rút tay ra nhưng lại bị hấn cầm thật chặt.

Đến lúc tôi quyết tâm lôi kéo cậu cùng nhau hủy diệt, cậu lại trốn đi, làm cách nào cũng không tìm được. Cậu làm tôi ý thức được bản thân mình sai lầm rồi, nhưng cũng không cho tôi có cơ hội sửa chữa. Cậu lẩn trốn, giấu diếm hành tung trừng phạt tôi.....|| Tề Ca đem hai tay tôi đặt sau lưng mình, ép sát thân thể tôi trong lòng hấn, Lúc này đây, bất cứ giá nào tôi cũng không buông tay, để xem cậu còn trốn được không?||

Tôi không nói gì nữa. Kỳ thật tôi đã sớm biết, đối với hấn, tôi vĩnh viễn không thể chống cự, không thể trốn thoát. Chỉ cần có thể ở bên hấn, dầu ra sao cũng không quan trọng. Giống như ăn đến phá hủy bụng, có người bầu bạn kẻ bên, cho dù thống khổ cũng đỡ hơn là tịch mịch.

Tay Tề Ca cách lớp áo nhẹ nhàng vẽ loạn xương cột sống của tôi, trầm giọng nói tiếp: Tôi chưa từng nói với bất kỳ ai, hồi trung học tôi biết mình chỉ thích nam sinh, cũng từng có đối tượng thầm mến. Nhưng tôi vẫn cất giấu, cẩn thận cất giấu bí mật này. Lần đầu tiên ở cầu thang đụng phải cậu, tôi liền động tâm, nhưng tôi cho rằng mình có thể kiềm chế được. Không ngờ, khả năng tự kiềm chế trước mặt cậu càng ngày càng kém. Khi ấy, cậu thay tôi cầm một quyền của Tiểu Tiểu Vệ, nếu không có cú điện thoại kia, chỉ sợ tôi đã thất lễ trước mặt Mã Tiêu Tiêu. Lúc sau, hàng mi ướt ươn của cậu làm tôi lần đầu vượt rào. Tôi cố tự kiểm điểm, thế không thể tiếp tục phát triển như vậy nữa, quyết tâm chỉ làm một người bạn tốt của cậu. Tôi trốn tránh, đột nghỉ hè năm đó, cậu không biết tôi sống thế nào đâu, cả ngày nghỉ tôi vẫn nhen trong nhà, sợ vừa bước ra khỏi cửa thì hai chân sẽ không tự chủ được mà đi tìm cậu. Nhưng là, tết âm lịch năm 2000, tôi hoàn toàn không kiềm chế được nữa. Vô số lần cưỡng điệu đây chỉ là một giấc mộng không có thật, sợ hãi mình sẽ lôi cậu xuống nước. Thế nhưng tôi lại kéo cậu chìm càng thêm sâu. Lần ở Tây Tạng, tôi nhận ra hai chúng ta đều xem mộng là thật. Tôi ích kỷ nghĩ đến, thôi thì cứ tiếp tục sa hãm như vậy đi, không minh bạch nhưng lại có được chân tình.||

Tôi giờ tay ôm chặt tấm lưng vững chắc của Tề Ca, hấn nói rất đúng, ngay lúc đó chúng ta chính là như vậy, không minh bạch nhưng lại có được chân tình, quãng thời gian đó là những ngày tháng hạnh phúc nhất từ lúc tôi được sinh ra.

Nhưng mà, sự kiện Mao Trữ đã cảnh tỉnh tôi. Tôi không thể ích kỷ như thế, không thể hủy hoại cậu, thậm chí tôi không dám tưởng tượng nổi tình cảnh cậu bị mọi người sỉ nhục, chửi mắng.|| Thanh âm Tề Ca run rẩy, Vì thế, tôi lợi dụng Lạc Cách Cách. Tôi cứ nghĩ, nếu làm

vậy cậu cũng chỉ giận dữ tạm thời mà thôi, sẽ nhanh chóng khôi phục bình thường, đi thích người khác phái..... Tôi sai lầm rồi, tôi sai ở chỗ tự cho mình là đúng.....||

Đủ rồi! Không cần nói thêm nữa! Tôi vòng qua cổ Tề Ca chủ động hôn hấn.

Cuối cùng chứng minh được, hết thấy những gì trước kia tôi làm đều đáng giá. Giống như Tôn hầu tử trải qua chín mươi chín kiếp nạn thỉnh được chân kinh, tình yêu của tôi rốt cuộc tu thành chính quả. Vị Thiên bồng nguyên soái|| bởi vì đuổi theo Sư phụ|| mà ngã sấp xuống mặt tuyết năm đó, là công thần duy nhất của riêng tôi.

Tề Ca ở trong phòng tắm tẩy rửa, tôi cuộn tròn tại sofa xem tin tức trên kênh truyền hình quốc tế. Còn mười chín giờ nữa hấn sẽ đi. Tôi đáp ứng hấn, tốt nghiệp xong lập tức quay về Bắc Kinh.

Nhìn băng cá nhân không thấm nước trên bàn học, tôi có chút bực mình: Tên đầu heo này, vết thương trên trán còn chưa lành, dặn hấn khi tắm đừng để thấm nước, hấn lại quên mất.||

Tôi vọt vào phòng tắm, hấn nằm trong bồn tắm quay đầu xem tôi, cười mắng: Lưu manh! Chờ không kịp à?||

Không để ý hấn cười nhạo, tôi đi qua dán băng cá nhân lên trán hấn.

Tề Ca vươn hai tay ôm cổ tôi: Tôi cố ý đó.|| Cánh tay ướt sũng của hấn làm ướt áo sơ mi tôi.

Cái tên bại lộ cuồng này!|| Tôi giãy khỏi hấn, ngược lại bị hấn kéo xuống dưới, suýt nữa lọt luôn vào bồn tắm, tôi chỉ có thể chống tay trên thành bồn, thân mình cứng ngắc để mặc hấn ôm.

Tôi hôn một cái lên thương tích của Tề Ca, cố ý giấu cợt: Không biết là cậu ngốc hay tiểu não chưa phát triển, như thế nào tự mình đụng cửa vậy? Là vì tôi hả?||

Hơi nước bốc lên, khuôn mặt vốn hồng nhuận của Tề Ca càng thêm đỏ. Hấn ngập ngừng nói: Vì cậu? Đúng là tự mình đa tình. Kính sát trùng của tôi rớt, xem này nọ nhìn sai.||

Nhớ đến bộ dáng hấn ngồi trên xô pha lấy tay lau nước mắt, tôi cắn răng cãi lại: Kính sát trùng đang mang hảo hảo sao bỗng dưng rớt hả?||

Tên hỗn đản nhà người!|| Tề Ca trừng mắt liếc tôi một cái, cau mày bắt đầu tổng kết, Kính sát trùng của tôi luôn rớt ở thời khắc quan trọng, lần đầu là ở hôm khai giảng tiết lý thuyết âm nhạc năm nhất, lần thứ hai là ở cuộc thi hòa âm.....||

Nói đến đây, hấn bỗng nhiên im lặng, chậm rãi đứng dậy rời phòng tắm. Chuyện tình ngày hôm đó là thất gút tồn tại trong lòng chúng tôi. Tôi muốn cởi bỏ, nhưng không biết làm cách nào nào mới được.

Tề Ca rất nhanh từ phòng tắm đi ra, tóc ướt đầm ngồi xuống bên người tôi. Giống như trước kia, tự nhiên tiếp nhận khăn lông giúp hấn lau tóc.

Hấn cười cười, nhẹ giọng hát: A man needs a woman, like a fish needs a bicycle..... I'm gonna run to you, run to you, run to you.....|| Hiện tại, nghe hấn hát khúc ca này lại có hương vị khác, hết như ca từ vốn dĩ viết riêng cho chúng tôi.

Tôi tựa vào lòng hấn, vô tình nhìn thấy hình ảnh của một vị lãnh đạo trên TV – cha của Double. Khúc mắc kia sớm tháo gỡ vẫn tốt hơn.

Tôi quay đầu hướng mặt về phía Tề Ca: Muốn biết nam chính đêm trước cuộc thi hòa âm kia là ai không?||

Tề Ca lắc đầu, ôm chặt tôi vào ngực.

Chính là đứa con của vị lãnh đạo trên màn hình vừa rồi, bọn tôi gọi hấn là Double.|| Tôi chuyển hướng TV, hình ảnh đã chuyển đổi, Đêm đó là lần đầu tiên tôi gặp hấn, cũng là tôi chủ động. Cậu có biết vì sao không?||

Hấn lại lắc đầu, siết chặt tôi hơn.

Bởi vì hấn hát khúc ca Nhượng ngã tại giá tuyệt đích thượng tạt điểm nhân dã mà cậu đã từng nằm hát trên tuyết. Trong tiềm thức, tôi muốn thông qua sự kiện kia xác định mình là đồng tính luyến ái, tìm cho mình lý do thích cậu. Trên thực tế, ngoại trừ cậu ra, tôi chưa từng thích bất cứ ai, ngay cả thềm mền cũng không có. Tôi nghĩ, nếu không có cậu, tôi không phải là đồng tính luyến cũng chẳng phải khác phái luyến.||

Thủy yêu! Cậu là Thủy yêu!|| Tề Ca đem tôi áp đảo trên xô pha, nắm áo sơ mi tôi kéo xuống dưới. Lưỡi hấn bao trùm lên nhũ tiềm bên trái của tôi, khẽ lăm bầm: Dấu vết trên người cậu đã biến mất, trong đầu cũng không còn..... Cậu phải xóa sạch toàn bộ ký ức về đêm đó cho tôi.....||

Không có! Khi đó, trong đầu tôi căn bản không hề có hấn!|| Tôi rên rỉ, Bởi vì.....tôi chỉ nhìn thấy được cậu.....||

Tề Ca hai mắt mông lung ngẩng đầu nhìn tôi: Cậu tuyệt đối là Thủy yêu!||

14. Chương 14

Tháng 8 năm 2002, tôi và Tề Ca tham gia cuộc thi vĩ cầm quốc tế Yampolsky (International Yampolsky Violin Competition), đoạt giải đặc biệt của hạng mục song tấu. Kỹ thuật diễn tấu của tôi không còn cứng nhắc nữa, bởi vì cây vĩ cầm trong tay tôi được gửi gắm sinh mệnh cùng tình cảm.

Tháng 9 năm 2002, tôi hoàn thành chương trình học ở Pháp và quay về Bắc Kinh, gia nhập đoàn nhạc giao hưởng mà Tề Ca tham gia, phần lớn là hợp tác diễn song tấu với hắn. Mỗi khi đại đội hình giao hưởng biểu diễn, hắn ở bên nhóm vĩ cầm I, tôi ở bên nhóm vĩ cầm II, trung gian cách nhau vài người, nhưng tôi vẫn cảm thấy hắn ở ngay bên cạnh mình.

Mấy tháng đầu sau khi trở về, tôi ở tại nhà riêng, Tề Ca thì ở ký túc xá của đoàn. Lúc sau, hắn vay công quỹ đoàn, chúng tôi cùng mua một căn nhà nhỏ hai phòng ở Vọng Kinh, bắt đầu sớm chiều sống chung. Sinh hoạt cạnh nhau mấy tháng, tôi phát hiện Tề Ca có thêm một thói quen mà trước kia tôi không biết, có thể là tôi chưa chú ý, hoặc là tật xấu mới của hắn. Hắn có khi nửa đêm đi ra phòng khách hút thuốc hoặc uống nước. Lần nọ, tôi nghe được động tĩnh, mở mắt ra đối diện con người đen bóng lóe sáng dưới ánh trăng. Tôi bị dọa đến da đầu run lên, hỏi hắn làm gì. Hắn lại nói có vẻ tự đắc: Bộ dạng cậu ngủ thật khó xem, y như người chết. Tôi lúc ấy sững sốt nửa giây, ngủ thì giống người chết rồi, chẳng lẽ lại đi khắp nơi giống mộng du sao? Bất quá, tôi nhanh chóng thích ứng với nó. Dù sao cái này cũng chẳng phải thói quen khiến người khác khó có thể chịu được.

Cả đoàn không ai biết quan hệ giữa tôi và Tề Ca, trong mắt bọn họ, chúng tôi hợp tác biểu diễn song tấu, là anh em tốt của nhau và còn là chủ nhà cùng người thuê nhà.

Chúng tôi cuối cùng hiểu được, tình yêu không cần phơi bày cho người khác xem, phải tự mình dụng tâm đi cảm thụ. Cái gọi là tình yêu quang minh chính đại, đơn giản chỉ cần không thẹn với lòng là được.

Tôn Sâm tốt nghiệp xong lập tức xuất ngoại đi Anh quốc, ra sức khổ học để lấy bằng thạc sĩ, cái người muốn cho con mình sau này làm kẻ thất học, tựa hồ định thay con mình ăn hết mọi gian khổ trên con đường học vấn. Mã Tiêu Tiêu ở lại học viện làm giảng viên, cùng những người học khoa giáo dục âm nhạc hợp thành một nhóm, thỉnh thoảng sẽ hẹn mấy đứa bọn tôi ôn chuyện xưa. Lúc nhắc đến cảnh trình diễn Tam xóa khẩu tại phòng tắm nhà trọ nửa đêm kia, tôi và Tề Ca nhìn nhau cười, trong ánh mắt ôn tình giao hội.

Vừa về Bắc Kinh, tôi có gặp mặt Lạc Cách Cách một lần. Chỉ một lần rồi không bao giờ liên hệ nữa.

Tôi hướng nàng nói tiếng cảm ơn cũng như tạ lỗi chuyện Tề Ca, nàng cự tuyệt lòng biết ơn của tôi, nàng nói mình làm chỉ vì Tề Ca.

Tôi thay anh ấy đến chỗ mẹ anh xin địa chỉ điện thoại, ủng hộ anh ấy đi tìm anh không phải vì tôi rộng lượng, chỉ là tôi hy vọng anh ấy được vui vẻ, hy vọng anh ấy có được hào hứng mỗi khi kéo đàn.

Nàng nhấp một ngụm cà phê, tao nhã xinh đẹp hết như công chúa.

Thanh âm nàng bắt đầu thấp xuống: Quảng thời gian đó, anh ấy thường bị giáo sư hợp tấu mắng vô số lần, thường xuyên mắc lỗi.

Anh tin nổi không, anh ấy có thể đem Humoreske của Dvořák kéo đến bi bi thiết thiết. Nàng nhếch miệng cười khê, trong mắt hàm chứa sâu não vô tận, Khi đó, anh ấy căn bản không có tinh thần.

Trong quán cà phê Starbucks giữa quảng trường, Plaisir d'amour của Sammartini cùng tiêu hương Hoàng kim bờ biển phiêu đảng trong không khí.....

Có thể làm bạn được không? Tôi thật tình hỏi.

Không thể! Nàng trả lời dứt khoát, Tôi không muốn có liên hệ gì với các anh nữa, lại càng không muốn nhìn thấy người kia.

Tôi nói rồi, tôi không rộng lượng đâu, hơn nữa tôi còn rất hẹp hòi. Nàng đứng lên bắt tay tôi, Vĩnh biệt! Vĩnh-vĩnh-không-gặp!

Nhìn bóng dáng Lạc Cách Cách đi xa, tôi biết, nàng vẫn còn yêu Tề Ca. Bởi vì còn yêu, cho nên không đành lòng gặp lại. Nàng sẽ được hạnh phúc, vì nàng một cô gái vĩ đại. Hơn nữa, nàng lại thiện lương như vậy.

Ba mẹ thấy tôi vui vẻ, bọn họ tưởng Lạc Cách Cách là nguyên nhân, là nàng gọi điện thoại đến Pháp tháo gỡ gút mắc trong lòng tôi. Tôi biết bọn họ không có khả năng tiếp nhận được sự thật con trai mình đi yêu người đồng giới, tuổi đời và sự từng trải của họ chắc chắn sẽ không thừa nhận loại tình yêu cấm kỵ này. Tôi tình nguyện để bọn họ tiếp tục hiểu lầm. Tôi nói với họ tôi sẽ không kết hôn, vì tôi cùng bạn đời cho rằng, tình yêu của chúng tôi không cần hôn nhân hình thức đến ràng buộc chúng tôi cũng sẽ không có con cái, vì căn bản giữa chúng tôi không thể chấp nhận được người thứ ba. Ông bà đối với chuyện này cũng không có nhiều ý kiến, dù sao con mình cảm thấy hạnh phúc là được. Bọn họ đã muốn không hề coi trọng việc nối dõi tông đường.

Tôi gọi điện thoại đến nhà Double một lần. Một cô gái còn trẻ trả lời: Anh ấy đã sớm dọn đi rồi, không biết giờ đang ở đâu. Với hân, tôi còn là hai chữ kia: bảo trọng.

Tôi và những người còn lại trong ban nhạc DO mất liên lạc, số điện thoại cũ không thể gọi được nữa. Bất luận bọn họ ở nơi nào, tôi sẽ chúc phúc cho họ. Ở thời điểm tôi thống khổ nhất, là bọn họ chấp nhận tôi, tôi hy vọng xã hội cũng có thể chấp nhận họ. Bởi vì, không biết cũng không có nghĩa được quyền khinh thường.

Tết nguyên đán năm 2003, Mã Tiêu Tiêu gọi chúng tôi đi thưởng thức nhạc hội mừng năm mới ở trường cũ. Nhìn thấy những sinh viên cầm các loại nhạc khí vội vã lướt qua, dường như tôi thấy được chính mình năm đó. Bọn họ nhất định cũng sẽ trải nghiệm đủ loại sự tình, từ âm nhạc, hân hoan, tình yêu cho đến quyền cước.

Từ học viện âm nhạc đi ra, phố Trường An đã lên đèn sáng trưng. Tôi cùng Tề Ca vừa đi vừa trò chuyện về thời sinh viên, bước lên cầu vượt Phục Hưng Môn.

Quan sát dòng xe cộ tấp nập bên dưới, tôi quay sang bảo Tề Ca: Hồi trước tôi một mình đi ngang qua đây, luôn nhện không được nghĩ tới, nếu từ đây mà nhảy xuống, xác suất bị xe cán chết hay ngã chết cái nào lớn hơn.

Tề Ca dùng ánh mắt dò xét chăm chú nhìn tôi thật lâu, chậm rãi mở miệng: Vậy cậu lập tức nhảy xuống thử đi.

Tôi vừa định cười, cổ tay lại bị hân bắt thành linh túm chặt, lòng bàn tay nóng hổi kẻ sát vết sẹo trên cổ tay tôi.

Do tối ngày mốt có buổi biểu diễn, đội trưởng từ bi miễn cho đoàn một ngày tập luyện, tôi tắm rửa liền tận tâm kỹ lưỡng. Chờ tôi từ phòng tắm đi ra, Tề Ca đã muốn nằm trên giường ngủ. Tôi ghé vào người Tề Ca thử hôn lên môi hân, hân đáp trả tôi có phần qua loa, đụng môi tôi vài cái liền kéo tôi vào lòng ngủ. Tôi cười cười, oa trước ngực hân nhắm hai mắt lại.

Đang ngủ say thì bị Tề Ca bầu vai đến tỉnh giấc, tôi bắt mẫn đẩy hân, mơ hồ hỏi trời sáng chưa. Tay vừa chạm đến ngực hân liền bị ướm sững. Tôi kỳ quái mở to mắt, phát hiện khắp mặt hân cũng lấm tấm mồ hôi.

Sao đổ mồ hôi nhiều vậy? Gặp ác mộng à? Tôi buồn ngủ mông lung hỏi.

Tề Ca túm tóc tôi, trừng mắt hung tợn: Nói cho ta biết, trong đầu ngươi rốt cục còn có bao nhiêu trò máu me hả?

Thấy tôi vẻ mặt khó hiểu, Tề Ca càng thêm phần nộ, túm tôi kéo sát mặt hân, mặt tôi cơ hồ đụng mũi hân.

Nói hết ra! Trừ bỏ chặt ngón tay, cắt cổ tay, nhảy cầu vượt tự sát, còn có cái gì? Hân khàn giọng quát.

Tề Ca! Tôi lấy tay lau mồ hôi trên mặt hân, bị hân túm cổ tay đưa đến trước mắt: Trừ bỏ những cái này đã thực hiện hết, còn cái gì ngươi đã chuẩn bị mà chưa kịp làm?

Đó đều là do ở một mình nhàm chán nên mới suy nghĩ miên man, tùy tiện nói chơi thôi mà. Tôi nhỏ giọng giải thích.

Tề Ca lay động tay trái tôi, lớn tiếng quát: Làm hết rồi, còn bảo tùy tiện nói chơi?

Tôi cứng họng. Tề Ca nhìn thẳng vào tôi, tiếng nói trầm thấp xuống: Ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó đi! Sự bất quá tam, lần thứ ba ta tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra. Bộ dạng đó của ngươi, ta không

bao giờ.... muốn nhìn thấy nữa. Hắn buông cổ tay tôi ra, nhắm hai mắt lại, Bộ dạng bất tỉnh nhân sự của người... rất.....khó nhìn, giống như người chết.....

Cho đến bây giờ, hắn chưa từng nói về tình hình lúc hắn chạy đến nhà tôi sau khi nhận được cú điện thoại tôi gọi, tôi cũng không ngờ sự kiện kia sẽ khiến hắn bị ám ảnh. Có bao nhiêu đêm, hắn giống như hôm nay mồ hôi đầm đìa bừng tỉnh khỏi ác mộng? Rồi tâm tình như thế nào khi nhìn thấy tôi bộ dạng ngủ khó coi y hệt người chết nằm kề bên? Và lòng sợ hãi ra sao khi ở phòng khách thao thức hút thuốc?

Tề Ca! Hết rồi, không còn những trò máu me nữa đâu! Tôi hô lên, vuốt ve gương mặt ướt sũng mồ hôi của hắn.

Tề Ca chụp cổ tay tôi, cười lạnh: Người cho rằng người làm vậy ta sẽ khổ sở ư? Ta sẽ không cho người thực hiện được. Nếu thực sự có một ngày như vậy, ta lập tức cưới 100 lão bà, mang các nàng đến bia mộ người mở đại hội âm nhạc, biểu diễn trước mặt người tất cả nhạc khúc vui vẻ nổi danh nhất thế giới. Thoáng ngập ngừng, tươi cười lại toát ra tuyệt vọng, Ta thật lòng muốn thấy, hai đứa chúng ta ai khổ sở hơn ai!

Yết hầu tôi chợt nghẹn lại, sóng nhiệt vẫn hướng hầu gian dăng trào nhưng không cách nào lưu thông. Tôi lau mồ hôi trên mặt lẫn trán của Tề Ca, giọng nói nghèn nghẹn: Nghe tôi giải thích, được không?

Hắn đem tay tôi đặt lên gò má mình, ánh mắt trong suốt nhìn tôi.

Lần đầu tiên, tôi hướng người khác thẳng thắn giải bày: Trước kia, ba mẹ nhiều năm không ở nhà, tôi nghĩ rất nhiều phương pháp làm cho chính mình bận rộn, nhưng mà thời gian trôi qua chậm vô cùng, luyện đàn, làm rất nhiều việc nhà chỉ mới đến tám, chín giờ tối. Đoạn thời gian kia đặc biệt gian nan, gần như tôi đếm từng giây cho đến khi ngủ hẳn. Tôi không sợ bóng tối, cũng không sợ quỷ, chỉ đơn thuần là sợ. Một chút động tĩnh vang vọng trong phòng rộng lớn, tiếng đồng hồ tích tắc cũng sẽ làm cho tôi cảm thấy lạnh lẽo, cảm thấy hoang mang.....

Tôi đem mặt vùi vào ***g ngực ấm áp của hắn, ủ rũ kể: Có một lần, TV chiếu bộ phim Hải tù , nữ nhân lôi kéo góc áo nam nhân van xin hắn đừng đi, liền tựa như tôi lôi kéo va li không muốn lão mẹ đi công tác. Kể đó, nam nhân giơ tay chém xuống, bước nhanh rời đi, chiếc vòng ngọc dính huyết lẫn lẫn trên mặt đường, chậm rãi chóp lên rồi dừng lại, trên mặt đường in lại rất nhiều vòng tròn màu đỏ.....

Tề Ca vuốt nhẹ xương vai tôi ôn hòa bảo: Ngủ đi.....

Tôi cười đẩy hắn: Gì thế? Cách mạng gia đang nói, người không chịu tiếp thu thì thế nào theo kịp tiến bộ hả?

Tề Ca không thêm nhắc lại, để yên cho hắn vuốt ve, tôi tiếp tục câu chuyện: Nhìn hình ảnh kia, tôi cầm đồng hồ của mình, đó là loại thể thao plastic, năm đó khi tôi học trung học rất thịnh hành. Thầm nghĩ rằng, nếu một đao chém xuống cổ tay mình, hiệu quả rơi xuống kém xa so với vòng ngọc nhiều, phỏng chừng sẽ không có âm thanh gì cũng như sẽ không lẫn vài vòng rồi mới chấm dứt. Sau đó, tôi cân nhắc đổi một chiếc đồng hồ bằng kim loại, còn tưởng tượng đến phương hướng cùng lực đạo mà đao rơi xuống, thậm chí nghĩ đến dây đồng hồ có kết chặt không. Nếu thế, một đao bổ xuống, đồng hồ còn treo ở cổ tay mà không có bàn tay thì khó coi bao nhiêu a!

Tôi oa trong lòng Tề Ca cười, hắn vỗ lưng tôi tiếp lời: Cậu phát hiện nếu tưởng tượng những thứ này thì thời gian liền trôi qua nhanh, đúng không?

Đúng vậy! Tôi nén cười, Nhiều khi tôi tưởng tượng suốt liền ngủ quên. Năm 14 tuổi, tôi tự tặng mình chiếc đồng hồ bằng kim loại, hình như là hàng Rossini, lúc ấy đắt tiền cực kỳ, ba mẹ có hơi tiếc của nhưng không ai nói gì. Ai kêu mẹ tôi tặng bộ đồ thể thao mà tôi mặc không vừa chi. Năm ấy tôi đang cao lên, mặc cái quần mẹ mua vào y như mặc quần đùi. Tôi cười ha hả. Ông bà đại khái cho đến bây giờ cũng không biết rõ chiều cao của con mình.

Tề Ca không cười, nắm hai vai tôi: Đây là lần đầu tiên cậu đem trò biểu diễn máu me lên người mình?

Chắc vậy. Tôi gật đầu, Sau lại nghĩ đến nhiều hơn, liền thành thói quen. Ban đầu thực căng thẳng, nhưng càng nghĩ càng kích thích, càng nghĩ càng tỉnh táo.....

Hắn cầm chặt vai tôi, sắc mặt âm trầm: Thời điểm hành động cũng rất tỉnh táo sao?

Tôi trở mắt một chút, giương mắt chống lại con người đen kịt của hắn: Tề Ca! Cậu tin tôi đi, đầu óc tôi thực bình thường, không hề nghĩ đến chuyện tự sát cũng như hủy hoại bản thân, chẳng qua phương thức giải có vấn đề. Mặc kệ là chặt ngón tay hay cắt cổ tay, đầu óc tôi đều thực thanh tỉnh, cho dù có uống chút rượu, cũng chỉ có thể nói, tôi ở lý trí tỉnh táo làm một ít chuyện không tỉnh táo mà thôi. Có lẽ phương thức tôi dùng không đúng, nhưng đã dưỡng thành thói quen.‖

Tề Ca trầm mặc trong chốc lát, xoa tóc tôi cẩn thận: Tưởng tượng thì cứ tưởng tượng, nhưng trước khi thực hiện có thể báo một tiếng cho tôi biết được không? Không chừng tôi có thể giúp cậu nghĩ ra phương pháp rất tốt.‖

Tôi hít mắt: Được rồi! Thói quen thông tri trước này phải chậm rãi nuôi dưỡng đã.‖

Hắn cười thực ôn nhu, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn tôi, ngón tay gầy đàn di chuyển khắp người tôi. Buồn ngủ bị xua tan, tôi nhanh chóng có cảm giác, vịn vịn thất lưng dựa vào người hắn.

Tề Ca cười đẩy tôi ra, xoay người nằm úp sấp bên cạnh, nháy mắt ra dấu: Hôm nay đổi một chút, cậu tới đi!‖

Tôi thoáng chần chờ nhưng rất nhanh hiểu ra, hắn muốn thay đổi không chỉ là hình thức ân ái mà còn là hình thức sống chung, quan trọng nhất là thói quen của tôi.

Trái tim tựa như viên đường bị tan chảy, biến thành nước đường, ngọt ngào lại mềm mại.

Tôi ghé vào vai hắn thử thí: Cậu yên tâm, qua đêm nay thôi, ý tưởng máu me gì đó tôi đều bắt cậu làm thí nghiệm trước.‖

Tiểu tử thối, muốn làm thì nhanh đi, ít nói nhảm!‖ Tề Ca đem mặt vùi vào gối, ồm ồm hỏi thúc tôi.

Thân thể hắn phi thường có lực hấp dẫn đối với tôi, chỉ cần nhìn đường cong từ sau lưng hắn cũng đã làm tôi khó có thể kiềm chế. Nhớ lại các bước Tề Ca từng làm, tôi vụng về thay hắn bơi trơn cùng khuếch trương. Thấy hắn run rẩy, tôi bắt đầu khẩn trương, càng sợ làm đau hắn thì tay càng thêm bối rối. Dung dịch bơi trơn bị đổ xuống giường, tôi lấy tay đi lau, phát hiện hắn run rẩy dữ dội. Đến lúc tôi định buông tha, hỏi hắn đau lắm không, Tề Ca co rúm bả vai một lúc lâu không trả lời. Tôi đem mặt đến sát bên gáy hắn, bắt ngờ nghe được hắn cực lực đè nén tiếng cười.

Biết hắn run rẩy là vì cười chứ không phải vì đau, tôi lập tức nổi trận lôi đình, một chưởng đánh vào mông hắn, hét lớn: Xem ai mới là người cười cuối cùng!‖ Uốn thẳng lưng lập tức vọt vào. Tề Ca kêu rên một tiếng, quả nhiên không cười được nữa. Tốc độ của tôi càng lúc càng mãnh liệt, hai tay hắn bấu chặt bao gối. Quan tâm sẽ bị loạn, nghĩ đến hắn bị đau, tôi thật không đành lòng. Gây sức ép nửa ngày không chiếm được phát tiết, lại thấy ngón tay hắn siết chặt bao gối, tôi đành rút ra, ngã xuống nằm bên người hắn.....

Tề Ca thấp giọng mắng hai tiếng ngu ngốc, ngồi cười trên người tôi. Dưới sự trợ giúp của hắn, cuối cùng chúng tôi hoàn thành lần đầu tiên đổi vai diễn.

Thói quen sẽ thay đổi, mọi chuyện đều có sự bắt đầu.‖ Tề Ca thở hồng hộc bên tai tôi.

Tôi thực không tiền đồ khóc rống lên, không phải giống như người trưởng thành rơi lệ không tiếng động, mà giống như đứa nhỏ oa oa gào khóc, thanh âm to, biểu tình càn quấy, tựa hồ bất mãn muốn phát tiết.

Tề Ca vốn bận rộn rửa sạch không rảnh để ý tôi, thấy tôi khóc đến mức quá phận, hắn đẩy tôi ngã trên mặt đất, ra vẻ ác hổ chụp mồi nhéo mạnh mặt tôi. Khí lực Tề Ca vốn rất lớn, nhéo cực kỳ dùng sức, tôi đau đến nỗi quên khóc.

Người có bệnh hả? Bị thượng cũng khóc, thượng người khác cũng khóc. Thật sự là Thủy yêu a? Lũ lụt không dứt thật khó xem!‖ Lời lẽ cực độ chán ghét mắng mỏ tôi, nhưng tay lại buông mặt tôi ra.

Tôi chui vào lòng hắn, kéo tấm chăn lên thúc giục: Ngủ thôi! Ngủ thôi!‖

Hắn đẩy nhẹ tôi một cái, khắp người tôi toàn mồ hôi không, còn chưa tắm rửa nữa!‖

Sáng mai tắm sau!‖ Tôi ôm eo hắn nũng nịu, Tôi buồn ngủ muốn chết, cậu không ở bên tôi ngủ không được.‖

Tề Ca bắt đầu dĩ cười quẩn tẩn chán, than thở một câu: Mẹ nó, thói quen cũ chưa sửa lại thêm cái mới. Tôi mệt mỏi dán trong lòng hấn vừa lim dim ngủ, lại bị hấn lay bả vai tỉnh giấc. Mới có chút xíu lại gặp ác mộng? Tôi mở mắt ra nhìn.

Ngày mai có phải mừng một tết nguyên đán? Tề Ca nghiêm túc hỏi.

Ừ! Mai không có tập luyện, có thể ngủ cả ngày! Vừa dứt lời, tôi cảnh giác đem bàn tay xuống phía dưới của hấn dò xét, khấn trương hỏi: Đừng nói là cậu muốn làm suốt đêm nha?

Người cút đi. Tề Ca kéo tay tôi ra, đem đầu tôi ấn vào vai mình, Mau ngủ! Sáng sớm mai phải dọn dẹp nhà lại, ba mẹ tôi muốn tới thị sát!

Hồn đản! Hành hạ hơn nửa đêm, giờ người mới nói sáng sớm mai phải dậy.

Hôm sau, ba mẹ Tề Ca giống như đội trưởng bộ đội giá lâm nhà mới của chúng tôi, tiến hành đợt thị sát. Bộ dạng Tề Ca tương tự ba hấn, đều là mày rậm mắt to, thân hình cao lớn, vai lưng đỉnh trực, có khí chất quân nhân, mặc dù Tề Ca chưa từng tham gia quân đội. Tề ba ba biểu tình nghiêm túc chào hỏi tôi, rồi bắt đầu tuần tra các phòng. Tề mụ mụ khí chất tao nhã, thái độ ôn hòa. Không biết vì cái gì, ánh mắt bà nhìn tôi luôn làm tôi cảm thấy bất an, có cảm giác y như bị người ta nhìn thấu. Lúc tôi bưng trà cho bà, tức thì bà chú ý đến vết thương nơi cổ tay tôi. Bà chuyên tâm, tỉ mỉ xem tằm ảnh tôi và Tề Ca chụp chung đặt ở đầu giường, điều này làm tôi thêm hối hận sao ban nãy không chịu đem cất. Tề ba ba nhìn đồng chán giường của Tề Ca, quay sang trách hấn không chịu xếp gọn gàng. Tề Ca ngụy biện: Xếp cho gọn chẳng phải tối cũng phải mở ra? Tôi suýt cười rộ lên, đồng chán giường kia từ lúc mua về đến giờ chưa từng dùng nữa là.

Bác cho con số điện thoại nhé, có việc thì cứ gọi. Thừa dịp Tề ba ba đang chỉ đạo Tề Ca như thế nào xếp chăn gọn được thành khối tàu hủ, Tề mụ mụ đến trước bàn học, viết tên mình, số điện thoại nhà, điện thoại di động và điện thoại trong đoàn xuống tờ giấy.

Tề mụ mụ ngẩng đầu nghĩ ngợi đôi chút, vừa viết vừa nói: Điện thoại bên nhà ngoại Tề Ca cũng viết cho con luôn đi. Đôi khi bác qua đó ở vài ngày.

Tôi cơ hồ cười thành tiếng, nhớ tới Tề Ca từng nói, mẹ hấn ở nhà làm binh nhất của ba hấn, mỗi khi bị áp bức quá chịu hết nổi thì sẽ đào binh trốn về nhà mẹ đẻ vài ngày.

Tề mụ mụ đem tờ giấy gấp nhỏ, kéo bàn tay tôi qua, đặt trong lòng nó.

Tính tình Tề Ca hết như ba nó, quá mức cường ngạnh, có khi sẽ đả thương người. Tay bà vẫn lôi kéo tôi, ngón cái khê vuốt vết sẹo nơi cổ tay, Nếu nó khi dễ con, nhất định con phải nói cho bác biết, ngàn vạn lần không cần kiềm nén trong lòng. Mắt tôi thoáng chớp bịt kín một tầng nước mắt, tôi cố gắng mở to không cho nó rơi xuống.

Bà nhìn thấu được cái gì? Bà lại biết chút gì rồi? Chính là, cái gì bà cũng không nói, cái gì cũng không hỏi, nhưng lại đem tất cả số điện thoại của bà nói cho tôi biết.....

Tề Ca bắt đầu hứng thú trò chơi xếp hình, 300 miếng, 500 miếng, 750 miếng, thậm chí cả 1000 miếng, mua một đồng lớn, say mê xếp không biết mệt, có khi còn cầm đồng hồ báo thức canh giờ chơi.

Một lần nọ, tôi từ bên nhà ba mẹ về, thấy hấn ngồi xếp bằng trên giường chơi xếp hình.

Sao không xem hình mẫu cho nhanh? Còn một mình chiếm hết cả giường. Tôi có hơi bất mãn.

Tề Ca cười lộ một ngụm bạch nha: Mới mua đó, vốn chỉ đồ ra giường xem chút thôi, ai ngờ xếp vài cái liền nghiện, luyện tiếc thay đổi chỗ khác.

Tiếp tục chơi mình cậu đi! Tôi xoay người lên mạng.

Đêm đã khuya, vài lần hối thúc hấn đi ngủ nhưng không được, tôi định giúp hấn, hấn lại trách tôi cướp đoạt lạc thú của mình. Hết cách, tôi đành phải qua ngủ trên chiếc giường chưa sử dụng bên phòng kia.

Mở mắt tỉnh lại thì trời đã lên đỉnh, tôi dụi mắt đi qua phòng ngủ nhìn thử. Tề Ca ngồi dưới đất, đầu dựa vào mép giường ngủ say. Trên giường là bức tranh L'Apres-midi d'un Faune đã được xếp hoàn chỉnh: nửa

người nữa thú Mục Thần nhắm mắt ngồi dưới gốc cây, Thủy tinh linh xinh đẹp ôm lấy vai Mục Thần, khẽ hôn lên gò má hắn.....

Tôi bưng miệng không cho mình khóc ra tiếng, trên mặt cũng đã rơi đầy lệ.

Tề Ca vẫn bị tôi đánh thức, túm góc quần kéo tôi ngồi xuống: Biết cậu thích rồi, nhưng cũng không cần mừng phát khóc như vậy chứ?||

Tôi giơ tay muốn đánh hắn, cánh tay bị hắn giữ lại, hắn choàng qua vai tôi: Đến đây, đỡ tôi cái nào, chân tê rần hết rồi!||

Tôi nâng hắn lên không được, lại cùng hắn té lăn xuống mặt đất.....

Tề Ca trước kia không bao giờ nói tiếng yêu, nhưng giờ đây hắn phi thường thích nói từ này.

Một lần đang ăn cơm, hắn đột ngột ngừng ăn cầm chén cơm nhìn tôi, tôi nghĩ hắn cần trụng đầu lưỡi hoặc mắc xương cá, bất ngờ hắn thốt ra một câu Tiểu Tiệp, tôi yêu cậu||, xong xuôi tiếp tục ăn cơm. Tôi sửng sốt nửa giây, tưởng mình sinh ảo giác.

Một lần tôi đang xem tiểu thuyết trên mạng, hắn ở gian phòng kế bên xếp hình. Bỗng nhiên hắn kéo dài giọng kêu: Tiểu Tiệp||, tôi chạy sang hỏi hắn sao vậy, hắn không ngược đầu lên mà nói câu Tôi yêu cậu||, sau đó không thèm để ý đến tôi nữa. Đúng là mạc danh kỳ diệu.

Còn có một lần, tôi ở trong bếp làm bữa sáng, hắn đang đánh răng nửa chừng, miệng đầy bọt chạy vào phòng bếp, bỏ xuống một câu Tiểu Tiệp, tôi yêu cậu|| rồi chạy về phòng vệ sinh tiếp tục đánh răng. Tôi nhìn trứng chiên trong chảo, hoài nghi vừa rồi là quỷ.

Ban này, tôi ở dưới lầu đi qua, Tề Ca ghé vào ban công hộ lớn gọi tôi, tôi ngược đầu lên nhìn, hắn dùng hình dáng của miệng khi phát âm không tiếng động nói: Tiểu Tiệp, tôi yêu cậu.|| Tựa như đêm ấy ở phòng trọ ký túc xá, chúng tôi nằm trên chiếc giường đối diện, cách nhau mấy thước không gian, lặng lẽ hôn môi.....

Chúng tôi thủy chung vẫn yêu thích L'Après-midi d'un Faune . Tề Ca không hề hoang mang như Mục Thần, tôi cũng không giống Thủy tinh linh nhất định phải rời đi.

Hết chapter 14

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muc-than-dich-ngo-hau>